

ความสัมพันธ์ระหว่างความขัดแย้งกับพ่อแม่
และการปรับตัวของวัยรุ่น

ปริญญาณิพนธ์

ของ

สังวาลย์ สมสนธิ

TH LIBRARY
COLLEGE OF EDUCATION
BANGKOK, THAILAND

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
เพื่อเป็นส่วนหนึ่ง ของ การศึกษาค้นคว้าหลักสูตร

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

๙ มีนาคม ๒๕๐๘

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิติได้พิจารณาปัญหานี้จนบัดนี้ เห็นสมควรรับเป็น
ส่วนหนึ่งของการศึกษากานหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้.

ท้าวเจี๊ยะ ร่มวงศ์ ประธาน

วิรัช ธรรม กรรมการ

ธีระ ฤทธิพิทักษ์ กรรมการ

๗ มีนาคม ๒๕๐๘

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ เนื่องจากผู้เขียนได้รับคำแนะนำและความช่วยเหลืออย่างดียิ่ง จากรองศาสตราจารย์นายฉัตรชัย สุมวังก์ อาจารย์(คร.) ปรีชา ธรรมา และอาจารย์ทรา สุนทรพิสัย นับตั้งแต่แนวทางในการศึกษา ค้นคว้า การวิเคราะห์ข้อมูล ตลอดจนการตรวจแก้ไขสำนวนภาษาที่ใช้ในการเขียนปริญญานิพนธ์ ผู้เขียนขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ผู้เขียนขอขอบพระคุณ อาจารย์พรหมพิสย์ บุญงการ ที่กรุณาให้ความช่วยเหลือในการตรวจแก้ไขข้อบกพร่อง และอาจารย์คมเพชร จิตรสุภกุล ที่อนุญาตให้ใช้แบบสอบถามการปรับตัว

ในการรวบรวมข้อมูล ผู้เขียนได้รับความร่วมมืออย่างดียิ่งจากผู้อำนวยการ อาจารย์ใหญ่ และคณะอาจารย์ในโรงเรียนนนทรีวิทยา โรงเรียนเทพศิลา โรงเรียนพระโขนง โรงเรียนพระปฐมวิทยาลัย โรงเรียนราชินี บุรณะ โรงเรียนพรหมานุสรณ์ และโรงเรียนเบญจมเทพอุทิศ จึงขอขอบพระคุณมา ณ ที่นี้

นอกจากนี้ ผู้เขียนขอขอบพระคุณอาจารย์ไพโรจน์ รุ่งน้อย อาจารย์บุญมาก โมคี และขอขอบคุณ คุณนงเยาว์ บำรุงรักษา คุณวัลยา วีระกุล คุณวิทิตรา ทวนไกรพล คุณสุภาวดี สัตถ์वाल และคุณวีรพัฒน์ สุวัฒน์พงษ์ ที่ได้ช่วยเหลือด้านต่าง ๆ ซึ่งมีผลให้ปริญญานิพนธ์สำเร็จจนได้

สังวาลย์ สมสนิท

สารบัญ

บทที่	หน้า
๑. บทนำ	๑
คำนำ	๑
✳️ ➔ / ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า ✳️	๔
✓ ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	๔
➔ / ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	๔
✓ คำนิยามศัพท์เฉพาะ	๕
๒. ➔ เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้า	๗
➔ ความขัดแย้งระหว่าง เด็กวัยรุ่นกับพ่อแม่	๗
การปรับตัว	๑๑
➔ / สมมุติฐานในการศึกษาค้นคว้า	๑๔
๓. / วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	๑๗
✳️ / กลุ่มตัวอย่าง	๑๗
✳️ / เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	๑๘
วิธีรวบรวมข้อมูล	๒๕
การวิเคราะห์ข้อมูล	๒๖
๔. / ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	๒๗
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	๒๗
การจัดลำดับความสำคัญของความขัดแย้งที่เกิดขึ้นกับ เด็กวัยรุ่น	
แยกตามเพศ อายุ ถิ่นที่อยู่ อาชีพของพ่อแม่	๒๘

การย่อยของ เด็กวัยรุนที่ขัดแย้งกับพ่อและกับแม่

๖๘

เปรียบเทียบความแตกต่าง ของปริมาณความขัดแย้งที่ เด็กวัยรุน

ปีต่อพ่อแม่ แยกตามเพศ อายุ ถิ่นที่อยู่ อายุของพ่อ

อายุของแม่ และอาชีพของพ่อแม่

๖๖

การหาความสัมพันธ์ ระหว่างความขัดแย้งกับพ่อแม่

และการปรับตัวของ เด็กวัยรุน

๗๐

เปรียบเทียบการปรับตัว ของ เด็กวัยรุนที่มีความขัดแย้งกับพ่อแม่มาก

และ เด็กวัยรุนที่มีความขัดแย้งกับพ่อแม่ น้อย

๗๑

๕ *สรุป อภิปรายผล และขอเสนอแนะ

๗๒

ความมุ่งหมายในการศึกษาครั้งนี้ว่า

๗๒

กลุ่มตัวอย่าง

๗๒

เครื่องมือในการรวบรวมข้อมูล

๗๒

✓ การวิเคราะห์ข้อมูล

๗๒

• ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

๗๓

→ อภิปรายผล

๗๔

ขอเสนอแนะ

๗๕

บรรณานุกรม

๗๓

ภาคผนวก

๗๗

บัญชีตาราง

ตาราง

หน้า

๑	แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่าง แยกตามโรงเรียน จังหวัด ระดับชั้น เพศ และอายุ	๑๘
๒	แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่าง แยกตามถิ่นที่อยู่ เพศ และอายุ	๑๘
๓	แสดงกลุ่มตัวอย่าง แยกตามอาชีพของพ่อแม่ (หัวหน้าครอบครัว) เพศ และอายุ	๑๘
๔	แสดงค่าความเชื่อมั่นและความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง ของแบบสอบถามความซัดแย้ง	๒๕
๕	ลักษณะความซัดแย้ง ๑๐ อันดับแรกที่เด็กวัยรุ่นมีมากที่สุด	๒๘
๖	ลักษณะความซัดแย้ง ๑๐ อันดับแรกที่เด็กวัยรุ่นมีน้อยที่สุด	๓๐
๗	ลักษณะความซัดแย้ง ๑๐ อันดับแรกที่เด็กวัยรุ่นชายมีมากที่สุด	๓๑
๘	ลักษณะความซัดแย้ง ๑๐ อันดับแรกที่เด็กวัยรุ่นชายมีน้อยที่สุด	๓๒
๙	ลักษณะความซัดแย้ง ๑๐ อันดับแรกที่เด็กวัยรุ่นหญิงมีมากที่สุด	๓๓
๑๐	ลักษณะความซัดแย้ง ๑๐ อันดับแรกที่เด็กวัยรุ่นหญิงมีน้อยที่สุด	๓๔
๑๑	ลักษณะความซัดแย้ง ๑๐ อันดับแรกที่เด็กวัยรุ่นตอนต้นมีมากที่สุด	๓๕
๑๒	ลักษณะความซัดแย้ง ๑๐ อันดับแรกที่เด็กวัยรุ่นตอนต้นมีน้อยที่สุด	๓๖
๑๓	ลักษณะความซัดแย้ง ๑๐ อันดับแรกที่เด็กวัยรุ่นตอนต้นชายมีมากที่สุด	๓๗
๑๔	ลักษณะความซัดแย้ง ๑๐ อันดับแรกที่เด็กวัยรุ่นตอนต้นชายมีน้อยที่สุด	๓๘
๑๕	ลักษณะความซัดแย้ง ๑๐ อันดับแรกที่เด็กวัยรุ่นตอนต้นหญิงมีมากที่สุด	๓๙
๑๖	ลักษณะความซัดแย้ง ๑๐ อันดับแรกที่เด็กวัยรุ่นตอนต้นหญิงมีน้อยที่สุด	๔๐
๑๗	ลักษณะความซัดแย้ง ๑๐ อันดับแรกที่เด็กวัยรุ่นตอนปลายมีมากที่สุด	๔๑
๑๘	ลักษณะความซัดแย้ง ๑๐ อันดับแรกที่เด็กวัยรุ่นตอนปลายมีน้อยที่สุด	๔๒
๑๙	ลักษณะความซัดแย้ง ๑๐ อันดับแรกที่เด็กวัยรุ่นตอนปลายชายมีมากที่สุด	๔๓

๒๐	ลักษณะความขัดแย้ง	๑๐ อันดับที่ได้ด้วยรุ่นตอนปลายชายมีน้อยที่สุด	๔๔
๒๑	ลักษณะความขัดแย้ง	๑๐ อันดับแรกที่ได้ด้วยรุ่นตอนปลายหญิงมีมากที่สุด	๔๕
๒๒	ลักษณะความขัดแย้ง	๑๐ อันดับที่ได้ด้วยรุ่นตอนปลายหญิงมีน้อยที่สุด	๔๖
๒๓	ลักษณะความขัดแย้ง	๑๐ อันดับแรกที่ได้ด้วยรุ่นในกรุง เทพมหานครมีมากที่สุด	๔๗
๒๔	ลักษณะความขัดแย้ง	๑๐ อันดับที่ได้ด้วยรุ่นในกรุง เทพมหานครมีน้อยที่สุด	๔๘
๒๕	ลักษณะความขัดแย้ง	๑๐ อันดับแรกที่ได้ด้วยรุ่นในต่างจังหวัดมีมากที่สุด	๔๙
๒๖	ลักษณะความขัดแย้ง	๑๐ อันดับที่ได้ด้วยรุ่นในต่างจังหวัดมีน้อยที่สุด	๕๐
๒๗	ลักษณะความขัดแย้ง	๑๐ อันดับแรกที่ได้ด้วยรุ่นซึ่งพ่อแม่ประกอบอาชีพรับราชการ มีมากที่สุด	๕๑
๒๘	ลักษณะความขัดแย้ง	๑๐ อันดับที่ได้ด้วยรุ่นซึ่งพ่อแม่ประกอบอาชีพรับราชการ มีน้อยที่สุด	๕๒
๒๙	ลักษณะความขัดแย้ง	๑๐ อันดับแรกที่ได้ด้วยรุ่นซึ่งพ่อแม่ประกอบอาชีพค้าขาย มีมากที่สุด	๕๓
๓๐	ลักษณะความขัดแย้ง	๑๐ อันดับที่ได้ด้วยรุ่นซึ่งพ่อแม่ประกอบอาชีพค้าขาย มีน้อยที่สุด	๕๔
๓๑	ลักษณะความขัดแย้ง	๑๐ อันดับแรกที่ได้ด้วยรุ่นซึ่งพ่อแม่ทำงานในบริษัทเอกชน มีมากที่สุด	๕๕
๓๒	ลักษณะความขัดแย้ง	๑๐ อันดับที่ได้ด้วยรุ่นซึ่งพ่อแม่ทำงานในบริษัทเอกชน มีน้อยที่สุด	๕๖
๓๓	ลักษณะความขัดแย้ง	๑๐ อันดับแรกที่ได้ด้วยรุ่นซึ่งพ่อแม่ประกอบอาชีพบริการ และองค์การนานาชาติไม่เกี่ยวข้องกับการค้ามากที่สุด	๕๗
๓๔	ลักษณะความขัดแย้ง	๑๐ อันดับที่ได้ด้วยรุ่นซึ่งพ่อแม่ประกอบอาชีพบริการ และองค์การนานาชาติไม่เกี่ยวข้องกับการค้ามีน้อยที่สุด	๕๘

๓๕	ลักษณะความซัดแยง ๑๐ อันดับแรกที่เด็กวัยรุ่นซึ่งพ่อแม่ประกอบอาชีพ เป็นกรรมกรมีมากที่สุด	๕๕
๓๖	ลักษณะความซัดแยง ๑๐ อันดับแรกที่เด็กวัยรุ่นซึ่งพ่อแม่ประกอบอาชีพ เป็นกรรมกรมีน้อยที่สุด	๖๐
๓๗	ลักษณะความซัดแยง ๑๐ อันดับแรกที่เด็กวัยรุ่นซึ่งพ่อแม่ประกอบอาชีพ เกษตรกรรมมีมากที่สุด	๖๑
๓๘	ลักษณะความซัดแยง ๑๐ อันดับแรกที่เด็กวัยรุ่นซึ่งพ่อแม่ประกอบอาชีพ เกษตรกรรมมีน้อยที่สุด	๖๒
๓๙	ลักษณะความซัดแยง ๑๐ อันดับแรกที่เด็กวัยรุ่นซึ่งพ่อแม่ประกอบอาชีพอื่น ๆ มีมากที่สุด	๖๓
๔๐	ลักษณะความซัดแยง ๑๐ อันดับแรกที่เด็กวัยรุ่นซึ่งพ่อแม่ประกอบอาชีพอื่น ๆ มีน้อยที่สุด	๖๔
๔๑	จำนวนและรอยละของ เด็กวัยรุ่นที่ซัดแยงกับ พ่อ และถิ่นแม่	๖๕
๔๒	เปรียบเทียบความซัดแยง ของ เด็กวัยรุ่นที่มีต่อพ่อแม่ แยกตามเพศ	๖๖
๔๓	เปรียบเทียบความซัดแยง ของ เด็กวัยรุ่นที่มีต่อพ่อแม่ แยกตามอายุ	๖๗
๔๔	เปรียบเทียบความซัดแยง ของ เด็กวัยรุ่นที่มีต่อพ่อแม่ แยกตามถิ่นที่อยู่	๖๗
๔๕	เปรียบเทียบความซัดแยง ของ เด็กวัยรุ่นที่มีต่อพ่อแม่แยกตาม ตามอายุของพ่อ	๖๗
๔๖	เปรียบเทียบความซัดแยง ของ เด็กวัยรุ่นที่มีต่อพ่อแม่แยกตามอายุของแม่	๖๘
๔๗	เปรียบเทียบความซัดแยง ของ เด็กวัยรุ่นที่มีต่อพ่อแม่ แยกตามอาชีพของพ่อแม่	๖๘
๔๘	ความสัมพันธ์สหสัมพันธ์ ระหว่างความซัดแยงกับพ่อแม่และการปรับตัว ของ เด็กวัยรุ่น	๗๐
๔๙	เปรียบเทียบการปรับตัว ของ เด็กวัยรุ่นที่มีความซัดแยงกับพ่อแม่มาก และเด็ก วัยรุ่นที่มีความซัดแยงกับพ่อแม่	๗๑

บทที่ ๑

บทนำ

๑.๖ เล็กวัยรุ่เป็นทรัพยากรที่มีค่ายิ่งของชาติ การที่จะสร้างเด็กวัยรุ่ให้เป็นบุคคลที่เข้มแข็ง
ขึ้นอย่างมีความสุข และเป็นประโยชน์ต่อชาติได้ ผู้เกี่ยวข้องต้องศึกษาถึงธรรมชาติและความ
ต้องการ (นาฏเจดีย์ สุนทรวาท, ๒๕๑๐ : บทนำ) ของเด็กวัยนี้ เพราะวัยรุ่เป็นระยะ
หัวเลี้ยวหัวต่อระหว่างความเป็นเด็กและความเป็นผู้ใหญ่ มีการเปลี่ยนแปลงทั้งทางร่างกาย จิตใจ
อารมณ์ และสังคม เป็นวัยแห่งการปรับตัว วัยแห่งปัญหา และเป็นวัยที่เกิดความเครียดทาง
อารมณ์ได้ง่าย การพ่อแม่จึงเป็นบุคคลใกล้ชิดและมีอิทธิพลสูงต่อลูก เข้าใจธรรมชาติและความ
ต้องการของเด็กวัยรุ่ ในความรักความเอาใจใส่ ให้ความอบอุ่นปลอบขวัญและความเป็นกันเอง
กับเด็ก รู้จักประคับประคองผ่อนผันก่อนยาว ตลอดจนให้เด็กมีเสรีภาพและความรับผิดชอบในวิถี
ทางและขอบเขตที่เหมาะสมแล้ว ก็จะช่วยให้เด็กวัยรุ่พัฒนาตนเองไปในทางที่พึงงาม สร้าง
บุคลิกภาพที่ดี และอุปนิสัยดีพึงปรารถนา และสามารถปรับตัวให้ชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่าง
เป็นสุข

ในทางตรงกันข้าม ถ้าพ่อแม่ขาดความเข้าใจอันดีในวัยรุ่ ปลดปล่อยความวิตกกังวลที่ตนคิดว่า
ดีและถูกต้องโดยไม่คำนึงถึงธรรมชาติและความต้องการของเด็กวัยนี้ ย่อมทำให้เด็กเกิดความรู้สึก
ขัดแย้งและไม่พึงพอใจเนื่องจากมีความเห็นไม่ตรงกับพ่อแม่ในเรื่องที่พ่อแม่กระทำหรือบังคับให้กระทำ
แบร์ (Blair, 1964 : 34) ได้กล่าวถึงสาเหตุทางบาปหรือทัศนคติของพ่อแม่หรือผู้ปกครอง
ที่ทำให้เกิดความขัดแย้งระหว่างตนเองกับเด็กวัยรุ่ คือ

๑. ผู้ปกครองมักจะคาดหวังในสิ่งที่ขัดกับเด็กวัยรุ่ พยายามควบคุม หรือจำกัดอิสรภาพ
ของเด็ก

๒. ผู้ปกครองใช้วิธีการควบคุม หรือให้อิสรภาพแก่เด็กวัยรุ่ในทางที่ไม่เหมาะสม และ
ไม่เข้าใจเด็กทั้งสองเพศที่พอ

๓. แม่จะยอมให้ลูกบิ่สรีระในการตัดสินใจและเลือกโอกาสที่เขาต้องการ / แม่ยอม
 กิ่งไปก็ใจที่จะให้ลูกกระทำเช่นนั้น โดยเฉพะในโอกาสที่สำคัญมาก พ่อแม่จะไม่ยอมให้ลูกได้
 กัดลิบใจเอง หากใดกระทำในสิ่งที่ตนเห็นสมควรเท่านั้น จึงทำให้เด็กเกิดความไม่พอใจ และ
 วิดกกังวล

๔. ผู้ปกครองบีบแวนให้กระทำกับลูก บิดามารดา และวางโครงการให้เด็กโดยไว
 มาตรฐานของผู้ใหญ่ มักแปลความหมายการกระทำของเด็ก เช่น เกี่ยวกับการกระทำของผู้ใหญ่ ทำให้
 เกิดความหมายพฤติกรรมของเด็กวัยรุ่นซึ่งไม่เป็นไปตามที่ตนคาดหวังว่าเป็นพฤติกรรมที่ดีมากร ฐานของ
 สังคม

๕. พ่อแม่ที่มีความไม่พึงพอใจในวิถีทางการดำเนินชีวิตของตนเอง จะพยายามควบคุมความ
 เป็นอยู่ของลูกให้ไปในแนวทางที่ตนต้องการ ซึ่งขัดกับความพอใจของเด็ก - จช
 ทาวเวลล์ (Powell, 1963 : 247 - 251) ได้กล่าวว่า พ่อแม่ยังทำให้ลูกเกิด
 ความขัดแย้งเพราะความเป็นห่วงวิตกกังวลในตัวเด็กมากเกินไป เช่น วิตกว่าเขาจะไม่เคารพ
 เชื่อฟังผู้ใหญ่ ถ้าวว่าเด็กจะหลงใหลในเส้นทางเพศมากเกินไป เป็นต้น พ่อแม่จึงบ่นหรือหรือว่า
 เด็กทั้ง ๆ ที่ทางที่เพศการณเขานั้นยังไม่เกิดขึ้น หรือบางทีก็ไม่มีเหตุผลเพียงพอที่กล่าวหาเด็กว่า
 เป็นเช่นนั้น การที่พ่อแม่ปฏิบัติต่อเด็กอย่างไม่คงเส้นคงวา กล่าวคือ บางครั้งก็ให้อ่อนว้าให้เป็นผู้
 ผู้ใหญ่ แต่บางครั้งกลับปฏิบัติให้เหมือนเด็กเล็ก ๆ และการที่พ่อแม่เอากฎเกณฑ์เมื่อครั้งตนอยู่ใน
 วัยรุ่นมาใช้กับลูก ๆ โดยพยายามชักจูงให้ลูกแก้ปัญหา หรือปฏิบัติเช่นเดียวกับที่ตนเคยปฏิบัติมา
 กอนั้น ก็ทำให้เกิดความขัดแย้งขึ้นอีกเช่นเดียวกัน

๖. เอดลิส กับ ป็อบเลย์ และไนย์ (อ้างจาก Hurlock, 1967 : 268) กล่าวว่า ฐาน
 ของความขัดแย้งระหว่างพ่อแม่กับเด็ก ประกटแล้วจะขึ้นอยู่กับกิจกรรมหรือทัศนคติที่ตรงกันข้าม บาง
 ๗. ความขัดแย้งก็เกิดจากการโต้เถียงในเรื่องกานียมาต่าง ๆ เช่น ศาสนา และการขัดแย้งนั้นจะรุนแรง
 ขึ้นเรื่อย ๆ

๘. เพลมิง (Fleming, 1957 : 41) กล่าวว่า ความขัดแย้งระหว่างเด็กวัยรุ่นกับพ่อแม่
 บิ่ว่าเหตุว่ากันอยู่ พ่อแม่ไม่มีความรู้ทางจิตวิทยาเกี่ยวกับวัยรุ่น จึงทำให้ไม่เข้าใจเรื่องของตัวเอง
 วัยรุ่น

เฮอร์ล็อก (Hurlock, 1967 : 297) กล่าวว่า การเปลี่ยนแปลงของสังคม วัฒนธรรม และกานีนยต่าง ๆ ที่กำลังเปลี่ยนแปลงอยู่เรื่อย ๆ มีส่วนทำให้เกิดความขัดแย้งระหว่างพ่อแม่กับลูก

จึงอาจกล่าวโดยสรุปได้ว่า /การที่พ่อแม่ปกครองลูกวัยรุ่นอย่างเข้มงวดหรือปกครองอย่างไป
คงเส้นคงวา พ่อแม่ที่ไปเข้าใจวัยรุ่นที่พ่อแม่มีทัศนคติและกานีนยไม่ตรงกับลูก ตลอดจนการ
เปลี่ยนแปลงของสังคม วัฒนธรรม และกานีนย เป็นสาเหตุให้เกิดความขัดแย้งระหว่างเด็กวัยรุ่นกับ
พ่อแม่

* ความขัดแย้งระหว่างเด็กวัยรุ่นกับพ่อแม่อาจเกิดขึ้นได้จากเรื่องต่อไปนี้คือ การเลือกเสื้อผ้า การดูหนังและฟังสุรา การเลี้ยงสัตว์เลี้ยง (จรรยา โกมลบุญ, ๒๕๐๔ : ๑๓๒) การแต่งกาย การแต่งหน้า การใช้เวลาในตอนกลางคืน การใช้รถ การทำงานบ้าน (Elair, 1964 : 32) และกานีนย (ชัยนาค นาคบุญผา, ๒๕๐๕ : ๑๑๓) ผลของความขัดแย้งนี้จะก่อให้เกิดความตึงเครียด (Tension) ความกระวนกระวายใจ (Anxiety) และความคับข้องใจ (Frustration) (นิยมฤดี จงพยุระ และคณะ, ๒๕๑๖ : ๑๖๖) เป็นสิ่งทำลายความมั่นคงเรื้อรังในครอบครัว ซึ่งมีอิทธิพลต่อการปรับตัวทางสังคม (สุธา จันทน์แถม, ๒๕๑๑ : ๑๓๓) / โบเคอร์ และบิช (อ้างจาก Garrison, 1955 : 223) กล่าวว่า สัมพันธภาพระหว่างพ่อแม่กับลูก และทัศนคติที่ของพ่อแม่จะทำให้ลูกปรับตัวทางสังคมได้ดี ส่วนเด็กที่มีความขัดแย้งกับพ่อแม่มีแนวโน้มปรับตัวทางสังคมไปไม่ดี และอาจมีพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนต่อสังคมได้ ทั้งข้อความตอนหนึ่งในหนังสือ "โลกของวัยรุ่น" ซึ่งเขียนโดย ชัยนาค นาคบุญผา (ชัยนาค นาคบุญผา, ๒๕๐๕ : ๒๑๒) ระบุว่า "เด็กที่มีความขัดแย้งกับพ่อแม่ มักจะมีความไม่เอียงในทางเถร และอาจประกอบอาชญากรรมได้ เนื่องจากการปรับตัวทางอารมณ์ในทางที่ผิด ๆ"

* จะเห็นได้ว่าการที่เด็กวัยรุ่นปรับตัวไม่ได้ครั้งนี้มีสาเหตุมาจากสัมพันธภาพที่ไม่ดีระหว่างพ่อแม่กับเด็กวัยรุ่น ที่มีความขัดแย้งหรือความไม่เข้าใจกันระหว่างพ่อแม่กับเด็กวัยรุ่น เป็นตัวการสำคัญ ดังเห็นการศึกษาค้นคว้าเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างความขัดแย้งกับพ่อแม่ และการปรับตัวของวัยรุ่น" จะทำให้ทราบว่าเด็กไทยขัดแย้งกับพ่อแม่ในทางใดบ้าง ซึ่งจะช่วยให้พ่อแม่ ผู้ปกครอง ตลอดจน เยาวชนของสังคมได้ทราบถึงธรรมชาติและความต้องการของเด็กวัยรุ่น และเข้าใจวัยรุ่นได้ดียิ่งขึ้น เป็นประโยชน์ในการปกครองและอบรมเด็กวัยรุ่นให้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ดีในอนาคต

๕๐๑

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

- ✓ ๑. เพื่อศึกษาลักษณะความขัดแย้งในทางต่าง ๆ ของเด็กวัยรุ่นที่มีต่อพ่อแม่ โดยจำแนกตาม

เพศ อายุ

- ✓ ๒. เพื่อศึกษาว่าท้องถิ่นที่อาศัย อาชีพและอายุของพ่อแม่ จะมีผลต่อความขัดแย้งของเด็กวัยรุ่นหรือไม่ อย่างไร

- ✓ ๓. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความขัดแย้งกับพ่อแม่ และการปรับตัวของเด็กวัยรุ่น

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

- ✓ ๑. เข้าใจลักษณะและความสำคัญของการขัดแย้งที่เด็กวัยรุ่นมีต่อพ่อแม่
- ✓ ๒. ทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างความขัดแย้งกับพ่อแม่ และการปรับตัวของเด็กวัยรุ่น
- ✓ ๓. เป็นแนวทางให้ครูปกครอง และผู้ที่เกี่ยวข้องกับเด็กวัยรุ่นได้เข้าใจพฤติกรรมของเด็กวัยรุ่นได้ดียิ่งขึ้น เพื่อใช้ในการปรับปรุง แก้ไข และส่งเสริมให้เด็กวัยรุ่นได้พัฒนาบุคลิกภาพในทางที่เหมาะสม

ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า

๑. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างของการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นนักเรียนอายุ ๑๓ - ๒๑ ปี กำลังศึกษาอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ และปีที่ ๔ ปีการศึกษา ๒๕๓๗ เป็นนักเรียนในกรุงเทพมหานคร นครปฐม และเพชรบุรี จำนวน ๕๕๕ คน ๓๖ ๒๑๓ คน ๒๖ ๒๑๓ คน ๒๖ ๒๑๓ คน ๒๖ ๒๑๓ คน

๑๐๐ คน ๖ การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ จะศึกษาเฉพาะลักษณะความขัดแย้งของเด็กวัยรุ่นที่มีต่อพ่อแม่เท่านั้น

๒. ตัวแปรที่จะศึกษา

การศึกษาแบ่งเป็น ๒ ตอน ดังนี้

ตอนที่ ๑ การศึกษาลักษณะความขัดแย้งของเด็กวัยรุ่นกับพ่อแม่

ก. ตัวแปรอิสระ ได้แก่

- เพศ

- อายุ

- ห้องเรียนที่อาศัย x

- อาชีพของพ่อแม่

- อายุของพ่อแม่

ข. ตัวแปรตาม ได้แก่

- ความขัดแย้ง

ตอนที่ ๒ การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความขัดแย้งกับพ่อแม่ และการปรับตัว

ของเด็กรับเลี้ยง

ก. ตัวแปรอิสระ ได้แก่

- ความขัดแย้ง

ข. ตัวแปรตาม ได้แก่

- การปรับตัว

กำหนดนิยามศัพท์เฉพาะ

✓ ๑. วัยรุ่น หมายถึง นักเรียนที่มีอายุ ๑๓ - ๒๐ ปี ซึ่งกำลังเรียนในระดับมัธยมศึกษา

✓ ๒. วัยรุ่นตอนต้น หมายถึง นักเรียนที่มีอายุ ๑๓ - ๑๖ ปี ซึ่งกำลังเรียนในระดับ

มัธยมศึกษา (Hurlock, 1949 : 4)

✓ ๓. วัยรุ่นตอนปลาย หมายถึง นักเรียนที่มีอายุ ๑๗ - ๒๐ ปี ซึ่งกำลังเรียนในระดับ

มัธยมศึกษา (Hurlock, 1949 : 4)

✓ ๔. ความขัดแย้ง หมายถึง สภาพความรู้สึกนึกคิดของวัยรุ่นที่ไม่ตรงกับพ่อแม่ ทำให้เกิดภาวะวิตกกังวลใจ ขัดใจ และไม่พอใจในการปฏิบัติตามแนวทางของพ่อแม่ วัตถุประสงค์แบบสอบถามความขัดแย้งระหว่างเด็กรับเลี้ยงกับพ่อแม่

//

✓๕. การปรับตัว หมายถึง การที่บุคคลสามารถจะอยู่ในสังคมได้อย่างไม่เฉา โดยการประพฤติปฏิบัติตนให้ตามแนวทางส่วนใหญ่ของสังคม

๖. อาชีพของพ่อแม่ หมายถึง อาชีพที่พ่อแม่หรือผู้ปกครองของกลุ่มตัวอย่างยึดเป็นหลักในการดำรงชีวิตในปัจจุบัน ซึ่งในการศึกษาคครั้งนี้แบ่งออกเป็น ๗ ประเภท คือ

- ๖.๑ รับราชการ
- ๖.๒ ค้าขาย
- ๖.๓ ทำงานในบริษัทเอกชน
- ๖.๔ บริการและองค์การนานาชาติที่ไม่เกี่ยวข้องกับการค้า
- ๖.๕ กรรมกร
- ๖.๖ เกษตรกรรับ
- ๖.๗ อื่น ๆ

๗. วัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร หมายถึง นักเรียนวัยรุ่นที่มีถิ่นที่อยู่ในกรุงเทพมหานคร

๘. วัยรุ่นในต่างจังหวัด หมายถึง นักเรียนวัยรุ่นที่มีถิ่นที่อยู่ในจังหวัดนครปฐม และเพชรบุรี

✓๙. พ่อแม่ หมายถึง บิดามารดา หรือผู้ปกครองที่เด็กอาศัยอยู่ด้วย

๑๐. วัยรุ่นที่พ่อแม่มีอายุมาก หมายถึง นักเรียนวัยรุ่นที่มีอายุต่ำกว่าอายุของพ่อแม่ ตั้งแต่ ๓๐ ปีขึ้นไป

๑๑. วัยรุ่นที่พ่อแม่มีอายุน้อย หมายถึง นักเรียนวัยรุ่นที่มีอายุต่ำกว่าอายุของพ่อแม่ไม่เกิน ๓๐ ปี

๑๒. วัยรุ่นที่แม่มีอายุมาก หมายถึง นักเรียนวัยรุ่นที่มีอายุต่ำกว่าอายุของแม่ ตั้งแต่ ๓๐ ปีขึ้นไป

๑๓. วัยรุ่นที่แม่มีอายุน้อย หมายถึง นักเรียนวัยรุ่นที่มีอายุต่ำกว่าอายุของแม่ไม่เกิน ๓๐ ปี

บทที่ ๒
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาคนกว๊าน

- เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาคนกว๊านเรื่องนี้ ได้แยกกล่าวเป็น ๒ ตอนคือ
๑. เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความขัดแย้งระหว่างเด็กวัยรุ่นกับพ่อแม่
 ๒. เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการปรับตัวของเด็กวัยรุ่น

เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความขัดแย้งระหว่างเด็กวัยรุ่นกับพ่อแม่

๗ เอกสารและการวิจัยในต่างประเทศ X

การเก็บเรื่องราวความขัดแย้งระหว่างเด็กวัยรุ่นกับพ่อแม่ มีผู้วิจัยและให้ความคิดไว้หลายท่าน เป็นคนว่า บล็อก (Block) ซึ่งได้วิจัยความขัดแย้งของเด็กวัยรุ่นที่พ่อแม่ แม่จะเป็นการวิจัยที่เก่ามานานแล้ว แต่ผลการวิจัยยังใช้ได้กับสภาพเมืองไทย จึงว่ามากกว่าไว้ดังนี้

บล็อก (Block, 1937 : 192 - 206) ได้เก็บมาจากเด็กมัธยมต้นและใช้แบบปลายจำนวน ๕๕ คนทั้งชายและหญิง โดยส่งแบบสอบถามเกี่ยวกับความขัดแย้งที่เกิดขึ้นกับวัยรุ่นกำลังเผชิญอยู่ ผลของการศึกษาปรากฏว่าความขัดแย้งที่เกิดขึ้นเป็นเรื่องเกี่ยวกับความคิด ความเข้าใจในบุคลิกภาพ ลักษณะท่าทาง อุปนิสัยและกิริยามารยาท มากกว่าเรื่องอื่น ๆ ส่วนความเห็นที่แตกต่างกันในเรื่องอาชีพ สังคม วัฒนธรรม และการเลือกวิชาเรียน ก็เป็นเหตุให้เกิดการโต้แย้งกันได้ ปัญหาข้อขัดแย้งที่เกิดขึ้นมากกับเด็กวัยรุ่นชาย เรื่องความลำเอียงดังนี้

ไม่อนุญาตให้ใช้รถ	ร้อยละ ๘๘.๓
ละเมิดระเบียบให้รับประทานอาหารที่มีประโยชน์แก่เด็กไว้รอบ	" ๘๒.๘
ถือว่าไม่สมควรเรียนค่ากว่าของคนอื่น	" ๘๒.๘
ถือว่าผิดให้เงินวงเงินการใช้จ่ายเงิน	" ๘๑.๐
รู้เรื่องราวการขาดในโต๊ะอาหาร	" ๗๕.๘
รู้เรื่องราวการขาดในนิสัยส่วนตัว	" ๖๕.๘

✓ ชอบยกเอาพี่หรือน้องขึ้นมาเป็นตัวอย่าง

ร้อยละ ๒๒.๕

กักตักการข่มขืนตนไปเที่ยวกับเพื่อนชายในเวลากลางคืน

" ๒๕.๗

ไม่อนุญาตให้เลือกอาชีพที่ตนสนใจ

" ๒๔.๕

บ่นว่าป่อ กอ และเลื้สปรก

" ๕๕.๗

✓ อนุญาตให้สมัครเล่น

" ๕๕.๑

ล่อล่อกเกี่ยวกับเพื่อนหญิง

" ๔๑.๓

คุยเกี่ยวกับคนโง่หรือคนอื่น

" ๕๐.๑

ทำให้ทะเลาะจากเมื่ออยู่ต่อหน้าเพื่อน ๆ ด้วยการสาธยายว่าตนเป็นลูกที่

" ๔๕.๘

กักตักการข่มขืนตนไปเที่ยวกับเพื่อนชายในเวลากลางวัน

" ๔๕.๐

แหม่รวมพรรณนาใบรักจกจนถึงเพื่อนของตนคนที่แหม่ชอบ

" ๓๔.๓

พูดกับคนท่วยภาษาที่พูดกับเด็กเล็ก ๆ

" ๓๓.๔

ไม่อนุญาตให้เลือกเรียนวิชาที่อยากเรียน

" ๓๒.๕

เฝ้าแต่เฝ้าให้ทำดี ให้เป็นคนดี

" ๓๒.๒

ปัญหาข้อขัดแย้งที่เกิดขึ้นมากกับเด็กวัยรุ่นหญิง เรียงลำดับดังนี้

กักตักการข่มขืนตนไปเที่ยวกับเพื่อนชายในเวลากลางคืน

ร้อยละ ๔๓.๔

รู้ว่าเมื่อผลการเรียนอยู่ในระดับต่ำกว่าของผู้อื่น

" ๔๕.๕

ชะยั้งชะยวให้รับประทานอาหารที่มีประโยชน์ แต่เด็กไม่ชอบ

" ๔๓.๘

ไปว่าจะออกไปไหนให้เอาพี่หรือน้องไปด้วย

" ๔๒.๓

เก็บเงินให้แม่แรงเรื่องการใช้จ่ายเงิน

" ๔๑.๒

แม่ชอบใจเวลาส่วนมากให้หมดไปกับการเล่นไพ่ และงานสังคม

" ๓๘.๐

ชอบยกเอาพี่หรือน้องขึ้นมาเป็นตัวอย่าง

" ๓๕.๘

ไม่อนุญาตให้ใช้รถ

" ๓๑.๘

✓ จู้เรื่องมารยาทและนิสัยส่วนตัว

" ๓๐.๐

เก็บเงินให้ไปกับเพื่อนที่แม่เลือกให้

" ๒๕.๗

ก่อนแคะเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ

" ๒๒.๔

โฟลัม (อ้างจาก Powell, 1963 : 268) ได้ศึกษาความขัดแย้งระหว่างเด็กวัยรุ่นกับพ่อแม่ โดยศึกษาจากเด็กวัยรุ่นชาย ๓๔๘ คน และเด็กวัยรุ่นหญิง ๓๔๒ คน พบว่าเด็กวัยรุ่นชายขัดแย้งกับพ่อแม่มากในเรื่องการใช้รถ การใช้เงิน และผลการเรียน ส่วนเด็กวัยรุ่นหญิงขัดแย้งกับพ่อแม่ในเรื่องการทำงานบ้าน การเช่าสโมสรหรือออกสังคม การแต่งกาย การไปงานเลี้ยง ตามลำพัง

ตาราง แสดงความขัดแย้งระหว่างเด็กวัยรุ่นชาย, หญิงกับพ่อแม่

สิ่งที่ขัดแย้ง	ร้อยละ	
	ชาย	หญิง
การใช้รถยนต์	๓๕.๖	๒๙.๖
เพื่อนชายหรือเพื่อนหญิงที่เด็กเลือกคบ	๒๖.๐	๒๗.๐
การใช้เงิน	๓๗.๔	๒๔.๘
จำนวนครั้งที่เด็กไปร่วมงานกลางคืนของโรงเรียนในระหว่างสัปดาห์	๔๕.๑	๔๗.๖
คะแนนการเรียน	๔๑.๒	๓๑.๒
เวลาที่กลับบ้านในเวลากลางคืน	๔๕.๔	๔๒.๓
การทำงานบ้าน (เช่น การทำความสะอาดบ้าน, ทำครัว ฯลฯ)	๑๕.๐	๒๖.๔
สโมสรหรือสังคมที่เด็กเป็นสมาชิก	๔.๕	๑๐.๕
การไปโบสถ์และโรงเรียนวันอาทิตย์	๑๕.๐	๑๘.๖
กิจกรรมอื่นๆในวันอาทิตย์ที่นอกเหนือจากการไปโบสถ์และโรงเรียนวันอาทิตย์	๑๕.๒	๑๓.๕
การแต่งกาย	๑๔.๔	๒๔.๖
การไปงานเลี้ยงตามลำพัง	๑๕.๘	๒๗.๕
ความขัดแย้งอื่น ๆ	๘.๕	๘.๔
ไม่มีความขัดแย้ง	๒.๐	๒.๑

โหลซิม โกลัมอีกว่าเด็กวัยรุ่นตอนต้น (อายุ ๑๓ - ๑๕ ปี) จะมีความขัดแย้งกับพ่อแม่ มากกว่าวัยรุ่นตอนปลาย (อายุ ๑๖ - ๑๘ ปี) ✓

แบลร์ (Blair, 1964 : 28 - 29) กล่าวถึงการกระทำหลายอย่างของผู้ใหญ่ ที่ทำให้เด็กวัยรุ่นเกิดความรู้สึกขัดแย้งว่า ในสิ่งที่ผู้ใหญ่บอกว่าไม่ควรกระทำ เช่น ไม่ควรสูบบุหรี่ ไม่ควรขับรถหรือขับเร็ว ขับรถอย่างไม่ระมัดระวัง ไม่ไปบ้านเพื่อนผู้หญิงนอกจากพ่อแม่ของเขาค จะอยู่บ้าน ไม่ไปดูภาพยนตร์ที่สร้างขึ้นสำหรับผู้ใหญ่โดยเฉพาะ ไม่ไปนอกบ้านเป็นเวลานาน ๆ และลูกผู้หญิงต้องไม่แต่งหน้ามาก เป็นต้น แต่พ่อแม่และผู้ใหญ่อื่น ๆ ก็กระทำการเหล่านั้นทั้งที่ไดห้าม เด็กวัยรุ่นกระทำ ✓

สำหรับในประเทศไทยผู้วิจัยยังไม่พบว่ามีการศึกษาเรื่องความขัดแย้งระหว่างเด็กวัยรุ่น กับพ่อแม่

เอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการปรับตัวของเด็กวัยรุ่น

เอกสารและการวิจัยในต่างประเทศ

✓ มุลเลน (Mullen, 1950 : 97 - 109) ได้วิเคราะห์ความขัดแย้งที่ปรากฏในเด็กวัยรุ่น ๒ กลุ่ม คือกลุ่มที่ออกจากโรงเรียนเพราะหนีโรงเรียน และกลุ่มที่มีพฤติกรรมยุ่งเหยิงจกถอนเรียน ข้อมูลที่ได้แสดงให้เห็นว่าความขัดแย้งของใจของเด็กทั้งสองกลุ่มนี้ เกิดจากประกอบและสภาพการต่าง ๆ บางคนมีร่างกายพิการ บางคนมาจากครอบครัวและสังคมที่ยุ่งเหยิง และเด็กพวกนี้ปรับตัวเข้ากับเพื่อน ๆ ไม่ได้.

✓ แลงดิส (Langdis, 1954 : 105 - 106) ได้ศึกษาการปรับตัวของเด็กวัยรุ่น ซึ่งมาจากครอบครัวที่พ่อแม่ปกครองแบบประชาธิปไตยและแบบเข้มงวด โดยส่งแบบสอบถามไปยัง นักเรียนชั้นสูงสุดของโรงเรียนมัธยม นักเรียนชายจำนวน ๑๕๐๐ คน นักเรียนหญิง ๒๕๐๐ คน พบว่าเด็กที่มาจากครอบครัวที่พ่อแม่ปกครองแบบประชาธิปไตยปรับตัวได้ดีกว่าเด็กที่มาจากครอบครัวที่พ่อแม่ปกครองแบบเข้มงวดอย่างเด่นชัด ในครอบครัวที่พ่อแม่ปกครองอย่างเข้มงวดเด็กมีความขัดแย้งกับพ่อแม่มากกว่าครอบครัวที่พ่อแม่ปกครองแบบประชาธิปไตย

นอกจากนี้ แลงดิส (Landis, 1955 : 537 - 540) ยังได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการปรับตัวของ เด็กวัยรุ่น

๑. เห็นเพื่อครอบครัวที่พ่อแม่ปกครองแบบพ่อแม่ที่อำนาจเหนือบุตร แบบประชาธิปไตย
๒. ขนาดของครอบครัวเล็ก, ใหญ่
๓. สภาพของครอบครัวแบบบ้านแตก (Broken home) ครอบครัวธรรมดา โดยให้แบบสอบถามกับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นสูงสุดของโรงเรียน จำนวน ๕๐๐ คน สรุปผลได้ว่า

๑. เด็กที่มาจากครอบครัวที่พ่อแม่ปกครองแบบประชาธิปไตย โดยทั่ว ๆ ไปแล้วปรับตัวได้ดีกว่า เด็กที่มาจากครอบครัวที่พ่อแม่ปกครองแบบที่อำนาจเหนือบุตร มีจำนวนเล็กน้อยเท่านั้นที่มีปัญหาในการปรับตัว

๒. เด็กที่มาจากครอบครัวขนาดเล็ก มีปัญหาในการปรับตัวมากกว่า เด็กที่มาจากครอบครัวขนาดใหญ่ และมีเพื่อนจำนวนน้อยกว่า

๓. เด็กที่มาจากครอบครัวสภาพบ้านแตก มีปัญหาในการปรับตัวมากกว่า เด็กที่มาจากครอบครัวธรรมดาเล็กน้อย มีความเครียดมากกว่า มีพฤติกรรมและมีความพร้อมในการรับผิดชอบ

โบเคอร์ และบิช (อ้างจาก Garrison, 1955 : 233) ได้ศึกษาการปรับตัวทางสังคมของเด็กที่อาศัยอยู่ในบ้านเช่า เรื่องของการทราบว่าเด็กปรับตัวทางสังคมต่างกันอย่างไร และองค์ประกอบที่ทำให้เด็กปรับตัวทางสังคมต่างกัน สรุปผลที่สำคัญได้ว่า องค์ประกอบที่ทำให้เด็กปรับตัวต่างกัน คือ ทัศนคติของพ่อแม่ที่มีอิทธิพลเหนือลูก และ สัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่กับลูก ทัศนคติที่ดีของพ่อแม่จะทำให้ลูกปรับตัวทางสังคมได้ดี ทัศนคติที่ผิดปรกติต่าง ๆ ของพ่อแม่จะทำให้เกิดพฤติกรรมบางอย่างในตัวลูก ส่วนใหญ่แล้วครอบครัวที่มีลูกเป็นคนที่อาย สงบเสงี่ยม หรือปรับตัวทางสังคมไม่ได้ดีนั้น แม่ก็มีอำนาจเด็ดขาดภายในบ้าน

โรเซนธัม (อ้างจาก Garrison, 1955 : 229) ได้กล่าวถึงการวิเคราะห์เด็กชายอายุ ๑๓ ปี ซึ่งขาดความรักจากพ่อแม่ในระยะสั้น ๆ ของชีวิตว่า เด็กคนนี้ไม่เคยรักคนอื่นเลย และปรับตัวเข้ากับเด็กชายหญิงคนอื่นได้ยากไม่ได้

สอทดท์ (อ้างจาก Garrison, 1955 : 233) ได้ศึกษาสภาพชีวิตภายในบ้านที่มี ผลต่อการปรับตัวของเด็กวัยรุ่นชายหญิงในเมือง เนบราสกา (Nebraska) โดยใช้เกณฑ์คุณภาพ และแบบสอบถามสภาพชีวิตภายในบ้าน พบว่าเด็กที่ปรับตัวได้ดีกับเด็กที่ปรับตัวไม่ได้ดี มีสภาพชีวิต ภายในบ้านต่างกัน

สภาพชีวิตภายในบ้านที่ทำให้เด็กปรับตัวไม่ได้ดี คือ

- แม่ทำงานนอกบ้าน
- แม่ป่วย
- พ่อป่วย
- แม่เป็นโรคประสาท
- พ่อเป็นโรคประสาท
- มีความเห็นขัดแย้งกับสิ่งที่แม่ทำ
- มีความเห็นขัดแย้งกับสิ่งที่พ่อทำ
- ถูกทำโทษในระหว่างสัปดาห์ที่ผ่านมา

สภาพชีวิตภายในบ้านที่ทำให้เด็กปรับตัวได้ดี คือ

- รวบรวมสุขรรมสุขกับแม่
- รวบรวมสุขรรมสุขกับพ่อ
- รับประทานอาหารร่วมกันเป็นประจำ
- มีเวลาสนุกสนานร่วมกันภายในบ้าน
- พ่อแม่ต้อนรับเพื่อนของลูกที่มาน

แตรง (Strang, 1956 : 14 - 15) ได้กล่าวถึงการศึกษาของ เบอร์ก ที่ว่ากับ นิสิตกลุ่มที่ปรับตัวเข้าสังคมได้ดี และกลุ่มที่ประสบความล้มเหลวในการปรับตัวเข้าสังคม กลุ่มละ ๒๖ คน พบว่าผู้ที่ปรับตัวเข้าสังคมได้ดีจะมีอารมณ์ขัน มีความรู้ดีก่อนอื่น เข้าใจและเห็นใจผู้อื่น ฉลาดและมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ รู้จักแก้ไขสถานการณ์ที่ก่อให้เกิดความไม่สบายใจ เป็นคน เปิดเผย ซื่อสัตย์ ระลึกในหน้าที่และมีความรับผิดชอบ ปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อม

* แกกการ์ (Kakkav, 1968 : 706) ศึกษาการปรับตัวกับการยอมรับตนเอง ระหว่าง
เด็กหญิงกับเด็กชาย พบว่าเด็กหญิงมีการปรับตัวและการยอมรับตนเองดีกว่าเด็กชาย

* ธอมป์สัน (Thompson, 1969 : 3499 - B) ได้ศึกษาความสามารถในการแสดง
บทบาทและการปรับตัวทางทางสังคมของเด็ก โดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กชาย อายุ ๗ - ๑๒ ปี
จากการศึกษาพบว่าเด็กที่มีอายุน้อยกว่า สามารถแสดงบทบาทได้ดีกว่าเด็กที่มีอายุน้อยกว่า และ
เด็กที่แสดงบทบาทได้ดีนั้นสามารถปรับตัวได้ดีกว่าเด็กที่แสดงบทบาทไม่ได้

✓ เทนนิส (อ้างจาก สุชา จันทน์เอม และสุรางค์ จันทน์เอม, ๒๕๑๓ : ๔๓) ได้
ศึกษาเด็กอินเดียเผ่าฮอปปี (Hopi) กับเด็กอเมริกัน พบว่าความแตกต่างทางประเพณีของเด็ก
ทั้งสอง ทำให้เด็กอินเดียเห็นข้อดีซึ่งมีความสามารถในการปรับตัวให้เข้ากับสังคมไทยน้อยกว่าเด็ก
อเมริกัน

* เอกสารและการวิจัยภายในประเทศ

ฉวี กาหยี (ฉวี กาหยี, ๒๕๑๒ : ๔๐ - ๔๑) ได้ศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกภาพ
และความสามารถในการปรับตัวในโรงเรียนสหศึกษาสองแห่งในจังหวัดพระนครศรีอยุธยา การวิจัยพบสรุป
ได้ทั้งนี้คือ เด็กเรียนทั้งชายและหญิงจากครอบครัวระดับกลางได้รับเลือกจากเพื่อนในโรงเรียนมากกว่า
เด็กเรียนจากครอบครัวในระดับต่ำ ไม่มีความแตกต่างกันในเรื่องความสามารถในการปรับตัวระหว่าง
เด็กเรียนหญิง และนักเรียนชาย

วิมล โรจน์วีระ (วิมล โรจน์วีระ, ๒๕๑๓ : ๑๑๔) ได้ศึกษาเปรียบเทียบความรับผิดชอบ
ทางสังคมและการปรับตัวระหว่างเด็กชั้น ป. ๔, ป. ๗ และ มศ. ๓ จำนวนทั้งหมด ๑๔๑ คน
พบว่า เด็กที่อยู่ในกลุ่มทางสังคมมีดีกลาง ๆ ปรับตัวได้ดีกว่ากลุ่มสูง และกลุ่มต่ำเล็กน้อย เด็ก ป. ๗
ปรับตัวได้ดีกว่าเด็ก ป. ๔ และ มศ. ๓ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

✓ คมเพชร นัตรศุภกุล (คมเพชร นัตรศุภกุล, ๒๕๑๕ : ๔๔) ได้ศึกษาของค์ประกอบทาง
เศรษฐกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัยของนักศึกษาชั้น ป.๑๙ ปีที่ ๒ ที่มีผลสัมฤทธิ์ทาง
การเรียนสูงและต่ำ พบว่านักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำนี้ปัญหาด้านการปรับตัวมากกว่าเด็กที่มี
ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูง

✓ ปราชญ์ฉบับ กัณฑ์ไตรปิฎก (ปราชญ์ฉบับ กัณฑ์ไตรปิฎก, ๒๕๑๔ : ๑๔๖) ได้ศึกษาความ
สัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมตอบสนองระหว่างบุคคล ความเกรงใจ และการปรับตัว พบว่ากลุ่มตัวอย่าง
ในกรุงเทพฯ มีการปรับตัวมากกว่ากลุ่มตัวอย่างในต่างจังหวัดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กลุ่มนักเรียน
ชายในต่างจังหวัดมีการปรับตัวมากกว่ากลุ่มนักเรียนหญิงในต่างจังหวัดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กลุ่ม
นักเรียนชายในกรุงเทพฯ มีการปรับตัวมากกว่ากลุ่มนักเรียนหญิงในต่างจังหวัดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ
และกลุ่มนักเรียนหญิงในกรุงเทพฯ มีการปรับตัวมากกว่ากลุ่มนักเรียนหญิง และชายในต่างจังหวัดอย่าง
มีนัยสำคัญทางสถิติ

สมบัติ บุญเรือง (สมบัติ บุญเรือง, ๒๕๑๖ : ๕๙ - ๕๘) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่าง
ความคิดสร้างสรรค์ แรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์ ความสามารถในการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนชั้น ป.๓
ในจังหวัดชลบุรี พบว่าความคิดสร้างสรรค์กับการปรับตัวทางสังคม และแรงจูงใจใฝ่สัมฤทธิ์มีความ
สัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

✱ อภิสิทธิ์ วงษา (อภิสิทธิ์ วงษา, ๒๕๑๗ : ๕๓) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความ
รู้สึกรับผิดชอบ การปรับตัว และลักษณะความเป็นผู้นำของนักเรียนชั้น ป. ๙ และ บ.ป. ๓
จำนวน ๓๐๐ คน พบว่า

๑. เมื่อถือระดับชั้นเป็นเกณฑ์ ความสัมพันธ์ระหว่างลักษณะความเป็นผู้นำ ความรู้สึก
รับผิดชอบ และการปรับตัว มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งในกลุ่ม ป. ๙ ม.ป. ๓
และกลุ่มรวม

๒. เมื่อถือเพศเป็นเกณฑ์ พบว่าการปรับตัวมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติกับลักษณะ
ความเป็นผู้นำ และความรู้สึกรับผิดชอบ ทั้งในเพศชายและเพศหญิง

สมมุติฐานในการศึกษาครั้งนี้

จากเอกสารและการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาค้นคว้าทั้งที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ผู้วิจัยได้
ตั้งสมมุติฐานในการศึกษาวิจัยไว้ดังนี้

๑. เด็กวัยรุ่นหญิงมีความขัดแย้งกับพ่อแม่มากกว่าเด็กวัยรุ่นชาย

๒. เด็กวัยรุ่นชายมีความขัดแย้งกับพ่อแม่มากกว่าเด็กวัยรุ่นตอนปลาย

๓. เด็กวัยรุ่นที่อยู่ในครอบครัวที่มีอาชีพต่างกัน มีความขัดแย้งกับพ่อแม่ต่างกัน ๗๑

๔. เด็กวัยรุ่นที่เล่นกีฬากันมีความขัดแย้งกับพ่อแม่ต่างกัน

๕. ความขัดแย้งของเด็กวัยรุ่นที่มีต่อพ่อแม่สัมพันธ์กับการปรับตัวของเด็กวัยรุ่น

๖. เด็กวัยรุ่นที่มีความขัดแย้งกับพ่อแม่บ่อย ปรับตัวได้ดีกว่าเด็กวัยรุ่นที่มีความขัดแย้งกับ

พ่อแม่มาก

๗. เด็กวัยรุ่นที่พ่อแม่ใจดีมาก มีความขัดแย้งกับพ่อแม่มากกว่าเด็กวัยรุ่นที่พ่อแม่

ใจดีน้อย

วิธีทำเนียบการศึกษาکنکړا

เพื่อให้การศึกษาکنکړاเป็นไปตามจุดมุ่งหมายที่กำหนดไว้ ผู้วิจัยได้ดำเนินการในเรื่อง
กลุ่มตัวอย่าง เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล วิธีรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล
ตามลำดับดังต่อไปนี้

๑. กลุ่มตัวอย่าง

✓ กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาکنکړาครั้งนี้ เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ ๒ และ
ปีที่ ๕ ปีการศึกษา ๒๕๖๓ ของโรงเรียนรัฐบาลในภาคกลาง เฉพาะในจังหวัดกรุงเทพฯ
นครปฐม และเพชรบุรี

การเลือกกลุ่มตัวอย่าง ใช้การเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบจงใจ (Purposive Sampling)
โดยมีหลักเกณฑ์ดังนี้

๑.๑ เลือกโรงเรียนรัฐบาลที่เปิดสอนตั้งแต่ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ถึงปีที่ ๕

๑.๒ เป็นโรงเรียนที่มีผู้บริหารให้ความร่วมมือในการทดสอบ

๑.๓ เป็นโรงเรียนที่ผู้วิจัยสามารถเดินทางไปทดสอบได้โดยสะดวก

๑.๔ กำหนดเอานักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ เป็นตัวแทนของเด็กรุ่นก่อนหน้า
และนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕ เป็นตัวแทนของเด็กรุ่นก่อนปลาย

ผลจากการเลือกกลุ่มตัวอย่างตามหลักเกณฑ์ดังกล่าว ได้กลุ่มตัวอย่างทั้งหมด ๔๔๕ คน
เป็นชาย ๒๔๒ คน เป็นหญิง ๒๐๓ คน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

ตาราง ๑ แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่าง แยกตามโรงเรียน จังหวัด ระดับชั้น เพศ และอายุ

โรงเรียน	จังหวัด	ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒			ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๕			อายุ		รวม
		ชาย	หญิง	รวม	ชาย	หญิง	รวม	วัยรุ่น ตอนต้น (๑๓-๑๖)	วัยรุ่น ตอนปลาย (๑๗-๒๐)	
พระโขนง	กรุงเทพฯ ๖	๑๔	๑๔	๓๓	๑๔	๑๗	๓๑	๔๒	๒๒	๖๔
เทพศิรินทร์	กรุงเทพฯ ๖	๒๒	๑๔	๓๖	๑๓	๓๑	๔๔	๔๔	๓๒	๘๐
เทพศิรินทร์	กรุงเทพฯ ๖	๒๔	๑๔	๔๒	๒๓	๖	๒๙	๔๒	๒๙	๗๑
พระปฐมวิทยาลัย	นครปฐม	๓๔	—	๓๔	๑๓	๕	๒๒	๓๔	๒๑	๖๐
ราชินีบุรณะ	นครปฐม	—	๓๑	๓๑	๒	๒๓	๒๕	๓๑	๒๕	๖๐
พรหมานุสรณ์	เพชรบุรี	๓๔	—	๓๔	๓๔	๕	๓๔	๓๗	๓๕	๗๖
เบญจมเทพอุทิศ	เพชรบุรี	—	๓๕	๓๕	๒	๓๗	๓๙	๓๗	๓๗	๗๔
รวม		๑๔๑	๑๑๒	๒๕๓	๑๐๑	๑๓๑	๒๓๒	๒๗๖	๒๑๕	๔๙๑

ตาราง ๒ แสดงจำนวนกลุ่มตัวอย่าง แยกตามถิ่นที่อยู่ เพศ อายุ

ถิ่นที่อยู่	ชาย	หญิง	วัยรุ่นตอนต้น (๑๓-๑๖ ปี)	วัยรุ่นตอนปลาย (๑๗-๒๐ ปี)	รวม
กรุงเทพมหานคร	๑๑๕	๑๐๐	๑๓๒	๘๓	๒๑๕
... ทางจังหวัด	๑๒๗	๑๔๓	๑๔๔	๑๒๖	๒๗๐
รวม	๒๔๒	๒๔๓	๒๗๖	๒๐๙	๔๙๑

ตาราง ๓ แสดงกลุ่มตัวอย่าง แยกตามอาชีพของพ่อแม่ (หัวหน้าครอบครัว) เพศ และอายุ

อาชีพพ่อแม่	ชาย	หญิง	วัยรุ่นก่อนตก (๑๓-๑๖ ปี)	วัยรุ่นตอนปลาย (๑๗ - ๒๐ ปี)	รวม
รับราชการ	๔๗	๖๑	๕๕	๔๕	๑๐๘
ค้าขาย	๘๑	๘๓	๘๑	๘๓	๑๖๔
ทำงานในบริษัท	๒๐	๒๑	๒๖	๑๕	๮๑
บริการและองค์การนานาชาติที่ไม่เกี่ยวข้องกับการค้า	๒	๓	๔	๑	๕
กรรมกร	๑๖	๑๔	๑๕	๑๑	๓๐
เกษตรกรรวม	๕๑	๓๒	๔๘	๓๕	๘๓
อื่น ๆ	๒๕	๒๕	๓๕	๑๕	๘๐
รวม	๒๔๒	๒๔๓	๒๗๖	๒๐๕	๕๘๖

๒. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือสำหรับรวบรวมข้อมูล ๒ ชุด คือ

๒.๑ แบบสอบถามการปรับตัว เป็นแบบสอบถามที่คมเพชร ฉัตรศุภกุล และคณะ ได้ร่วมกันสร้างขึ้น เพื่อใช้ในการศึกษาเปรียบเทียบองค์ประกอบทางจิตเวช ภารกิจ การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๕๔ ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สูงและต่ำ

ลักษณะของแบบสอบถาม เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ที่ถามเกี่ยวกับระดับความรู้สึกของผู้ตอบ มีจำนวนข้อคำถามทั้งหมด ๓๒ ข้อคำถาม ซึ่งมีค่าอำนาจจำแนกที่มีนัยสำคัญทางสถิติในระดับตั้งแต่ .๑ ถึง .๑๐๐

ตัวอย่างแบบสอบถาม

ข้อที่	ข้อความถาม	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
๑.	ท่านมีความรู้สึกในเรื่องต่อไปนี้ประการใด					
๒.	รู้สึกว่าคุณเองใจร้อนและอารมณ์หงุดหงิดอยู่เสมอ					
๓.	รู้สึกว่าคุณเองขาดเสรีภาพในการคบเพื่อนทางเพศ					
๔.	รู้สึกว่าคุณเองมีความคับข้องใจ เพราะผิดหวังเรื่องต่างๆ					

๒.๒-๒ แบบสอบถามความขัดแย้งของวัยรุ่นที่มีต่อพ่อแม่ ซึ่งคณะผู้วิจัยประกอบด้วย

นายณรา สมประสงค์ นางสาวนพรัตน์ ทารายน นางวรารัตน์ อินทรชัยศรี นางสาววาสนา อิมโณรุท นางอัญชลี แก้วศิริ และผู้วิจัย ได้ร่วมกันสร้างขึ้น ลักษณะของแบบสอบถาม เป็นแบบสอบถามชนิดมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ที่ถามเกี่ยวกับระดับความรู้สึกไม่พอใจต่อการกระทำของพ่อแม่ ซึ่งผู้ตอบเห็นว่าตนเองเกิดความขัดแย้งกับการกระทำเหล่านั้น แบบสอบถามแบ่งออกเป็น ๒ ตอน คือ

ตอนที่ ๑ เป็นรายละเอียดส่วนตัวของนักเรียน

ตอนที่ ๒ เป็นแบบสอบถามความขัดแย้งที่ได้กับวัยรุ่นที่มีต่อพ่อแม่

ตัวอย่างแบบวัดตามความขัดแย้งที่เด็กวัยรุ่น มีต่อพ่อแม่

ท่านเลือกความรู้สึกไม่พอใจเพียงใดต่อเหตุการณ์ต่อไปนี้แต่ละข้อ ซึ่งเป็นการกระทำของพ่อแม่

ข้อที่	เหตุการณ์	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
๑.	เวลาว่างจะทำงานส่วนครัว เล่น หรือพักผ่อน มักจะบ่นและบ่นให้สนใจในเรื่องการเรียนจนรู้สึกรำคาญ		✓			
๒.	กำหนดเวลาให้ ในการทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น เวลาเล่น ดูทีวี ทำการบ้าน			✓		
๓.	ชอบบ่นว่าลูกไม่เอาใจใส่ต่อการเรียนเท่าที่ควร		✓			

มาตราส่วน (Scale) ทั้ง ๕ มีความหมายดังนี้

มากที่สุด หมายถึง ระดับความรู้สึกไม่พอใจของวัยรุ่นที่มีต่อการกระทำของพ่อแม่มากที่สุด

มาก หมายถึง ระดับความรู้สึกไม่พอใจของวัยรุ่นที่มีต่อการกระทำของพ่อแม่มาก

ปานกลาง หมายถึง ระดับความรู้สึกไม่พอใจของวัยรุ่นที่มีต่อการกระทำของพ่อแม่ปานกลาง

กรังกราว

น้อย หมายถึง ระดับความรู้สึกไม่พอใจของวัยรุ่นที่มีต่อการกระทำของพ่อแม่เล็กน้อย

น้อยที่สุด หมายถึง ระดับความรู้สึกไม่พอใจของวัยรุ่นที่มีต่อการกระทำของพ่อแม่น้อยที่สุดหรือไม่เลย

ที่สุดหรือไม่เลย

เกณฑ์ในการให้คะแนน

มากที่สุด = ๕

มาก = ๔

ปานกลาง = ๓

น้อย = ๒

น้อยที่สุด = ๑

๒.๒.๑ การสร้างแบบสอบถาม

ชั้นต้น

ในการสร้างแบบสอบถามเพื่อใช้รวบรวมข้อมูล คณะผู้วิจัยได้ดำเนินการเป็นลำดับ

๒.๒.๑.๑ คณะผู้วิจัยได้ศึกษางานของ บล็อก (Block, 1937 : 192 - 206) ซึ่งได้วิจัยเกี่ยวกับความขัดแย้งของวัยรุ่นที่มีต่อพ่อแม่ เพื่อเป็นแนวทางที่ทำให้คณะผู้วิจัยได้ทราบถึงลักษณะความขัดแย้งที่จะเกิดกับเด็กวัยรุ่น

๒.๒.๑.๒ สรรวจลักษณะความขัดแย้งในท่านต่างๆที่เด็กวัยรุ่นมีต่อพ่อแม่ โดยใช้แบบสอบถามปลายเปิดกับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ ๑ - ๕ ของโรงเรียนสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรปราการ กับโรงเรียนมัธยมศึกษาสหประชาชาติศรีนครินทร์วิโรฒ ประสานมิตร กรุงเทพฯ

๒.๒.๑.๓ รวบรวมลักษณะความขัดแย้งต่าง ๆ สร้างเป็นแบบสอบถาม จำนวน ๑๓๖ ข้อ

๒.๒.๑.๔ นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปทดลองสอบกับนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ ๑ - ๕ จำนวน ๑๕๐ คน ในโรงเรียนต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

โรงเรียนสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรปราการ

โรงเรียนสหประชาวิทยา จังหวัดนครปฐม

โรงเรียนวัดจิวโนรส กรุงเทพมหานคร

โรงเรียนเบญจมราชรังสฤษฎิ์ และวิทยาลัยครูฉะเชิงเทรา จังหวัดฉะเชิงเทรา

เพื่อนำมาหาคุณภาพและปรับปรุงตามลำดับขั้นดังต่อไปนี้

๒.๒.๑.๔.๑ หากอำนาจจำแนกของแบบสอบถาม กระทำได้ตามลำดับขั้นดังต่อไปนี้

๒.๒.๑.๔.๑.๑ ตรวจสอบคะแนนของนักเรียนที่ทำแบบสอบถามทั้งหมด

๒.๒.๑.๔.๑.๒ นำคะแนนมาเรียงลำดับจากสูงไปหาต่ำ เพื่อแบ่งเด็กนักเรียนออกเป็น ๒ กลุ่ม กลุ่มละ ๒๗ % จากกลุ่มตัวอย่าง ๑๕๐ คน ดังนั้นจึงได้กลุ่มความซัดแย้งสูงและกลุ่มความซัดแย้งต่ำ กลุ่มละ ๔๐ คน ส่วนผู้ใดคะแนนอยู่ในช่วงกลางไปนำมาก็ค

๒.๒.๑.๔.๑.๓ หากคะแนนเฉลี่ยและค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนแต่ละชั้นของกลุ่มที่มีความซัดแย้งสูง และกลุ่มที่มีความซัดแย้งต่ำ

๒.๒.๑.๔.๑.๔ นำค่าสถิติที่ได้มาทดสอบความแตกต่างของค่าคะแนนเฉลี่ยในแต่ละชั้นระหว่าง ๒ กลุ่ม โดยใช้ t - test ทดสอบนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

สูตรที่ใช้คือ

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{S_1^2}{N_1} + \frac{S_2^2}{N_2}}} \quad (\text{Guilford, 1965 : 184})$$

เมื่อ t แทน ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t - Distribution ซึ่งจะแสดงถึงอำนาจจำแนกของแบบสอบถามเป็นรายข้อ

$\bar{X}_1, \bar{X}_2$ แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูง และกลุ่มต่ำตามลำดับ

N_1, N_2 แทน จำนวนกรณีในกลุ่มสูง และกลุ่มต่ำตามลำดับ

S_1^2, S_2^2 แทน ค่าความแปรปรวนของกลุ่มสูง และกลุ่มต่ำตามลำดับ

ผลจากการวิเคราะห์ให้แบบสอบถามที่มีคะแนนเฉลี่ยในระหว่าง ๒ กลุ่มแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ จำนวน ๕๕ ข้อ (ถูกอำนาจจำแนกในภาคผนวก)

๒.๒.๑.๔.๒ หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) ของแบบสอบถาม นำแบบ
 สอบถามที่หาค่าอำนาจจำแนกแล้วมาหาความเชื่อมั่นแบบ (Split half Method) โดยการนำ
 แบบสอบถามว่าเลข ๕๕ ข้อ ไปทดลองสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ - ๕ ของโรงเรียน
 สมุทรปราการ จำนวน ๑๑๕ คน อีกครึ่งหนึ่ง แล้วนำมาแบ่งการตรวจคะแนนของแบบสอบถาม
 เป็น ๒ ตอน กัดตรวจข้อกึ่งหนึ่งของเด็กทุกคนครึ่งหนึ่งก่อน แล้วจึงตรวจข้ออีกกึ่งหนึ่งหมด นำ
 คะแนนรวมทั้งหมดยกของทั้งสองชุดและหาค่าสหสัมพันธ์ ซึ่งจะได้นี้เป็นค่าความเชื่อมั่นเพียงครึ่งฉบับ
 สูตรที่ใช้คือ

$$r_{\frac{1}{2}} = \frac{N \sum XY - \sum X \sum Y}{\sqrt{[N \sum X^2 - (\sum X)^2][N \sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

(Garrett, 1969 : 143)

เมื่อ $r_{\frac{1}{2}}$ แทน ความเชื่อมั่นของแบบสอบถามครึ่งฉบับ
 $\sum X, \sum Y$ แทน ผลรวมทั้งหมดของคะแนนข้อคู่และข้อคี่ตามลำดับ
 $\sum X^2, \sum Y^2$ แทน ผลรวมทั้งหมดของคะแนนข้อคู่และข้อคี่แต่ละตัวยกกำลังสองตามลำดับ
 $\sum XY$ แทน ผลรวมของผลคูณระหว่างคะแนนข้อคู่และข้อคี่แต่ละคู่
 N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่ม
 แล้วนำค่าความเชื่อมั่นเพียงครึ่งฉบับมาหาความเชื่อมั่นทั้งฉบับ
 สูตรที่ใช้คือ

$$r_{tt} = \frac{2r_{\frac{1}{2}}}{1 + r_{\frac{1}{2}}}$$

เมื่อ r_{tt} แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ
 $r_{\frac{1}{2}}$ แทน ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามครึ่งฉบับ

๒.๒.๑.๔.๓ ท้าความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม (Validity) สำหรับท้าความเที่ยงตรงของแบบสอบถาม คณะผู้วิจัยท้าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (Construct Validity) โดยท้าการสัมพันธ์สหสัมพันธ์ระหว่างคะแนนที่ได้จากแบบสอบถามความซัดแย้งกับจากแบบสอบถามความวิคกักังวล (สร้างโดย ประสิทธิ์ นวัคคี่ มีท้าความเชื่อมั่น = .๘๑๖๘ และมีท้าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง = .๒๔๐๓) โดยใช้ Product Moment Correlation (Guilford, 1965 : 97)

ตาราง ๔ แสดงท้าความเชื่อมั่น และท้าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้างของแบบสอบถามความซัดแย้ง

N	ท้าความเชื่อมั่น (Reliability)		ท้าความเที่ยงตรงเชิงโครงสร้าง (Construct Validity)
	ท้าความเชื่อมั่นกรังฉบับ	ท้าความเชื่อมั่นทั้งฉบับ	
๑๑๔	.๘๐๓	.๘๔๓	.๒๓๘ *

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๕

๓. วิธีรวบรวมข้อมูล

ในการรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ท้าเนินการสอบถามด้วยตนเอง ทั้งนี้เพื่อป้องกันความผิดพลาดในการตอบแบบสอบถาม โดยขอหนังสือรับรองจากทางมหาวิทยาลัย เพื่อขอความร่วมมือจากสถานศึกษาแต่ละแห่ง และท้าเนินการสอบถามเด็กพร้อมกันทั้งชั้นเรียน การเก็บข้อมูลแบ่งออกเป็น ๒ กรังด้วยกัน กล่าวคือ กรังแรกสอบถามนักเรียนโรงเรียนพระปฐมวิทยาลัย จังหวัดนครปฐม เมื่อวันที่ ๑๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๓ กรังที่สองสอบถามนักเรียนโรงเรียนบูรณาลัย และโรงเรียนเบญจมเทวกุทิศ จังหวัดเพชรบุรี เมื่อวันที่ ๒๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๓

ครั้งที่สาม สอดถามนักเรียนโรงเรียนเทพศิลา กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๐๙ ครั้งที่สี่ สอดถามนักเรียนโรงเรียนเนห์รูลีวิทยา กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๐๙ ครั้งที่ห้า สอดถามนักเรียนโรงเรียนราชินี บุรีระ จังหวัดนครปฐม เมื่อวันที่ ๒๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๐๙ และครั้งสุดท้าย สอดถามนักเรียนโรงเรียนพระโขนง กรุงเทพมหานคร เมื่อวันที่ ๒๓ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๐๙ จำนวนข้อมูลของแต่ละโรงเรียนได้รับกลับคืนในวันที่ทำการสอบถามนั้น ๆ

๔. การวิเคราะห์ข้อมูล

๔.๑ หาปริมาณของความขัดแย้งที่เด็กวัยรุ่นมีต่อพ่อแม่ เพื่อนำมาจัดลำดับความสำคัญแยกตาม เพศ อายุ อาชีพของพ่อแม่ ถิ่นที่อยู่ และหากำหนดจำนวนร้อยละของวัยรุ่นที่มีความขัดแย้งกับพ่อและกับแม่

๔.๒ หากาสถิติพื้นฐาน อัตราค่า ค่าเฉลี่ย (Mean) ความแปรปรวน (Variance) และความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

๔.๓ เปรียบเทียบความแตกต่างของความขัดแย้งที่วัยรุ่นมีต่อพ่อแม่

๔.๓.๑ ระหว่างเพศใช้ t - test (Guilford, 1965 : 184)

๔.๓.๒ ระหว่างอายุใช้ t - test

๔.๓.๓ ระหว่างอาชีพพ่อใช้ t - test

๔.๓.๔ ระหว่างอายุแม่ใช้ t - test

๔.๓.๕ ระหว่างสภาพทางถิ่นที่อยู่ใช้ t - test

๔.๓.๖ ระหว่างอาชีพของพ่อแม่ (หัตถ์ หมายครอบครั) ใช้ F - test (Linguist, 1956 : 56 - 5๘) ถ้าพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ จะใช้ t - test (Guilford, 1965 : 184) ตรวจสอบทีละคู่ต่อไป

๔.๔ หากความสัมพันธ์ระหว่างความขัดแย้งกับการปรับตัว โดยใช้ Product Moment Correlation (Guilford, 1965 : 97)

๔.๕ เปรียบเทียบการปรับตัวของเด็กวัยรุ่น ระหว่างกลุ่มที่มีความขัดแย้งกับพ่อแม่บ่อย และกลุ่มที่มีความขัดแย้งกับพ่อแม่ไม่บ่อย โดยใช้ t - test

บทที่ ๔

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยแยกกล่าวเป็นตอน ๆ ดังนี้

- ✓ ตอนที่ ๑ การจัดลำดับความสำคัญของความขัดแย้งที่เกิดขึ้นกับเด็กวัยรุ่น แยกตามเพศ อายุ ถิ่นที่อยู่ อาชีพของพ่อแม่
- ✓ ตอนที่ ๒ หากการย่อยละของเด็กรุ่นที่ขัดแย้งกับพ่อและกับแม่
- ตอนที่ ๓ เปรียบเทียบความแตกต่างช่วงปริมาณความขัดแย้งที่เด็กรุ่นมีต่อพ่อแม่ แยกตามเพศ อายุ ถิ่นที่อยู่ อายุของพ่อ อายุของแม่ และอาชีพของพ่อแม่
- ✓ ตอนที่ ๔ การหาความสัมพันธ์ระหว่างความขัดแย้งกับพ่อแม่และการปรับตัวของเด็กรุ่น
- ตอนที่ ๕ เปรียบเทียบการปรับตัวของเด็กรุ่นที่มีความขัดแย้งกับพ่อแม่มากและเด็กรุ่นที่มีความขัดแย้งกับพ่อแม่น้อย

สัญลักษณ์ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการแปลความหมาย จึงขอกำหนด สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

N	แทน	จำนวนนักเรียนวัยรุ่นในกลุ่ม
X	แทน	คะแนนดิบ
ΣX	แทน	ผลรวมของคะแนนดิบ
ΣX^2	แทน	ผลรวมทั้งหมดยกของคะแนนดิบแต่ละตัวยกกำลังสอง
$\bar{X}$	แทน	คะแนนเฉลี่ย
S	แทน	ความเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนน
$S_{X_1 - X_2}$	แทน	ความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยสองกลุ่ม

r	แทน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์
SS	แทน	Sum Square
MS	แทน	Mean Square
df	แทน	Degree of freedom
t	แทน	ค่าสถิติจากการแจกแจงของ t
F	แทน	ค่าสถิติจากการแจกแจงของ F

ตอนที่ ๑ การจัดลำดับความสำคัญของความขัดแย้งที่เกิดขึ้นกับเด็กวัยรุ่น แยกตาม
เพศ อายุ ถิ่นที่อยู่ อาชีพของพ่อแม่
ตาราง ๕ ลักษณะความขัดแย้ง ๑๐ อันดับแรกที่เด็กวัยรุ่นมีมากที่สุด 485

อันดับ	เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	คะแนน
60.4	๑. พ่อแม่ชมยกเอาพี่น้องหรือเพื่อนบ้านขึ้นมาเป็นตัวอย่าง ✓ 54.1	๑๔๕๕ 15.1
58.2	๒. พ่อแม่ชมย่ำให้เอาอย่างคนที่ประสบความสำเร็จในการเรียน ✓	๑๔๖๕ .
63.6	๓. พ่อแม่ขอให้ทำตามความต้องการและคำแนะนำของพ่อแม่ทุกอย่าง จะทำอะไร ต้องได้รับความเห็นชอบจากพ่อแม่เสียก่อน จึงจะไม่ถูกบน	๑๔๓๒ 15.1
61.6	๔. พ่อแม่หัวเก่าไม่เข้าใจความต้องการของเด็กในปัจจุบัน ✓	๑๓๕๕ 15.1
60.9	๕. พ่อแม่กวดขันเรื่องการคบเพื่อนที่พูดจาไม่สุภาพ ก้มสุรา สูบบุหรี่ เล่นการพนัน เที่ยวเก่ง ฯลฯ ✓	๑๓๕๕ 15.1
63.6	๖. พ่อแม่ไม่ยอมอนุญาตให้ไปค้างบ้านเพื่อนหรือบ้านญาติ ✓	๑๓๓1 .
49.4	๗. พ่อแม่กับกันหรือแสดงความไม่พอใจเมื่อผลการเรียนไม่ดี	๑๓๖๓ .
55	๘. ไม่ยอมอนุญาตให้ออกนอกบ้านหรือไปเที่ยวเพราะกลัวเสียเวลาทำงานอื่น ๆ กลัวเบลอหรือหิวน้ำ หรือกลัวมีความประพฤติเสียหาย	๑๓๔๖ .
54.1	๙. พ่อแม่ไม่ยอมอนุญาตให้ไปทัศนจรหรือเดินทางไกล	๑๓๓๕ .
51.6	๑๐. กอนออกนอกบ้านต้องขออนุญาตทุกครั้ง และต้องชี้แจงเกี่ยวกับการออกนอกบ้าน ว่าไปไหน อย่างไร กับใคร	๑๓๓๑ .

จากตาราง ๕ แสดงว่าเด็กวัยรุ่นขัดแย้งกับพ่อแม่มากที่สุดในเรื่องที่พ่อแม่ชมยกเอา
พี่น้อง หรือเพื่อนบ้านขึ้นมาเป็นตัวอย่าง นอกจากนั้นเป็นเรื่องที่พ่อแม่ขอให้ทำตามความต้องการ
และคำแนะนำของพ่อแม่ทุกอย่าง, พ่อแม่ไม่เข้าใจความต้องการของลูก การคบเพื่อน เรื่องการ
ออกนอกบ้าน และเรื่องผลการเรียน

ตาราง ๖ ลักษณะความขัดแย้ง ๑๐ อันดับที่เด็กวัยรุ่นมีน้อยที่สุด

อันดับ	เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	คะแนน
๑.	พ่อแม่มีเรื่องถกเถียงทะเลาะวิวาทกับคนบ้านใกล้เคียงจนลูกรำคาญ ✓	๓๓๓
๒.	พ่อแม่ตำหนิการแต่งกายของลูกว่าไม่เหมาะสม เช่น ไม่เหมาะสมกับวัย ฐานะ รูปร่างลักษณะของลูก ฯลฯ ✓	๕๐๖
๓.	พ่อแม่กำหนดเวลาให้ทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น เวลาเล่น ดูทีวี ทำการบ้าน ฯลฯ	๕๑๓
๔.	พ่อแม่มักเถียงเชิญให้ไปทำบุญในเทศกาลต่าง ๆ	๕๓๓
๕.	พ่อแม่จู้จี้เรื่องอาหาร เช่น กำหนดให้รับประทานอาหารให้เป็นเวลา และคอยให้ รับประทานอาหารที่ประโยชน์ แต่ลูกไม่ชอบ ฯลฯ	๕๕๐
๖.	พ่อแม่เถียงกับทรงผม การไว้หนวดเครา และการใช้เครื่องสำอาง ✓	๕๕๓
๗.	พ่อแม่ให้เงินไปเพียงพอในการใช้จ่าย หรือให้ไม่พอที่ ✓	๑๐๕๖
๘.	พ่อแม่บ่นว่าลูกส่วรวย ชอบแวงตัวแต่ไม่เอาใจใส่การทำงาน	๑๐๗๑
๙.	พ่อแม่ไม่ยอมให้หาเพื่อน ๆ มาที่บ้าน หรือติดต่อกับเพื่อนฝูงมาก ๆ เช่น ปล่อยให้ คุยกันบ่อย ๆ เขียนจดหมายติดต่อกัน หรือโทรศัพท์บ่อย ๆ ✓	๑๐๗๓
๑๐.	พ่อแม่ขมคุ้ยโอ้อวดเรื่องลูก ๆ ให้คนอื่นฟัง เช่น ลูกเก่ง ลูกเรียนดี ลูกสวย	๑๐๗๔

จากตาราง ๖ แสดงว่าเด็กวัยรุ่นมีความขัดแย้งกับพ่อแม่มีน้อยที่สุดในเรื่องพ่อแม่ทะเลาะ
วิวาทกับเพื่อนบ้าน นอกจากนี้เป็นเรื่องการแต่งกาย พ่อแม่กำหนดเวลาให้ลูกทำกิจกรรมต่าง ๆ
เถียงเชิญให้ลูกไปทำบุญ จู้จี้เรื่องอาหาร ทรงผม จำนวนเงินที่ให้ใช้จ่าย การบ่นว่าลูกไม่เอา
ใจใส่การทำงาน ไม่ยอมให้หาเพื่อน ๆ มาที่บ้าน หรือติดต่อกับเพื่อน ๆ และพ่อแม่ขมคุ้ยโอ้อวด
เรื่องลูก ๆ

ตาราง ๗ ลักษณะความขัดแย้ง ๑๐ อันดับแรกที่เด็กวัยรุ่นชายมีมากที่สุด 2๙2

อันดับ	เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	คะแนน
✓ ๑.	พ่อแม่ขอร้องให้เขาอย่างคนที่ประสบความสำเร็จในการเรียน	๗๓๖
✓ ๒.	พ่อแม่กังวลเรื่องการคบเพื่อนที่พูดจาไม่สุภาพ ดื่มสุรา สูบบุหรี่ เล่นการพนัน เที่ยวเก่ง ฯลฯ	๗๑๘
✓ ๓.	พ่อแม่ขอร้องเอาพี่เองหรือเพื่อนบ้านขึ้นมาเป็นตัวอย่าง	๗๑๕
๔.	พ่อแม่ขอให้ทำตามความต้องการและคำแนะนำของพ่อแม่ทุกอย่าง จะทำอะไร ก็ต้องได้รับความเห็นชอบจากพ่อแม่เสียก่อนจึงจะไม่ถูกบ่น	๗๑๑
✓ ๕.	พ่อแม่บ่นหรือแสดงការไม่พอใจเมื่อผลการเรียนไม่ดี	๖๕๔
๖.	เมื่อมีปัญหาต่าง ๆ ที่ไม่พอใจหรือกลัว พ่อแม่ชอบระบายอารมณ์เสียกับลูก ๆ	๖๕๐
๗.	พ่อแม่ไปคอยอ้อนยุตให้ออกนอกบ้านหรือไปเที่ยว เพราะกลัวเสียเวลาทำงานวันๆ กลัวเปลี่ยนทรัพย์สิน หรือกลัวมีปัญหาเสียหายน	๖๓๓
✓ ๘.	พ่อแม่ให้ชี้แจงการใช้รายเงิน และย้ำให้ใช้จ่ายอย่างประหยัด	๖๖๗
๙.	พ่อแม่หัวเก่าไปเข้าใจความต้องการของเด็กในปัจจุบัน	๖๖๗
๑๐.	พ่อแม่สนใจคนอื่น ๆ มากกว่า ไม่ค่อยเอาใจใส่ลูกเท่าที่ควร	๖๖๕

จากตาราง ๗ แสดงว่าเด็กวัยรุ่นชายขัดแย้งกับพ่อแม่มากที่สุดในเรื่องที่พ่อแม่ขอร้องให้
เด็กวัยรุ่นอย่างคนที่ประสบความสำเร็จในการเรียน นอกจากนี้ก็เป็นเรื่องการคบเพื่อน ชอบ
ให้ลูกทำตามความต้องการของพ่อแม่ ชอบระบายอารมณ์เสียกับลูก ๆ การออกนอกบ้าน การใ้
จ่ายเงิน พ่อแม่ไม่เข้าใจความต้องการของลูก และการที่พ่อแม่ไม่ค่อยเอาใจใส่ลูก

ตาราง ๔ ลักษณะความขัดแย้ง ๑๐ อันดับ ที่เด็กวัยรุ่นชายมีน้อยที่สุด

อันดับ	เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	คะแนน
✓ ๑.	พ่อแม่มีเรื่องทะเลาะเบาะแว้งกับคนบ้านใกล้เรือนเคียงจนลูกรำคาญ	๓๘๙
✓ ๒.	พ่อแม่ตำหนิการแต่งกายของลูกว่าไม่เหมาะสม เช่น ไม่เหมาะสมกับวัย ฐานะ รูปร่างลักษณะของลูก ฯลฯ	๔๒๐
๓.	พ่อแม่บังคับให้ไปทำบุญในเทศกาลต่าง ๆ	๔๖๖
✓ ๔.	พ่อแม่บ่นเรื่องการวางตัวกับเพื่อนต่างเพศอย่างเข้มงวดกวดขัน	๔๖๘
๕.	พ่อแม่จู้เรื่องอาหาร เช่น กำหนดให้รับประทานอาหารให้เป็นเวลา และ คอยเตือนให้รับประทานอาหารที่มีประโยชน์ แลลูกไม่ชอบ ฯลฯ	๔๙๐
✓ ๖.	พ่อแม่บ่นถึงโทษอย่างรุนแรงเมื่อเกิดอารมณ์โมโห	๕๐๙
๗.	พ่อแม่ไม่ชอบให้เขาเพื่อน ๆ มาที่บ้าน หรือติดต่อกับเพื่อนฝูงมาก ๆ เช่น เก็บ ตัวกันมอญ ๆ เขียนจดหมายทักท้วง หรือโทรศัพท์มอญ ๆ	๕๑๘
๘.	เวลาวางจะทำงานส่วนตัว เล่น พักผ่อน พ่อแม่มักจะบ่นและบ้ำให้สนใจในเรื่อง การเรียนจนลูกรำคาญ	๕๖๑
๙.	พ่อแม่ไม่ค่อยอนุญาตให้ไปในงานรื่นเริงต่าง ๆ เช่น งานเต้นรำ งานของ โรงเรียน ฯลฯ	๕๓๑
✓ ๑๐.	พ่อแม่ขอมบ่นว่าลูกไม่เอาใจใส่การเรียนเท่าที่ควร	๕๓๘

จากตาราง ๔ แสดงว่าเด็กวัยรุ่นชายขัดแย้งกับพ่อแม่บ่อยที่สุดในเรื่องพ่อแม่บ่นเรื่องทะเลาะ
และวิวาทกับเพื่อนบ้าน นอกนั้นเป็นเรื่องการแต่งกาย การเคี่ยวเข็ญให้ไปทำบุญ การบ่นเรื่อง
การวางตัวกับเพื่อนต่างเพศ จู้เรื่องอาหาร การลงโทษอย่างรุนแรง การติดต่อกับเพื่อน การใช้
เวลาวาง การออกนอกบ้าน และการเรียน

ตาราง ๕ ลักษณะความขัดแย้ง ๑๐ อันดับแรกที่เด็กวัยรุ่นหญิงมีมากที่สุด

อันดับ	เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	คะแนน
✓ ๑.	พ่อแม่ยอมยกเอาพี่น้องหรือเพื่อนมาขึ้นมาเป็นตัวอย่าง	๓๕๘
✓ ๒.	พ่อแม่ไม่ยอมอนุญาตให้ไปค้างบ้านเพื่อนหรือบ้านญาติ	๓๕๒
✓ ๓.	พ่อแม่ทั่วๆไปไม่เข้าใจความต้องการของเด็กในปัจจุบัน	๓๓๒
✓ ๔.	พ่อแม่ยอมย่ำให้เอาอย่างคนที่ประสบความสำเร็จในการเรียน	๓๒๕
๕.	พ่อแม่ขอให้ทำตามความต้องการและคำแนะนำของพ่อแม่ทุกอย่าง จะทำอะไร ก็ต้องได้รับความเห็นชอบจากพ่อแม่เสียก่อนจึงจะไม่ถูกบน	๓๒๑
✓ ๖.	พ่อแม่ไม่ยอมให้ไปเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศ โดยเฉพาะในเวลากลางคืน	๓๐๖
๗.	พ่อแม่ไม่ยอมอนุญาตให้ไปทัศนารหรือเดินทางไกล	๒๕๔
๘.	พ่อแม่ยอมยกบ้านทองขอมทุกครั้งที่ และต้องชี้แจงเกี่ยวกับการออกนอกบ้านว่า ไปไหน อย่างไร กับใคร	๒๔๖
๙.	พ่อแม่จู้จี้เกี่ยวกับเรื่องที่ถูกเห็นว่าเป็นเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ	๒๔๕
๑๐.	พ่อแม่ไม่ยอมอนุญาตให้ออกนอกบ้าน หรือไปเที่ยว เพราะกลัวเสียเวลา ทำงานอื่น ๆ กลัวเบื่อง่าย หรือกลัวมีความประพฤติกเล็ดเลี้ยว	๒๓๕

จากตาราง ๕ แสดงว่าเด็กวัยรุ่นหญิงขัดแย้งกับพ่อแม่มากที่สุดในเรื่องที่พ่อแม่ยอมยกเอา
พี่น้องขึ้นมาเป็นตัวอย่าง นอกนั้นเป็นเรื่องการไม่อนุญาตให้ไปค้างบ้านเพื่อน พ่อแม่ไม่เข้าใจความ
ต้องการของเด็ก ขอให้ทำตามความต้องการและคำแนะนำของพ่อแม่ทุกอย่าง การไปเที่ยวกับ
เพื่อนต่างเพศ การออกนอกบ้าน และจู้จี้เรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ

ตาราง ๑๐ ลักษณะความขัดแย้ง ๑๐ ข้อ ที่เด็กวัยรุ่นหญิงมีน้อยที่สุด ๒

อันดับ	เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	คะแนน
✓ ๑.	พ่อแม่ก็มีเรื่องถกเถียงทะเลาะวิวาทกันคนมาในใกล้เรือนเคียงจนลูกรำคาญ	๓๘๔
✓ ๒.	พ่อแม่เกี่ยวกับทรงผม การไว้ผมทศเกศา และการใช้เครื่องสำอาง	๔๔๐
๓.	พ่อแม่กำหนดเวลาให้ทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น เวลาเล่น ดูทีวี ทำการบ้าน ฯลฯ	๔๖๗
๔.	พ่อแม่ก็เกี่ยวกับเชิญให้ไปทำบุญในเทศกาลต่าง ๆ	๔๖๗
๕.	พ่อแม่ยึดถือประเพณีดั้งเดิมมากเกินไป จนไปพึงเหน็ดของลูก ๆ	๔๘๑
✓ ๖.	พ่อแม่กำหนดการแต่งกายของลูกว่าไม่เหมาะสม เช่น ไม่เหมาะสมกับวัย ฐานะ รูปร่างลักษณะของลูก ฯลฯ	๔๘๖
✓ ๗.	พ่อแม่ไม่อนุญาตให้เลือกซื้อหรือคัดเลือกเสื้อผ้าที่ลูกชอบ	๕๑๔
✓ ๘.	ลูกอยากไปโรงเรียนพ่อแม่จะซื้อได้ แต่พ่อแม่ไปอนุญาต	๕๒๑
๙.	พ่อแม่ชมคุ้ยไฉฉวทเรื่องลูก ๆ ในคนอื่น เช่น ลูกเก่ง ลูกเรียนดี ลูกสวย ฯลฯ	๕๒๔
๑๐.	พ่อแม่บ่นว่าลูกส่ำวาย ซอมแวงตัวแต่ไม่เอาใจใส่การทำงาน	๕๒๕

จากตาราง ๑๐ แสดงว่าเด็กวัยรุ่นหญิงขัดแย้งกับพ่อแม่เกี่ยวกับเรื่องพ่อแม่ทะเลาะวิวาทกัน ทะเลาะวิวาทกับเพื่อนบ้าน นอกจากนั้นเป็นเรื่องการแต่งกายและทรงผม การกำหนดเวลาให้ทำกิจกรรมต่าง ๆ การเชิญชวนให้ลูกทำบุญและยึดถือประเพณีดั้งเดิมมากเกินไป การไม่อนุญาตให้ซื้อเสื้อผ้าที่ลูกชอบ พ่อแม่ชมคุ้ยไฉฉวทเรื่องลูก ๆ ในคนอื่น เช่น ลูกเก่ง ลูกเรียนดี ลูกสวย ฯลฯ และบ่นว่าไม่เอาใจใส่การทำงาน

ตาราง ๑๑ ลักษณะความขัดแย้ง ๑๐ อันดับแรกที่เด็กวัยรุ่นตอนต้นมีมากที่สุด 276

อันดับ	เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	คะแนน
๑.	พ่อแม่ชมยกเอาพี่น้องหรือเพื่อนบ้านขึ้นมาเป็นตัวอย่าง ✓	๘๘๙
๒.	พ่อแม่ชมย้าให้เอาอย่างคนประสบความสำเร็จในการเรียน ✓	๘๖๙
๓.	พ่อแม่ทบทวีเรื่องการคบเพื่อนที่สุจริต สุภาพ กับสุรา คุมบุหรี่ เล่นการพนัน เที่ยวเตร่ ฯลฯ ✓	๘๓๙
๔.	พ่อแม่ขอให้ทำตามความต้องการและคำแนะนำของพ่อแม่ทุกอย่าง จะทำอะไร ต้องได้รับความเห็นชอบจากพ่อแม่เสียก่อน จึงจะไม่ถูกมัน	๘๒๗
๕.	พ่อแม่ไปคอยอนุญาตให้ไปค้างบ้านเพื่อนหรือบ้านญาติ ✓	๘๑๗
๖.	พ่อแม่มักบ่นหรือแสดงความไม่พอใจเมื่อผลการเรียนไม่ดี ✓	๘๑๗
๗.	พ่อแม่ไปคอยอนุญาตให้ออกนอกบ้านหรือไปเที่ยว เพราะกลัวเสียเวลาทำงาน ทำงานอื่น ๆ กลัวเปลี่ยนทรัพย์ หรือกลัวมีความประพฤติเสียหายน	๘๐๘
๘.	พ่อแม่ออกนอกบ้านบ่อยๆ และต้องชี้แจงเกี่ยวกับการออกนอกบ้าน ว่าไปไหน อย่างไร กับใคร	๗๙๓
๙.	พ่อแม่ไปคอยอนุญาตให้ไปหัดสมาธิหรือเดินจงกรม	๗๘๗
๑๐.	พ่อแม่หัวเราะไปเข้าใจความต้องการของเด็กปัจจุบัน	๗๘๓

จากตาราง ๑๑ แสดงว่าเด็กวัยรุ่นตอนต้นขัดแย้งกับพ่อแม่มากที่สุดในเรื่องที่พ่อแม่ชมยกเอาคนดีขึ้นมาเป็นตัวอย่าง นอกจากนี้เป็นเรื่องการคบเพื่อน ขอให้ทำตามความต้องการ และคำแนะนำของพ่อแม่ทุกอย่าง ไม่คอยอนุญาตให้ไปค้างบ้านเพื่อนหรือบ้านญาติ ผลการเรียน เรื่องการออกนอกบ้าน และพ่อแม่ไม่เข้าใจความต้องการของเด็ก

ตาราง ๑๖ ลักษณะความขัดแย้ง ๑๐ อันดับ ที่เด็กวัยรุ่นตอนต้นมีน้อยที่สุด

อันดับ	เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	คะแนน
๑.	พ่อแม่มีเรื่องถกเถียงทะเลาะวิวาทกับคนบ้านใกล้เรือนเคียงจนลูกรำคาญ ✓	๔๓๕
๒.	พ่อแม่ตำหนิการแต่งกายของลูกว่าไม่เหมาะสม เช่น ไม่เหมาะสมกับวัย ฐานะ รูปร่างลักษณะของลูก ฯลฯ ✓	๔๐๕
๓.	พ่อแม่กำหนดเวลาในการทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น เวลาดูทีวี ทำการบ้าน ฯลฯ	๔๖๕
๔.	พ่อแม่ยึดถือประเพณีดั้งเดิมมากเกินไป จนไม่ฟังเหตุผลของลูก ๆ	๕๖๐
๕.	พ่อแม่มักเี่ยวเชิญให้ไปทำบุญในเทศกาลต่าง ๆ	๕๖๕
๖.	พ่อแม่เน้นเกี่ยวกับทรงผม การไว้หนวดเครา และการใช้เครื่องสำอาง ✓	๕๗๓
๗.	พ่อแม่ชมเชยโอ้อวดเรื่องลูก ๆ ให้คนอื่น ๆ ฟัง เช่น ลูกเก่ง ลูกเรียนดี ✓ ลูกสวย ฯลฯ	๕๘๔
๘.	พ่อแม่ให้เงินไม่เพียงพอในการใช้จ่าย หรือให้ไม่คงที่ ✓	๖๐๓
๙.	พ่อแม่ไม่ชอบให้พาเพื่อน ๆ มาที่บ้าน หรือติดต่อกับเพื่อนฝูงมาก ๆ เชน เทียว เที่ยวกับแม่บ่อย ๆ เขียนจดหมายติดต่อกัน หรือโทรศัพท์บ่อย ๆ	๖๑๕
๑๐.	พ่อแม่ต้องการให้ประภคณาธิพัฒน์ตามที่ตามารดาเลือกให้ ไปว่าจะชอบหรือไม่ ก็ตาม	๖๑๕

จากการวาง ๑๖ แสดงว่าเด็กวัยรุ่นตอนต้นขัดแย้งกับพ่อแม่บ่อยที่สุดในเรื่องพ่อแม่มีเรื่องถกเถียงทะเลาะวิวาทกับเพื่อนบ้าน นอกนั้นเป็นเรื่องการแต่งกาย และทรงผม การยึดถือประเพณีดั้งเดิมมากเกินไปและเี่ยวเชิญให้ลูกไปทำบุญ พ่อแม่ชมเชยโอ้อวดเรื่องลูก ๆ จำนวนเงินที่พ่อแม่ให้ลูกใช้จ่าย การติดต่อกับเพื่อน และที่สำคัญคือพ่อแม่ต้องการให้ลูกประภคณาธิพัฒน์ตามที่มารดาเลือกให้

ตาราง ๑๓ ลักษณะความขัดแย้ง ๑๐ อันดับแรกที่เด็กวัยรุ่นตอนต้นชายมีมากที่สุด

อันดับ	เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	คะแนน
๑.	พ่อแม่ทักเรื่องการคบเพื่อนที่พูดจาไม่สุภาพ กับสุรา สูบบุหรี่ เล่นการพนัน เที่ยวเก่ง ฯลฯ	๘๘๘
๒.	พ่อแม่ขมขื่นให้เอาอย่างคนที่ประสบผลสำเร็จในการเรียน	๘๘๐
๓.	พ่อแม่กับครูหรือแสดงความไม่พอใจเมื่อผลการเรียนไม่ดี	๘๓๑
๔.	เมื่อมีปัญหากัน ๆ ที่ไม่พอใจหรือดื้อใจ พ่อแม่ชอบบอกรายการบนเตียงกับลูก ๆ	๘๒๔
๕.	พ่อแม่สนใจเรื่องอื่น ๆ มากกว่า ไม่ค่อยเอาใจใส่ลูกเท่าที่ควร	๘๒๔
๖.	พ่อแม่ชอบยกเอาพี่เองหรือเพื่อนบ้านขึ้นมาเป็นตัวอย่าง	๘๒๐
๗.	พ่อแม่ให้แรงกดดันให้ใช้จ่ายเงิน และย่ำให้ใช้จ่ายอย่างประหยัด	๘๐๖
๘.	พ่อแม่ขอให้ทำตามความต้องการและคำแนะนำของพ่อแม่ทุกอย่าง จะทำอะไร ต้องได้รับความเห็นชอบจากพ่อแม่เสียก่อน จึงจะไม่ถูกบน	๘๐๔
๙.	พ่อแม่ไม่ค่อยอนุญาตให้ออกนอกบ้านหรือไปเที่ยวเพราะกลัวเสียเวลาทำงาอื่น ๆ กลัวขึ้น เป่ล้องทรัพย์ หรือกลัวมีความประพฤติเสียหาย	๘๐๖
๑๐.	พ่อแม่ขมขื่นให้ขมขื่น ไม่ยอมให้ไปเล่นนอกบ้านหรือบ้านคนอื่น	๓๕๘

จากตาราง ๑๓ แสดงว่าเด็กวัยรุ่นตอนต้นชายขัดแย้งกับพ่อแม่มากที่สุดในเรื่องการคบเพื่อน นอกจากนี้เป็นเรื่องที่พ่อแม่ชอบยกเอาเพื่อนบ้านมาเป็นตัวอย่าง เรื่องผลการเรียน พ่อแม่ชอบบอกรายการบนเตียงกับลูก ไม่ค่อยเอาใจใส่ลูก การใช้จ่ายเงิน ขอให้ทำตามความต้องการและคำแนะนำของพ่อแม่ เน้นในเรื่องการออกนอกบ้าน

ตาราง ๑๔ ลักษณะความขัดแย้ง ๑๐ อันดับที่เจ็ดวัยรุ่นขนาดกลางที่มีน้อยที่สุด

อันดับ	เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	คะแนน
๑.	พ่อแม่กำหนดการแต่งกายของลูกว่าไปเหมาะสม เจน ไปเหมาะสมกับวัย ฐานะ รูปร่างลักษณะของลูก ฯลฯ	๒๐๘
๒.	พ่อแม่มีเรื่องตลกเถียงทะเลาะวิวาทกันในบ้านใกล้เรือนเคียงจนลูกรำคาญ	๒๑๖
๓.	พ่อแม่กำหนดเวลาให้ทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น เวลาเล่น ดูทีวี ทำการบ้าน ฯลฯ	๒๒๔
๔.	พ่อแม่ชมเรื่องการวางตัวกับเพื่อนต่างเพศ อย่างแข็งงวดกวดขัน	๒๓๒
๕.	พ่อแม่ักเกี่ยวเชิญให้ไปทำบุญในเทศกาลต่าง ๆ	๒๔๔
๖.	พ่อแม่จู้เรื่องอาหาร เช่น กำหนดให้รับประทานอาหารให้เป็นเวลา และคอย เตือนให้รับประทานอาหารที่มีประโยชน์ แกล้งไม่ชอบ ฯลฯ	๒๔๕
๗.	พ่อแม่ให้เงินไปเพียงพอใช้จ่าย หรือให้ไปคงที่	๓๐๒
๘.	พ่อแม่ชอบทะเลาะกันเอง หรือความเห็นของพ่อแม่ตรงกัน พ่อหรือแม่บังคับให้ ลูกกลายตามความเห็นของตน	๓๐๒
๙.	พ่อแม่เกี่ยวกับทรงผม การไว้หนวดเครา และการใช้เครื่องสำอาง	๓๐๕
๑๐.	พ่อแม่ไปขอมให้พาเพื่อน ๆ มาที่บ้าน หรือติดต่อกับเพื่อนฝูงมาก ๆ เช่น เทียว ด้วยกันบ่อย ๆ เยี่ยมจดหมายติดต่อกัน หรือโทรศัพท์บ่อย ๆ	๓๑๒

จากตาราง ๑๔ แสดงว่าเจ็ดวัยรุ่นขนาดกลางขัดแย้งกับพ่อแม่บ่อยที่สุดในเรื่องการแต่งกาย นอกนั้นเป็นเรื่องที่พ่อแม่ทะเลาะกับเพื่อนบ้าน การกำหนดเวลาให้ทำกิจกรรมต่าง ๆ อบรมเรื่องการวางตัวกับเพื่อนต่างเพศ เกี่ยวเชิญให้ลูกไปทำบุญ จู้เรื่องอาหาร จำนวนเงินที่ให้ลูกใช้จ่าย เรื่องทรงผม และการติดต่อกับเพื่อน

ตาราง ๑๕ ลักษณะความขัดแย้ง ๑๐ อันดับแรกที่เกี่ยวกับรุ่นก่อนหน้าหญิงมีมากที่สุด

ลำดับ	เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	คะแนน
๑.	พ่อแม่ขอยกเอาพี่น้องหรือเพื่อนบ้านขึ้นมาเป็นตัวอย่าง	๔๘๐
๒.	พ่อแม่ไม่คอยอนุญาตให้ไปค้างบ้านเพื่อนหรือบ้านญาติ	๔๓๘
๓.	พ่อแม่ขอมัวให้เอาอย่างคนที่ประสบความสำเร็จในการเรียน	๔๒๕
๔.	พ่อแม่ขอให้ทำตามความต้องการและคำแนะนำของพ่อแม่ทุกอย่าง จะทำอะไรก็ต้องได้รับความเห็นชอบจากพ่อแม่เสียก่อน จึงจะไม่ถูกชม	๔๑๘
๕.	พ่อแม่ไม่ขอให้ไปเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศ โดยเฉพาะในเวลากลางวัน	๔๑๔
๖.	เวลาว่างจะทำงานส่วนตัว เล่น หรือพักผ่อน มักจะบ่นและบ้ำให้สนใจในเรื่องการเรียนจนรู้สึกรำคาญ	๔๑๑
๗.	พ่อแม่ออกนอกบ้านต้องขออนุญาตทุกครั้ง และอ้างสิ่งเกี่ยวกับการออกนอกบ้านว่าไปไหน อย่างไร กับใคร	๔๐๐
๘.	พ่อแม่ไม่คอยอนุญาตให้ออกนอกบ้านหรือไปเที่ยว เพราะกลัวเสียเวลาทำงานอื่น ๆ กลัวไปซื้อทรัพย์สิน หรือกลัวมีความประพฤติเสียหาย	๓๙๕
๙.	พ่อแม่หัวเก่าไม่เข้าใจความต้องการของเด็กในปัจจุบัน	๓๘๗
๑๐.	พ่อแม่ไม่คอยอนุญาตให้ไปทัศนศึกษาหรือเดินทางไกล	๓๘๗

จากตาราง ๑๕ แสดงว่าเด็กวัยรุ่นตอนต้นหญิงขัดแย้งกับพ่อแม่มากที่สุดในเรื่องที่พ่อแม่ขอยกเอาคนอื่นขึ้นมาเป็นตัวอย่าง นอกนั้นเป็นเรื่องการไม่อนุญาตให้ไปค้างบ้านเพื่อนหรือบ้านญาติ ขอให้ทำตามความต้องการ และคำแนะนำของพ่อแม่ ไม่ขอให้ไปเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศ การใช้เวลาว่าง เน้นเรื่องการออกนอกบ้าน พ่อแม่ไม่เข้าใจความต้องการของเด็ก

ตาราง ๑๖ ลักษณะความขัดแย้ง ๑๐ อันดับที่ได้วัยรุ่นตอนต้นหญิงมีน้อยที่สุด

ลำดับ	เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	คะแนน
๑.	พ่อแม่ยึดถือประเพณีดั้งเดิมมากเกินไป จนไม่ฟังเหตุผลของลูก ๆ	๒๑๘
๒.	พ่อแม่มีเรื่องถกเถียงทะเลาะวิวาทกับคนบ้านใกล้เรือนเคียงจนลูกรำคาญ	๒๒๓
๓.	ลูกอยากได้ของมีราคาซึ่งพ่อแม่จะซื้อให้ แต่พ่อแม่ไม่อนุญาต	๒๒๓
๔.	พ่อแม่กำหนดเวลาให้ทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น เวลาเล่น ดูทีวี ทำการบ้าน ฯลฯ	๒๒๕
๕.	เมื่อมีปัญหาต่าง ๆ ที่ไม่พอใจหรือกลัวใจ ชอบมาระบายอารมณ์เสียกับลูก ๆ	๒๒๗
๖.	พ่อแม่เน้นเกี่ยวกับทรงผม การไว้หนวดเครา และการใช้เครื่องสำอาง	๒๒๘
๗.	พ่อแม่ชมยกย่องหรือตำหนิเรื่องลูก ๆ ให้คนอื่นฟัง เช่น ลูกเก่ง ลูกเรียนดี ลูกสวย ฯลฯ	๒๓๑
๘.	พ่อแม่มักเที่ยวเชิญให้ไปทำบุญในเทศกาลต่าง ๆ	๒๔๐
๙.	พ่อแม่จู้เรื่องอาหาร เช่น กำหนดให้รับประทานอาหารเป็นเวลา และคอยเตือนให้รับประทานอาหารที่เป็นประโยชน์ แต่ลูกไม่ชอบ ฯลฯ	๒๔๕
๑๐.	พ่อแม่ให้เงินไม่เพียงพอในการใช้จ่าย หรือให้ไม่คงที่	๓๐๐

จากตาราง ๑๖ แสดงว่าได้วัยรุ่นตอนต้นหญิงขัดแย้งกับพ่อแม่ น้อยที่สุดในเรื่องการยึดถือประเพณีดั้งเดิมมากเกินไปของพ่อแม่ นอกนั้นเป็นเรื่องการที่พ่อแม่ทะเลาะวิวาทกับเพื่อนบ้าน การไม่อนุญาตให้ซื้อของมีราคา การกำหนดเวลาให้ทำกิจกรรมต่าง ๆ พ่อแม่ชมระบายอารมณ์เสียกับลูก ๆ เรื่องทรงผมและการแต่งกาย พ่อแม่ชมยกย่องหรือตำหนิเรื่องลูก ๆ การเชิญชวนให้ไปทำบุญ จู้เรื่องอาหาร จำนวนเงินให้ใช้จ่าย

ตาราง ๑๗ ลักษณะความขัดแย้ง ๑๐ อันดับแรกที่เด็กวัยรุ่นตอนปลายมีมากที่สุด
2๐๙

อันดับ	เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	คะแนน
๑.	พ่อแม่ขอให้ทำตามความต้องการและคำแนะนำของพ่อแม่ทุกอย่าง จะทำอะไร ต้องได้รับความเห็นชอบจากพ่อแม่เสียก่อนจึงจะไปถูกมัน	๓๐๒
✓ ๒.	พ่อแม่ขมขื่นให้เอาอย่างคนที่ประสบความสำเร็จในการเรียน	๒๘๖
✓ ๓.	พ่อแม่ขมขื่นเอาพี่น้องหรือเพื่อนบ้านขึ้นมาเป็นตัวอย่าง	๒๘๔
✓ ๔.	พ่อแม่หัวเก่าไม่เข้าใจความต้องการของเด็กในปัจจุบัน	๒๘๑
๕.	พ่อแม่ก็มีเรื่องถกเถียงว่ากล่าวกับคนในบ้านจนลูกรำคาญ	๒๗๕
✓ ๖.	พ่อแม่ไม่พอใจและบ่นว่าถ้ากลับบ้านไม่ตรงเวลา	๒๗๓
✓ ๗.	พ่อแม่กวัดขี้เรื่องการคบเพื่อนที่พูดจาไม่สุภาพ คัมสุรา สูบบุหรี่ เล่นการพนัน เที่ยวเก่ง ฯลฯ	๒๖๕
๘.	พ่อแม่ปฏิบัติต่อลูกเหมือนว่าลูกเป็นเด็กเล็ก ๆ อยู่เสมอ	๒๖๔
๙.	พ่อแม่ไม่ค่อยอนุญาตให้ออกนอกบ้านหรือไปเที่ยว เพราะกลัวเสียเวลาทำงาน อื่น ๆ กลัวเปลืองทรัพย์สิน หรือกลัวมีความประพฤติเสียหาย	๒๖๓
๑๐.	เมื่อมีปัญหาต่าง ๆ ที่ไม่พอใจหรือคลุมเครือ ชอบมาระบายอารมณ์เสียกับลูก ๆ	๒๕๓

จากตาราง ๑๗ แสดงว่าเด็กวัยรุ่นตอนปลายขัดแย้งกับพ่อแม่มากที่สุดในเรื่องที่ต้องทำตาม
ความต้องการและคำแนะนำของพ่อแม่ นอกนั้นเป็นเรื่องที่พ่อแม่ขมขื่นให้เอาอย่างคนอื่น พ่อแม่ไม่เข้าใจ
ความต้องการของลูก พ่อแม่ก็มีเรื่องถกเถียงกับคนในบ้าน การตรงต่อเวลา การคบเพื่อน พ่อแม่
ปฏิบัติต่อลูกเหมือนลูกเป็นเด็กเล็ก ๆ การออกนอกบ้าน และพ่อแม่ชอบระบายอารมณ์เสียกับลูก ๆ

ตาราง ๑๘ ลักษณะความขัดแย้ง ๑๐ อันที่เด็กวัยรุ่นตอนปลายมีบ่อยที่สุด
๒๐๗

อันดับ	เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	คะแนน
✓๑.	พ่อแม่มีเรื่องดกเถียงทะเลาะวิวาทกับคนบ้านใกล้เรือนเคียงจนลูกรำคาญ	๓๓๔
๒.	พ่อแม่ก็เคยชวนให้ไปทำบุญในเทศกาลต่าง ๆ	๓๒๘
๓.	พ่อแม่กำหนดเวลาให้ทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น เวลาเล่น ทีวี ทำการบ้าน ฯลฯ	๓๔๘
๔.	พ่อแม่จู้เรื่องอาหาร เช่น กำหนดให้รับประทานอาหารให้เป็นเวลา และคอย เตือนรับประทานอาหารที่มีประโยชน์ แต่ลูกไม่ชอบ ฯลฯ	๑
✓๕.	พ่อแม่ตำหนิการแต่งกายของลูกว่าไม่เหมาะสม เช่น ไม่เหมาะสมกับวัย รูปร่าง รูปร่างลักษณะของลูก ฯลฯ	๑๑๒
๖.	เวลาวางจะทำงานส่วนตัว เล่น หรือพักผ่อน มักจะบ่นและย้าให้สนใจในเรื่อง การเรียนรู้อีก	๑๑๖
✓๗.	พ่อแม่บ่นเกี่ยวกับ ทรงผม การไว้หนวดเครา และการใช้เครื่องสำอาง	๑๒๐
✓๘.	พ่อแม่บ่นถึงโหมอย่างรุนแรง เมื่อเกิดการดื้อไป	๑๒๖
✓๙.	ชอบบ่นว่าลูกไม่เอาใจใส่ต่อการเรียน และเข้มงวดกวดขันเรื่องการเรียน การดูแลหนังสือที่อ่าน	๑๒๔
๑๐.	พ่อแม่บ่นว่าลูกส่ำวาย ชอบแต่งตัวแต่ไม่เอาใจใส่การทำงาน	๑๓๑

จากตาราง ๑๘ แสดงว่าเด็กวัยรุ่นตอนปลายขัดแย้งกับพ่อแม่บ่อยที่สุดในเรื่องพ่อแม่
มีเรื่องดกเถียงทะเลาะวิวาทกับเพื่อนบ้าน เรื่องอื่น ๆ ได้แก่ การชวนให้ลูกไปทำบุญ การ
กำหนดเวลาให้ทำกิจกรรมต่าง ๆ จู้เรื่องอาหาร การแต่งกายและทรงผม การใช้เวลาว่าง
การลงโทษอย่างรุนแรง การเรียน และบ่นว่าลูกไม่เอาใจใส่การทำงาน

ตาราง ๑๕ ลักษณะความขัดแย้ง ๑๐ อันดับแรกที่เด็กวัยรุ่นตอนปลายชายมีมากที่สุด

อันดับ	เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	คะแนน
๑.	พ่อแม่ขอให้ทำตามความต้องการและคำแนะนำของพ่อแม่ทุกอย่าง จะทำอะไร ต้องได้รับความเห็นชอบจากพ่อแม่เสียก่อน จึงจะไม่ถูกบน	๓๐.๒
๒.	พ่อแม่ขมขื่นให้เอาอย่างคนที่ประสบความสำเร็จในการเรียน	๒๙.๖
๓.	พ่อแม่ขมขื่นเอาพี่น้องหรือเพื่อนบ้านขึ้นมาเป็นตัวอย่าง	๒๙.๕
๔.	พ่อแม่หัวเก่าไม่เข้าใจความต้องการของเด็กในปัจจุบัน	๒๘.๑
๕.	พ่อแม่ก็มีเรื่องถกเถียงว่ากลัวคนในบ้านจนลึกราคา	๒๗.๘
๖.	พ่อแม่ไม่พอใจและบ่นว่าถ้ากลับมาไม่ตรงเวลา	๒๗.๓
๗.	กลัวคนเรื่องการคบเพื่อนที่พูดจาไม่สุภาพ คมสุรา สูบบุหรี่ เล่นการพนัน เที่ยวเก่ง	๒๖.๔
๘.	พ่อแม่ปฏิบัติต่อลูกเหมือนว่าลูกเป็นเด็กเล็ก อยู่เสมอ	๒๖.๔
๙.	พ่อแม่ไม่ค่อยอนุญาตให้ออกนอกบ้านหรือไปเที่ยว เพราะกลัวเสียเวลาทำงาน อื่น ๆ กลัวเปลืองทรัพย์สิน หรือกลัวมีความประพฤติเสียหาย	๒๖.๓
๑๐.	ไม่มีปัญหาต่าง ๆ ที่ไม่พอใจหรือกลุ้มใจ ชอบมาระบายอารมณ์เสียกับลูก ๆ	๒๖.๓

จากตาราง ๑๕ แสดงว่าเด็กวัยรุ่นตอนปลายขัดแย้งกับพ่อแม่มากที่สุดในเรื่องที่พ่อแม่
ขอให้ทำตามความต้องการ และคำแนะนำของพ่อแม่ทุกอย่าง นอกจากนี้เป็นเรื่องที่พ่อแม่ขมขื่นให้เอา
อย่างคนอื่น พ่อแม่ไม่เข้าใจความต้องการของลูก พ่อแม่ก็มีเรื่องถกเถียงกับคนในบ้าน การตรง
ต่อเวลา การคบเพื่อน พ่อแม่ปฏิบัติต่อลูกเหมือนลูกเป็นเด็กเล็ก ๆ การออกนอกบ้าน
และพ่อแม่บ่นว่าเสียเวลาทำงานอื่น ๆ กลัวเปลืองทรัพย์สิน หรือกลัวมีความประพฤติเสียหาย

ตาราง ๒๐ ลักษณะความขัดแย้ง ๑๐ อันดับ ที่เด็กวัยรุ่นตอนปลายชายหน่วยที่ ๑

อันดับ	เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	คะแนน
๑.	พ่อแม่บังคับโทษอย่างรุนแรง เมื่อเกิดอาชญากรรม	๑๕๒
๒.	พ่อแม่กับเรื่องดกเถียงทะเลาะวิวาทกับคนบ้านใกล้เรือนเคียงจนลุกรำคาญ	๑๓๓
๓.	พ่อแม่มักเฝ้าดูอยู่ให้ไปทำบุญในเทศกาลต่าง ๆ	๑๔๒
๔.	พ่อแม่กำหนดเวลาให้ทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น เวลาเล่น ดูทีวี ทำการบ้าน ฯลฯ	๑๔๖
๕.	เวลาวางจะทำงานส่วนตัว เล่น หรือพักผ่อน พ่อแม่ก็จะบ่นและย่ำให้สนใจ ในเรื่องการเรียนรู้อื่น ๆ	๑๔๖
๖.	พ่อแม่บ่นเรื่องการวางตัวกับเพื่อนต่างเพศอย่างเข้มงวดกวดขัน	๑๔๖
๗.	พ่อแม่จู้จี้เรื่องอาหาร เช่น กำหนดให้รับประทานอาหารให้เป็นเวลา และคอย เตือนให้รับประทานอาหารที่ประโยชน์ แต่ลูกไม่ชอบ ฯลฯ	๒๐๔
๘.	พ่อแม่เข้มงวดกวดขันเกี่ยวกับการเรียนและการดูหนังสือที่บ้าน	๒๐๖
๙.	พ่อแม่ไม่ชอบให้เขาเพื่อน ๆ มาที่บ้าน หรือติดต่อกับเพื่อนฝูงมาก ๆ เช่น ปล่อยให้ คุยกันบ่อย ๆ เขียนจดหมายติดต่อกัน หรือโทรศัพท์บ่อย ๆ	๒๐๖
๑๐.	พ่อแม่ชมเชยเวลาลูกไปเอาใจใส่เรื่องการเรียนเท่าที่ควร	๒๐๘

จากตาราง ๒๐ แสดงว่าเด็กวัยรุ่นตอนปลายชายขัดแย้งกับพ่อแม่บ่อยที่สุดในเรื่อง การลงโทษอย่างรุนแรง เรื่องอื่น ๆ คือพ่อแม่ทะเลาะกับเพื่อนบ้าน การเฝ้าดูให้ลูกไปทำบุญ การกำหนดเวลาให้ทำกิจกรรมต่าง ๆ การใช้เวลาวาง การวางตัวเรื่องการวางตัวกับเพื่อนต่างเพศ จู้จี้เรื่องอาหาร การเรียน และการติดต่อกับเพื่อน ๆ

นสอ

ตาราง ๒๑ วัณณะความขัดแย้ง ๑๐ อันดับแรกที่เด็กวัยรุ่นตอนปลายมีมากที่สุด

อันดับ	เหตุการณ์ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	คะแนน
๑.	พ่อแม่หัวเก่าไม่เข้าใจความต้องการของลูกในปัจจุบัน	๓๓๔
๒.	พ่อแม่ชมยกเอาพี่น้องหรือเพื่อนบ้านขึ้นมาเป็นตัวอย่าง	๓๒๖
๓.	พ่อแม่ไปคอยอนุญาตให้ไปค้างบ้านเพื่อน ๆ หรือบ้านญาติ	๓๑๔
๔.	พ่อแม่จู้จี้ในเรื่องที่ถูกเห็นว่าเป็นเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ	๓๐๖
๕.	พ่อแม่ขอให้ทำตามความต้องการและคำแนะนำของพ่อแม่ทุกอย่าง จะทำอะไร จะต้องได้รับความเห็นชอบจากพ่อแม่เสียก่อน จึงจะไม่ถูกบน	๓๐๓
๖.	พ่อแม่ไปคอยอนุญาตให้ไปทัศนจรหรือเกินทางไกล	๓๐๑
๗.	พ่อแม่ชอบทำให้เขาอย่งคนที่ประสบความสำเร็จในการเรียน	๓๐๐
๘.	พ่อแม่บ่นว่าค่าของในราคาแพง หรือข้อข้าวของเครื่องใช้บ่อย ๆ	๒๙๑
๙.	พ่อแม่ไปชอบให้ไปเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศ โดยเฉพาะในเวลากลางคืน	๒๙๑
๑๐.	พ่อแม่ก็มีเรื่องเถียงว่ากล่าวคนในบ้านจนลูกรำคาญ	๒๘๑

จากการวาง ๒๑ แสดงว่าเด็กวัยรุ่นตอนปลายหญิงขัดแย้งกับพ่อแม่มากที่สุดในเรื่องที่พ่อแม่เห็นแก่หัวเก่าไม่เข้าใจความต้องการของลูก นอกจากนั้นเป็นเรื่องการยกเอาคนอื่นขึ้นมาเป็นตัวอย่าง การไม่อนุญาตให้ไปค้างบ้านเพื่อนหรือบ้านญาติ จู้จี้เรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ชอบให้ลูกทำตามความต้องการและคำแนะนำของพ่อแม่ การออกนอกบ้าน บ่นว่าเมื่อซื้อของในราคาแพง พ่อแม่ไปชอบให้ไปเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศ และพ่อแม่ก็มีเรื่องเถียงว่ากล่าวคนในบ้าน

หน้า ๕

ตาราง ๒๒ ลักษณะความขัดแย้ง ๑๐ วันนับ ที่เด็กวัยรุ่นคอนปลายน้อยที่สุด

อันดับ	เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	คะแนน
๑.	พ่อแม่มีเรื่องดกเถียงทะเลาะวิวาทกับคนบ้านใกล้เคียงจนดูกรำคาญ	๑๖๑
๒.	พ่อแม่เกี่ยวกับทรงผม การไว้หนวดเครา และการใช้เครื่องสำอาง	๑๗๒
๓.	พ่อแม่ก็เกี่ยวข้องให้ไปทำบุญในเทศกาลต่าง ๆ	๑๘๖
๔.	พ่อแม่ตำหนิการแต่งกายของลูกว่าไม่เหมาะสม เจน ไม่เหมาะสมกับวัย	
	ฐานะ รูปร่างลักษณะของลูก ฯลฯ	๑๙๕
๕.	พ่อแม่จู้เรื่องอาหาร เช่น กำหนดให้รับประทานอาหารให้เป็นเวลา และคอย	
	เค็ดให้รับประทานอาหารที่ประโยชน์ แก่ลูกไม่ชอบ ฯลฯ	๑๙๗
๖.	พ่อแม่กำหนดเวลาให้ทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น เวลาเล่น ดูทีวี ทำการบ้าน ฯลฯ	๒๐๒
๗.	พ่อแม่บ่นว่า หวีไม่อนุญาตให้ลูกสูบบุหรี่	๒๐๔
๘.	พ่อแม่บ่นว่าลูกส่ำรวย ซอมแคงตัวแต่ไม่เอาใจใส่การงาน	๒๐๘
๙.	พ่อแม่บ่นว่าลูกไม่เอาใจใส่การเรียนเท่าที่ควร	๒๑๕
๑๐.	พ่อแม่ทวนซ้ำเรื่องการเรียนและการดูหนัง สื่อที่บ้าน	๒๑๘

จากตาราง ๒๒ แสดงว่าเด็กวัยรุ่นคอนปลายหญิงขัดแย้งกับพ่อแม่ด้วยเหตุในเรื่องที่พ่อแม่มีเรื่องดกเถียงทะเลาะวิวาทกับเพื่อนบ้าน นอกจากนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับทรงผม และการแต่งกาย การเกี่ยวข้องให้ลูกไปทำบุญ จู้เรื่องอาหาร กำหนดเวลาให้ทำกิจกรรมต่าง ๆ การไปอนุญาตให้สูบบุหรี่ และการเรียน

ตาราง ๒๓ ลักษณะความขัดแย้ง ๑๐ อันดับแรกที่เด็กวัยรุ่นใน กรุงเทพมหานครมีมากที่สุด

อันดับ	เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	คะแนน
๑.	พ่อแม่ทวงหนี้เรื่องการดองเงินที่พูดจาไม่สุภาพ ดมสุรา สูบบุหรี่ เล่นการพนัน เที่ยวเตร่ ฯลฯ	๗๑๒
๒.	พ่อแม่ขอมอบให้เอาอย่างคนที่ประสบความสำเร็จในการเรียน	๖๗๕
๓.	พ่อแม่ขมยกลูกเพื่อนหรือเพื่อนบ้านขึ้นมาเป็นตัวอย่าง	๖๖๖
๔.	พ่อแม่ขอให้ทำตามความต้องการและคำแนะนำของพ่อแม่ทุกอย่าง จะทำอะไร ต้องได้รับความเห็นชอบจากพ่อแม่เสียก่อน จึงจะไม่ถูกบน	๖๕๕
๕.	พ่อแม่ไม่คอยอนุญาตให้ออกนอกบ้านหรือไปเที่ยว เพราะกลัวเสียเวลาทำงาน อื่น ๆ กลัวเปลืองทรัพย์สิน หรือกลัวมีความประพฤติเสียหาย	๖๕๔
๖.	เมื่อมีปัญหาต่าง ๆ ที่ไม่พอใจหรือคลุมเครือ ขมมาระบายอารมณ์เสียกับลูก ๆ	๖๔๘
๗.	พ่อแม่คอยออกมาตักเตือนทุกครั้งที่ และอ้างถึงเกี่ยวกับการออกนอกบ้าน ว่าไปไหน อย่างไร กับใคร	๖๓๓
๘.	พ่อแม่กับหรือแสดงความไม่พอใจเมื่อผลการเรียนไม่ดี	๖๒๕
๙.	พ่อแม่สนใจอะไรอื่นมากกว่า ไม่ค่อยเอาใจใส่ลูกเท่าที่ควร	๖๒๐
๑๐.	พ่อแม่ไม่คอยอนุญาตให้ไปหัดเขารหรือเที่ยวทางไกล	๖๑๕

จากตาราง ๒๓ แสดงว่าเด็กวัยรุ่นในกรุงเทพมหานครขัดแย้งกับพ่อแม่มากที่สุดในเรื่องการดองเงิน นอกนั้นเป็นเรื่องการทำให้เอาอย่างคนอื่น การให้ทำตามความต้องการและคำแนะนำของพ่อแม่ การออกนอกบ้าน พ่อแม่ขมมาระบายอารมณ์เสียกับลูก เรื่องผลการเรียน และพ่อแม่ไม่คอยเอาใจใส่ลูกเท่าที่ควร

ตาราง ๒๔ ลักษณะความขัดแย้ง ๑๐ อันดับ ที่เด็กวัยรุ่นในกรุงเทพมหานครมีน้อยที่สุด

อันดับ	เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	คะแนน
๑.	พ่อแม่ก็มีเรื่องถกเถียงทะเลาะวิวาทกับคนบ้านใกล้เคียงจนถูกรำคาญ	๓๒๒
๒.	พ่อแม่กำหนดเวลาให้ทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น เวลาเล่น กู๊ววี ทำการบ้าน ฯลฯ	๔๐๑
๓.	พ่อแม่ต้องการให้ประภคณาธิ์ตามที่ตนเลือกให้ ไม่ว่าลูกจะชอบหรือไม่ก็ตาม	๔๕๖
๔.	พ่อแม่มักให้เชื่อใจให้ไปทำบุญในเทศกาลต่าง ๆ	๔๕๘
๕.	พ่อแม่จู้เรื่องอาการ เช่น กำหนดให้รับประทานอาหารให้เป็นเวลา และคอยเตือนให้รับประทานอาหารที่มีประโยชน์ แต่ลูกไม่ชอบ ฯลฯ	๔๗๐
๖.	พ่อแม่ชอบโอ้อวดเรื่องลูก ๆ ให้คนอื่นฟัง เช่น ลูกเก่ง ลูกเรียนดี ลูกสวย ฯลฯ	๔๗๑
๗.	พ่อแม่ให้เงินไม่เพียงพอใช้จ่าย หรือให้ไม่คงที่	๔๗๒
๘.	พ่อแม่แสดงความลำเอียงต่อลูก ๆ	๔๗๕
๙.	พ่อแม่กำหนดการแต่งกายของลูกว่าไม่เหมาะสม เช่น ไม่เหมาะสมกับวัย รูปร่าง และลักษณะของลูก ฯลฯ	๔๘๓
๑๐.	พ่อแม่ไม่ยอมให้พาเพื่อน ๆ มาที่บ้าน หรือติดต่อกับเพื่อนฝูงมาก ๆ เช่น เทียวด้วยกัน ถิ่นมอญ ๆ เขียนจดหมายติดอก หรือโทรศัพท์บ่อย ๆ	๔๘๕

จากการวาง ๒๔ แสดงว่าเด็กวัยรุ่นในกรุงเทพมหานครขัดแย้งกับพ่อแม่มีน้อยที่สุดในเรื่อง
ที่พ่อแม่ทะเลาะกับเพื่อนบ้าน นอกจากนั้นคือการที่พ่อแม่กำหนดเวลาให้ทำกิจกรรมต่าง ๆ พ่อแม่
ให้ประภคณาธิ์ตามที่เลือกให้ การเกี่ยวเชื่อใจให้ลูกไปทำบุญ จู้เรื่องอาการ พ่อแม่ชอบโอ้อวด
เรื่องลูก ๆ จำนวนเงินที่ให้ใช้จ่าย พ่อแม่แสดงความลำเอียง การแต่งกาย และการติดต่อกับ
กับเพื่อน ๆ

ตาราง ๒๕ ลักษณะความขัดแย้ง ๑๐ อันดับแรกที่เด็กวัยรุ่นในต่างจังหวัดมีมากที่สุด

อันดับ	เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	คะแนน
๑.	พ่อแม่ขมขื่นเอาพี่น้องหรือเพื่อนบ้านเขาเป็นตัวอย่าง	๘๓๓
๒.	พ่อแม่ขมขื่นทำให้เขาอย่างคนที่ประสบความสำเร็จในการเรียน	๗๕๐
๓.	พ่อแม่หัวเก่าไม่เข้าใจความต้องการของเด็กในปัจจุบัน	๗๕๐
๔.	พ่อแม่ขมขื่นให้ทำตามความต้องการและคำแนะนำของพ่อแม่ทุกอย่าง จะทำอะไร ก็งัดรับความเห็นชอบจากพ่อแม่เสียก่อน จึงจะไม่ถูกบ่น	๗๓๘
๕.	พ่อแม่ก็มีเรื่องถกเถียงว่ากล่าวกับคนในบ้านจนลูกรำคาญ	๗๕๒
๖.	พ่อแม่มักบ่นหรือแสดงความไม่พอใจเมื่อผลการเรียนไม่ดี	๗๔๑
๗.	พ่อแม่จู้จี้ว่าในเรื่องที่ถูกเห็นว่าเป็นเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ	๗๒๕
๘.	ลูกดีฮาวการไปอยู่ที่ผา คุณาพยนตร์ ลูกการละเล่นเป็นการพักผ่อนหย่อนใจ แต่พอ แม่บ่นว่า และไม่คอยอนุญาตให้ไป	๗๓๕
๙.	พ่อแม่มักลงโทษอย่างรุนแรง เมื่อเกิดอารมณ์โมโห	๗๑๕
๑๐.	พ่อแม่ไปคอยอนุญาตให้ไปทัศนารหรือเกินทางไกล	๗๑๖

จากตาราง ๒๕ แสดงว่าเด็กวัยรุ่นในต่างจังหวัดขัดแย้งกับพ่อแม่มากที่สุดในเรื่อง
ที่พ่อแม่ขมขื่นเอาคนอื่นขึ้นมาเป็นตัวอย่าง นอกจากนี้เป็นเรื่องการทำให้เขาอย่างคนที่
ประสบความสำเร็จในการเรียน พ่อแม่ไม่เข้าใจความต้องการของเด็ก การให้ทำตามความต้องการและคำแนะนำของพ่อแม่ พ่อแม่ก็มี
เรื่องถกเถียงว่ากล่าวกับคนในบ้าน เรื่องผลการเรียน จู้จี้ในเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ การขอก
นอกบ้าน และการลงโทษอย่างรุนแรง

ตาราง ๒๒ ลักษณะความขัดแย้ง ๑๐ อันดับที่ได้วิจัยไว้ในชนบทที่มีน้อยที่สุด

อันดับ	เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	คะแนน
๑.	พ่อแม่มีเรื่องอึกเถียงทะเลาะวิวาทกับคนบ้านใกล้เคียงจนลูกรำคาญ	๔๕๑
๒.	พ่อแม่ักเคี่ยวเข็ญให้ไปทำบุญในเทศกาลต่าง ๆ	๔๗๔
๓.	พ่อแม่เกี่ยวกับทรงผม การไว้หนวดเครา และการใช้เครื่องสำอาง	๔๘๓
๔.	พ่อแม่กำหนดเวลาให้ทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น เวลาเล่น คูหีวี ทำการบ้าน	๕๑๐
๕.	พ่อแม่จู้เรื่องอาหาร เช่น กำหนดให้รับประทานอาหารให้เป็นเวลาและถนอมอาหารให้รับประทานที่ประโยชน์ แต่ลูกไม่ชอบ	๕๑๖
๖.	พ่อแม่ตำหนิการแต่งกายของลูกว่าไม่เหมาะสม เช่น ไม่เหมาะสมกับวัย ฐานะ รูปร่าง และลักษณะของลูก ฯลฯ	๕๒๔
๗.	พ่อแม่บ่นว่าและไม่อนุญาตให้ลูกสูบบุหรี่	๕๔๔
๘.	เวลารว่างจะทำงานสวนครัว เฒ่า หรือหักผอน มักจะบ่นและย้าให้สนใจเรื่อง การเรียนจนรู้สึกรำคาญ	
๙.	พ่อแม่บ่นว่าลูกส่วราย ขอมแงงตัวแต่ไม่เอาใจใส่การทำงาน	๕๖๓
๑๐.	พ่อแม่ไปจวนให้พาเพื่อน ๆ มาที่บ้าน หรือติดต่อกับเพื่อนฝูงมาก ๆ เช่น เทียว ถ้วยกับเมอย ๆ เขียนจดหมายถึงพ่อ หรือโทรศัพท์บ่อย ๆ	๕๗๔

จากตาราง ๒๒ แสดงว่าได้วิจัยไว้ในชนบทขัดแย้งกับพ่อแม่บ่อยที่สุดในเรื่องพ่อแม่มีเรื่องอึกเถียงทะเลาะวิวาทกับเพื่อนบ้าน เรื่องอื่น ๆ คือ การเคี่ยวเข็ญให้ลูกไปทำบุญ การแต่งกาย และทรงผม การกำหนดเวลาให้ทำกิจกรรมต่าง ๆ จู้เรื่องอาหาร การไปอนุญาตให้สูบบุหรี่ การใช้เวลารว่าง บ่นว่าไม่เอาใจใส่การทำงาน และการติดต่อกับเพื่อน

ตาราง ๒๗ ลักษณะความขัดแย้ง ๑๐ อันดับแรกที่เด็กวัยรุ่นซึ่งพ่อแม่ประกอบอาชีพราชการมีมากที่สุด

อันดับ	เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	คะแนน
๑.	พ่อแม่ขมขำให้เขาอย่างคนที่ประสบความสำเร็จในการเรียน	๓๘๖
๒.	พ่อแม่ไม่คอยอนุญาตให้ไปค้างบ้านเพื่อนหรือบ้านญาติ	๓๔๐
๓.	พ่อแม่ขมขำเอาพี่น้องหรือเพื่อนบ้านขึ้นมาเป็นตัวอย่าง	๓๓๑
๔.	พ่อแม่ขอให้ทำตามความต้องการและคำแนะนำของพ่อแม่ทุกอย่าง จะทำอะไรก็ต้องได้รับความเห็นชอบจากพ่อแม่เสียก่อนจึงจะไม่ถูกบน	๓๑๘
๕.	พ่อแม่กวัดขั้นเรื่องการคบเพื่อนที่พูดจาไม่สุภาพ ถ่มสุรา สูบบุหรี่ เล่นการพนัน เที่ยวเก่ง ฯลฯ	๓๑๕
๖.	พ่อแม่หัวเก่าไม่เข้าใจความต้องการของเด็กในปัจจุบัน	๓๑๔
๗.	พ่อแม่กับคนหรือแสดงความไม่พอใจเมื่อผลการเรียนไม่ดี	๓๑๒
๘.	กีดกันออกนอกบ้านต้องขออนุญาตทุกครั้ง และอ้างแข็งแรงเกี่ยวกับการออกนอกบ้านว่าไปไหน อย่างไร กับใคร	๓๑๑
๙.	พ่อแม่ไม่คอยอนุญาตให้ออกนอกบ้านหรือไปเที่ยว เพราะกลัวเสียเวลาทำงานอื่น ๆ กลัวเปลืองทรัพย์สิน หรือกลัวมีความประพฤติเสียหาย	๓๐๖
๑๐.	พ่อแม่ไปคอยอนุญาตให้ไปทัศนจรหรือเดินทางไกล	๒๙๓

จากการาง ๒๗ แสดงว่าเด็กวัยรุ่นซึ่งพ่อแม่ประกอบอาชีพราชการขัดแย้งกับพ่อแม่มากที่สุดในเรื่องที่พ่อแม่ขมขำให้เขาอย่างคนอื่น นอกจากนั้นเป็นเรื่องการไม่อนุญาตให้ไปค้างบ้านเพื่อน หรือบ้านญาติ การให้ทำตามความต้องการและคำแนะนำของพ่อแม่ การคบเพื่อน พ่อแม่ไม่เข้าใจความต้องการของเด็ก เรื่องผลการเรียน เน้นในเรื่องการออกนอกบ้าน

ตาราง ๒ ลักษณะความขัดแย้ง ๑๐ อันดับที่ได้วิจัยซึ่งพ่อแม่ประกอบอาชีพรับราชการ มีน้อยที่สุด

อันดับ	เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	คะแนน
๑.	พ่อแม่กับเรื่องดกเถียงทะเลาะวิวาทกับคนบ้านใกล้เคียงจนลูกรำคาญ	๑๖๒
๒.	พ่อแม่เฝ้าระวังให้ไปทำบุญในเทศกาลต่าง ๆ	๑๘๘
๓.	พ่อแม่กำหนดเวลาให้ทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น เวลาเล่น กู้ทีวี ทำการบ้าน ฯลฯ	๒๐๘
๔.	พ่อแม่เกี่ยวกับทรงผม การไว้หนวดเครา และการใช้เครื่องสำอาง	๒๒๓
๕.	พ่อแม่อบรมเรื่องการวางตัวกับเพื่อนทางเพศอย่างเข้มงวดกวดขัน	๒๒๗
๖.	พ่อแม่รู้เรื่องอาหาร เช่น กำหนดให้รับประทานอาหารให้เป็นเวลา และคอยเตือนให้รับประทานอาหารที่มีประโยชน์ แกล้งไปชอบ ฯลฯ	๒๒๘
๗.	พ่อแม่ชอบทะเลาะกันเอง หรือความเห็นของพ่อแม่ไม่ตรงกัน พ่อหรือแม่ยังบังคับให้ลูกคล้อยตามความเห็นของตน	๒๓๑
๘.	พ่อแม่ว่าลูกสาวรวย ชอบแต่งตัวแต่ไม่เอาใจใส่การทำงาน	๒๓๖
๙.	พ่อแม่กำหนดการแต่งกายของลูกว่าไม่เหมาะสม เช่น ไปเหมาะสมกับวัย รูปร่าง รูปร่างลักษณะของลูก ฯลฯ	๒๓๘
๑๐.	ถ้าวุ่นมอมก๋อยในสายบ่วงในวันหยุด พ่อแม่กับลูกทะเลาะกัน	๒๓๙

จากตาราง ๒ แสดงว่าได้วิจัยซึ่งพ่อแม่ประกอบอาชีพรับราชการขัดแย้งกับพ่อแม่ที่น้อยที่สุดในเรื่องพ่อแม่ดกเถียงทะเลาะกับเพื่อนบ้าน นอกจากนี้เป็นเรื่องการเฝ้าระวังให้ลูกไปทำบุญ การกำหนดเวลาให้ทำกิจกรรมต่าง ๆ เรื่องทรงผมและการแต่งกาย อบรมเรื่องการวางตัวกับเพื่อนทางเพศ รู้เรื่องอาหาร พ่อหรือแม่ยังบังคับให้ลูกคล้อยตามความเห็นของตน บ่นว่าไม่เอาใจใส่การทำงาน และมักบ่นถากถางในวันหยุด

ตาราง ๒๕ ลักษณะความขัดแย้ง ๑๐ อันดับแรกที่เด็กวัยรุ่นซึ่งพ่อแม่ประกอบอาชีพค้าขายเข้ามา
ที่สุด

อันดับ	เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	คะแนน
๑.	พ่อแม่ขมขื่นเอาพี่น้องหรือเพื่อนบ้านขึ้นมาเป็นตัวอย่าง	๕.๖๓
๒.	พ่อแม่หัวเก่าไม่เข้าใจความต้องการของเด็กในปัจจุบัน	๕.๐๐
๓.	พ่อแม่ขอให้ทำตามความต้องการและคำแนะนำของพ่อแม่ทุกอย่าง จะทำอะไร ต้องได้รับความเห็นชอบจากพ่อแม่เสียก่อนจึงจะไม่ถูกบน	๔.๕๔
๔.	พ่อแม่ขมขื่นทำให้เขาอย่างคนที่ประสบความสำเร็จในการเรียน	๔.๓๑
๕.	พ่อแม่มีเรื่องถกเถียงว่ากล่าวกันในบ้านจนลูกรำคาญ	๔.๕๕
๖.	พ่อแม่จับมาในเรื่องที่ลูกเห็นว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย ๆ	๔.๕๔
๗.	พ่อแม่ไปคอยอนุญาตให้ออกนอกบ้านหรือไม่เที่ยว เพราะกลัวเสียเวลาทำงาน อื่น ๆ กลัวไปซื้อทรัพย์สิน หรือกลัวมีความประพฤติเสียหาย	๔.๔๑
๘.	พ่อแม่มีสิ่งโทษอย่างรุนแรง เมื่อเกิดอารมณ์โมโห	๔.๔๐
๙.	พ่อแม่ทักเตือนเรื่องการคบเพื่อนที่พูดวาโยสุภาพ คบสุรา สูบบุหรี่ เล่นการพนัน เล่นเกมส์ ฯลฯ	๔.๔๕
๑๐.	พ่อแม่ไม่คอยอนุญาตให้ไปทัศนารหรือเดินทางไกล	๔.๔๔

จากการวาง ๒๕ แสดงว่าเด็กวัยรุ่นซึ่งพ่อแม่ประกอบอาชีพค้าขายขัดแย้งกับพ่อแม่
มากที่สุดในเรื่องที่พ่อแม่ขมขื่นเอาพี่น้องหรือเพื่อนบ้านขึ้นมาเป็นตัวอย่าง นอกจากนี้เป็นเรื่องที่ไม่เข้าใจ
ความต้องการของเด็ก การให้ทำตามความต้องการและคำแนะนำของพ่อแม่ พ่อแม่มีเรื่อง
ถกเถียงว่ากล่าวกันในบ้าน จับในเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ การออกนอกบ้าน การลงโทษอย่าง
รุนแรง และการคอยเตือน

ตาราง ๓๐ ลักษณะความขัดแย้ง ๑๐ ข้อที่ได้วิจัยรุ่นซึ่งพ่อแม่ประกอบอาชีพค้าขายมีน้อยที่สุด

อันดับ	เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	คะแนน
๑.	พ่อแม่ก็มีเรื่องถกเถียงทะเลาะวิวาทกับเพื่อนบ้านใกล้เคียงจนลูกรำคาญ	๒๔๑
๒.	พ่อแม่กำหนดเวลาให้ทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น เวลาเล่น ทีวี ทำการบ้าน ฯลฯ	๒๔๖
๓.	พ่อแม่มักเคี่ยวเข็ญให้ไปทำบุญในเทศกาลต่าง ๆ	๓๐๘
๔.	พ่อแม่มีเรื่องเกี่ยวกับทรงผม การไว้หนวดเครา และการใช้เครื่องสำอาง	๓๒๐
๕.	พ่อแม่ให้เงินไปเพียงพอใช้จ่าย หรือให้ไปคงที่	๓๒๑
๖.	พ่อแม่กำหนดการแต่งกายของลูกว่าไม่เหมาะสม เช่น ไปเหมาะสมกับวัย รูปร่างลักษณะของลูก ฯลฯ	๓๓๐
๗.	พ่อแม่จู้จี้เรื่องอาหาร เช่น กำหนดให้รับประทานอาหารให้เป็นเวลา และคอย เคี่ยวเข็ญรับประทานอาหารที่มีประโยชน์ แต่ลูกไม่ชอบ	๓๓๖
๘.	พ่อแม่ชอบมรณการวางตัวกับเพื่อนต่างเพศอย่างเข้มงวดกวดขัน	๓๔๗
๙.	เวลาวางจะทำงานส่วนตัว เลิก หรือพักผ่อน มักจะบ่นและย่ำให้สนใจใน เรื่องการเรียนรู้อีกว่าคาญ	
๑๐.	พ่อแม่ไปอนุญาตให้ไปในงานรื่นเริงต่าง ๆ เช่น งานเต้นรำ งานของโรงเรียน	๓๕๕

จากตาราง ๓๐ แสดงว่าเด็กวัยรุ่นที่พ่อแม่ประกอบอาชีพค้าขายขัดแย้งกับพ่อแม่
น้อยที่สุดในเรื่องที่พ่อแม่ทะเลาะวิวาทกับเพื่อนบ้าน นอกจากนั้นเป็นเรื่องการกำหนดเวลาให้ทำกิจกรรม
ต่าง ๆ การเคี่ยวเข็ญลูกให้ไปทำบุญ ทรงผมและการแต่งกาย จำนวนเงินที่ให้ใช้จ่าย จู้จี้เรื่อง
อาหาร ชอบมรณการวางตัวกับเพื่อนต่างเพศ การใช้เวลาวาง และการออกนอกบ้าน

ตาราง ๓๑ ลักษณะความขัดแย้ง ๑๐ อันดับแรกที่ได้กับรุ่นซึ่งพ่อแม่ทำงานในบริษัทเอกชนมีมากที่สุด

ลำดับ	เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	คะแนน
๑.	พ่อแม่ไม่ชอบให้ไปเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศ โดยเฉพาะในเวลากลางคืน	๑๓๕
๒.	พ่อแม่กังวลเรื่องการคบเพื่อนที่ดูไม่ดี ไม่สุภาพ ดื้อรั้น ชอบบ่นหรือ เล่นการพนัน เที่ยวเตร่ ฯลฯ	๑๓๕
๓.	พ่อแม่ชอบทำให้เขาอย่างคนที่ประสบความสำเร็จในการเรียน	๑๓๔
๔.	ก่อนนอนออกมาท่องข้อสัญญาทุกครั้ง และต้องเข้มแข็งเกี่ยวกับการออกนอกบ้าน ว่าไปไหน อย่างไร กับใคร	๑๓๔
๕.	พ่อแม่ไม่ยอมอนุญาตให้ออกนอกบ้านหรือไปเที่ยว เพราะกลัวเสียเวลาทำงาน อื่น ๆ กลัวไปติดโทรศัพท์ หรือกลัวมีความประพฤติเสียหาย	๑๓๒
๖.	พ่อแม่ชอบยกเอาเพื่อนหรือเพื่อนบ้านขึ้นมาเป็นตัวอย่าง	๑๒๕
๗.	พ่อแม่กับแม่หรือแสดงความเป็นห่วงเมื่อผลการเรียนไม่ดี	๑๒๗
๘.	พ่อแม่ทำให้ทำดี ให้เป็นคนดี	๑๒๔
๙.	พ่อแม่ขอให้ทำตามคำสั่งและการและคำแนะนำของพ่อแม่ทุกอย่าง ว่าจะทำอะไร ต้องได้รับความเห็นชอบจากพ่อแม่เสียก่อน จึงจะไม่ถูกบน	๑๒๓
๑๐.	พ่อแม่ไม่ยอมอนุญาตให้ไปค้างบ้านเพื่อนหรือบ้านญาติ	๑๒๓

จากการวาง ๓๑ แสดงว่าเด็กวัยรุ่นซึ่งพ่อแม่ทำงานในบริษัทเอกชนขัดแย้งกับพ่อแม่มากที่สุดในเรื่องการไปเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศ นอกจากนี้เป็นเรื่องการคบเพื่อน การทำให้เขาอย่างคนอื่น การออกนอกบ้าน ผลการเรียน การทำให้เป็นคนดี การให้ทำตามความต้องการและการคำแนะนำของพ่อแม่ และการไม่อนุญาตให้ไปค้างบ้านเพื่อนหรือบ้านญาติ

ตาราง ๓๖ ลักษณะความขัดแย้ง ๑๐ ฉบับ ที่เด็กวัยรุ่นซึ่งพ่อแม่ทำงานในบริษัทเอกชนมีน้อยที่สุด

อันดับ	เหตุการณ์ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	คะแนน
๑.	พ่อแม่บังคับให้ไปทำบุญในเทศกาลต่าง ๆ	๓๘
๒.	พ่อแม่ชมเชยโอวาทเรื่องลูก ๆ ให้คนอื่นฟัง เช่น ลูกเก่ง ลูกเรียนดี ลูกช่วย ฯลฯ	๔๒
๓.	พ่อแม่ลงโทษอย่างรุนแรง เมื่อเกิดอารมณ์โท	๔๒
๔.	พ่อแม่กำหนดเวลาให้ทำกิจกรรมต่าง ๆ เว้น เวลาเล่น กู๊ววี ทำการบ้าน	๔๓
๕.	พ่อแม่ต้องการให้ประกอบอาชีพตามที่เลือกให้ ใ้ว่าจะชอบหรือไม่ก็ตาม	๔๔
๖.	พ่อแม่กำหนดการแต่งกายของลูกว่าไปไหนจะสับ เช่น ไม่เหมาะสมกับวัย รูปร่างลักษณะของลูก ฯลฯ	๔๖
๗.	พ่อแม่จริงจังเกี่ยวกับมารยาทต่างๆ เช่น การรับประทานอาหาร ยืน เดิน นั่ง นอน การพูดจา และการวางตัวต่อหน้าบุคคลอื่น	๔๗
๘.	พ่อแม่พอใจที่จะเล่าและเปรียบเทียบถึงการอบรมมารยาทและการวางตัวในสมัยก่อน	๔๘
๙.	พ่อแม่แสดงความลำเอียงต่อลูก	๕๐
๑๐.	พ่อแม่จริงจังเรื่องอาหาร เช่น กำหนดให้รับประทานอาหารได้เป็นเวลา และคอยไว้คอยระวังรับประทานอาหารที่ประโยชน์ แต่ลูกไม่เห็นด้วย ฯลฯ	๕๖

จากตาราง ๓๖ แสดงว่าเด็กวัยรุ่นที่พ่อแม่ทำงานในบริษัทเอกชนขัดแย้งกับพ่อแม่ด้วยเหตุในเรื่องการเคี่ยวเข็ญให้ลูกไปทำบุญ นอกนั้นเป็นเรื่องการคุยโอวาท เรื่องลูก ๆ การลงโทษอย่างรุนแรง การกำหนดเวลาให้ทำกิจกรรมต่าง ๆ การให้ลูกประกอบอาชีพตามที่เลือกให้ การแต่งกาย การอบรมเรื่องมารยาทต่าง ๆ พ่อแม่แสดงความลำเอียง และการจริงจังเรื่องอาหาร

ตาราง ๓๓ ลักษณะความขัดแย้ง ๑๑ อันดับแรกที่เด็กวัยรุ่นซึ่งพ่อแม่ประกอบอาชีพบริการและ
องค์การนานาชาติที่ไม่เกี่ยวข้องกับการค้ามีมากที่สุด

อันดับ	เหตุการณ์ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	คะแนน
๑.	พ่อแม่ขอให้ทำตามความต้องการและคำแนะนำของพ่อแม่ทุกอย่าง จะทำอะไร ต้องได้รับความเห็นชอบจากพ่อแม่เสียก่อนจึงจะไม่ถูกกับ	๒๓
๒.	พ่อแม่ขอร้องให้เขาอย่างคนที่ประสบความสำเร็จในการเรียน	๒๐
๓.	พ่อแม่ขอร้องให้เขาส่งหรือเพื่อนบ้านขึ้นมาเป็นตัวอย่าง	๒๐
๔.	พ่อแม่หัวเราะไม่เข้าใจความต้องการของเด็กในปัจจุบัน	๒๐
๕.	พ่อแม่จับเวลาเกี่ยวกับเรื่องที่ถูกเห็นว่าเป็นเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ	๑๘
๖.	พ่อแม่ไม่ยอมอนุญาตให้ออกนอกบ้านหรือไปเที่ยว เพราะกลัวเสียเวลาทำงาน อื่น ๆ กลัวเปื้อนเสื้อผ้า หรือกลัวมีความประพฤติเสียหาย	๑๘
๗.	พ่อแม่ไม่ยอมอนุญาตให้ไปค้างบ้านเพื่อนหรือบ้านญาติ	๑๗
๘.	พ่อแม่ไม่อนุญาตให้ไปเที่ยวกลางคืนกับเพื่อนเพศเดียวกัน	๑๗
๙.	พ่อแม่กังวลเรื่องการคบเพื่อนที่ถูกใจไม่สุภาพ คมสุรา สูบบุหรี่ เล่นการพนัน เที่ยวเก่ง ฯลฯ	๑๗
๑๐.	พ่อแม่กลัวหรือไปอนุญาตลูกสูบบุหรี่	๑๗

จากตาราง ๓๓ แสดงว่าเด็กวัยรุ่นซึ่งพ่อแม่ประกอบอาชีพบริการและองค์การนานาชาติ
ที่ไม่เกี่ยวข้องกับการค้าขัดแย้งกับพ่อแม่มากที่สุดในเรื่องที่พ่อแม่ขอให้ทำตามความต้องการ และคำ
แนะนำของพ่อแม่ทุกอย่าง นอกจากนี้เป็นเรื่องการขอร้องให้เขาอย่างคนที่ประสบความสำเร็จในการเรียน
การยกเวลาให้ของหรือเพื่อนบ้านขึ้นมาเป็นตัวอย่าง พ่อแม่ไม่เข้าใจความต้องการของเด็ก การจับเวลา
ในเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ การไปค้างบ้านเพื่อนหรือบ้านญาติ การคบเพื่อน และการไม่อนุญาตให้
สูบบุหรี่

ตาราง ๓๔ ลักษณะความขัดแย้ง ๑๐ อันดับที่ได้วัยรุ่นซึ่งพ่อแม่ประกอบอาชีพบริการและองค์การ
นานาชาติไม่เกี่ยวข้องกับการค้าขายที่สูง

อันดับ	เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	คะแนน
๑.	พ่อแม่พอใจที่จะเล่าหรือเปรียบเทียบถึงการอบรมมารยาท และการวางระเบียบ สมัยก่อน	๘
๒.	พ่อแม่กับเรื่องดกเตี้ยทะเลาะวิวาทกับคนบ้านใกล้เคียงจนลูกรำคาญ	๘
๓.	พ่อแม่ยอมรับเรื่องการวางตัวกับเพื่อนต่างเพศอย่างเข้มงวดกวดขัน	๘
๔.	พ่อแม่ยึดถือประเพณีดั้งเดิมมากเกินไปจนไปพึงเหตุผลของลูก ๆ	๑๐
๕.	พ่อแม่ขมขื่นโอ้อวดเรื่องลูก ๆ ใ้คนอื่นฟัง เช่น ลูกเก่ง ลูกเรียนดี ลูกสวย ฯลฯ	๑๐
๖.	พ่อแม่ไม่พอใจและบ่นเวลาถูกลบมานไม่ตรงเวลา	๑๑
๗.	พ่อแม่ปฏิบัติต่อลูกเหมือนกันว่าลูกเป็นเด็กเล็ก ๆ อยู่เสมอ	๑๒
๘.	อยากได้ของมีราคาซึ่งพ่อจะซื้อได้ แต่พ่อแม่ไม่อนุญาต	๑๒
๙.	พ่อแม่แค่เดียวเชิญให้ไปทำบุญในเทศกาลต่าง ๆ	๑๒
๑๐.	พ่อแม่กำหนดเวลาให้ทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น เวลาเล่น ดูทีวี ทำการบ้าน	๑๒

จากตาราง ๓๔ แสดงว่าเจ็ดวัยรุ่นที่พ่อแม่ประกอบอาชีพบริการและองค์การนานาชาติ
ที่ไม่เกี่ยวข้องกับการค้าขายกับพ่อแม่บ่อยที่สุดในเรื่องการอบรมมารยาท นอกจากนั้นเป็นเรื่องที่
พ่อแม่ทะเลาะวิวาทกับเพื่อนบ้าน การยอมรับเรื่องการวางตัวกับเพื่อนต่างเพศ พ่อแม่ยึดถือประเพณี
ดั้งเดิมมากเกินไป พ่อแม่ขมขื่นโอ้อวดเรื่องลูก ๆ การตรงต่อเวลาพ่อแม่ปฏิบัติต่อลูกเหมือนกันว่าลูก
เป็นเด็กเล็ก ๆ การไม่อนุญาตให้ซื้อของมีราคา การเชิญให้ไปทำบุญ และการกำหนดเวลา
ให้ทำกิจกรรมต่าง ๆ

ตาราง ๓๕ ลักษณะความขัดแย้ง ๑๖ อันกับแรกที่เด็กวัยรุ่นซึ่งพ่อแม่ประกอบอาชีพเป็นกรรมกรในภาค
ที่อุตสาหกรรม

อันดับ	เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	คะแนน
๑.	พ่อแม่ยอมยกเอาพี่เลี้ยงหรือพี่เลี้ยงบ้านเข้ามาเป็นตัวอย่าง	๘๔
๒.	พ่อแม่ยอมให้ทำตามความต้องการและคำแนะนำของพ่อแม่ทุกอย่าง จะทำอะไร ก็ต้องได้รับความเห็นชอบจากพ่อแม่เสียก่อนจึงจะไปถูกบน	๘๔
๓.	พ่อแม่ไปกอดยอญาติให้ไปทัศนจารหรือเดินทางไกล	๘๔
๔.	พ่อแม่ยกย่องชื่นชมเรื่องการคบเพื่อนที่พูดว่าไม่สุภาพ กัมสุรา สูบบุหรี่ เล่นการพนัน เที่ยวเตร่ ฯลฯ	๘๒
๕.	พ่อแม่จู้จี้จุกจิกในเรื่องที่ลูกเห็นว่าเป็นเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ	๘๒
๖.	พ่อแม่มีกัมกับหรือแสดงความไปพอใจเมื่อผลการเรียนไม่ดี	๘๐
๗.	พ่อแม่ไม่พอใจและบ่นว่าดึกดื่นบ้านไม่ตรงเวลา	๗๕
๘.	พ่อแม่ชวนย่ำให้เอาอย่างคนที่ประสบความสำเร็จในการเรียน	๗๗
๙.	พ่อแม่บ่นว่าไม่ช่วยทำงาน และให้ทำงานมากเกินไป จนบางครั้งไม่มีเวลา เหลือสำหรับทำงานส่วนตัว	๗๗
๑๐.	พ่อแม่จู้จี้เกี่ยวกับมารยาทต่าง ๆ เช่น การรับประทานอาหาร ยืน เดิน นั่ง นอน การพูดจา และการวางตัวต่อหน้าบุคคลอื่น ๆ	๗๗

จากตาราง ๓๕ แสดงว่าเด็กวัยรุ่นซึ่งพ่อแม่ประกอบอาชีพเป็นกรรมกรขัดแย้งกับพ่อแม่
มากที่สุดในเรื่อง การยกเอาคนต่างชาติมาเป็นตัวอย่าง นอกจากนั้นเป็นเรื่องการให้ลูกทำตามความ
ต้องการและคำแนะนำของพ่อแม่ การออกนอกบ้าน การคบเพื่อน การบ่นจู้จี้ในเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ
ผลการเรียน การตรงต่อเวลา การบ่นว่าลูกไม่ช่วยทำงานและให้งานลูกทำมากเกินไป การจู้จี้
เรื่องมารยาทต่าง ๆ และพ่อแม่ไม่เข้าใจความต้องการของลูก

ตาราง ๓๖ ลักษณะความขัดแย้ง ๑๐ ข้อ ที่เจ้กำนันซึ่งพ่อแม่ประกอบอาชีพไม้เถื่อนกรรไกร
น้อยที่สุด

ข้อ	เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	คะแนน
๑.	พ่อแม่มีเรื่องดกเถียงทะเลาะวิวาทกับคนบ้านใกล้เคียงจนถูกรำคาญ	๓๗
๒.	พ่อแม่กำหนดเวลาให้ทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น เวลาเล่น ดูทีวี ทำการบ้าน ฯลฯ	๕๐
๓.	เวลาร่างจะทำงานส่วนตัว เล่น หรือพักผ่อน มักจะบ่นและย่ำให้สนใจในเรื่อง การเรียนรู้อีกว่าคาญ	๕๑
๔.	พ่อแม่ต้องการให้ประกอบอาชีพตามที่ตัวเองคิดว่าลูกจะชอบหรือไม่ก็ตาม	๕๕
๕.	พ่อแม่ไม่ชอบให้หาเพื่อน ๆ มาที่บ้าน หรือติดต่อกับเพื่อนฝูงมาก ๆ เช่น ให้ยว ตัวกับเมื่อย ๆ เขียนจดหมายติดต่อกับ หรือโทรศัพท์บ่อย ๆ	๕๕
๖.	พ่อแม่ชอบทะเลาะกับตัวเอง หรือความเห็นของพ่อแม่ไม่ตรงกับ พ่อหรือแม่มีงักไ ให้ลูกคล้อยตามความเห็นของตน	๕๖
๗.	พ่อแม่มีเรื่องเบียดเบียนให้ไปทำบุญในเทศกาลต่าง ๆ	๕๖
๘.	พ่อแม่กำหนดการแต่งกายของลูกว่าไม่เหมาะสม เช่น ใส่เสื้อกางเกงสั้นๆ รูดกระ กึ่งโปรงลักษณะของลูก ฯลฯ	๕๖
๙.	พ่อแม่ให้เงินไม่เพียงพอในการใช้จ่าย หรือไม่ให้เลย	๕๘
๑๐.	พ่อแม่ไม่อนุญาตให้เล่นของหรือตัดเสื้อผ้าแม่ที่ลูกชอบ	๖๑

จากตาราง ๓๖ แสดงว่าเจ้กำนันซึ่งพ่อแม่ประกอบอาชีพไม้เถื่อนกรรไกรขัดแย้งกับ
พ่อแม่ น้อยที่สุดในเรื่องทะเลาะวิวาทระหว่างพ่อแม่กับเพื่อนบ้าน นอกนั้นเป็นเรื่องการกำหนด
เวลาให้ทำกิจกรรมต่าง ๆ การใช้เวลาร่าง การให้ลูกประกอบอาชีพตามที่พ่อแม่ต้องการ การ
ติดต่อกับเพื่อน ๆ การให้พ่อหรือแม่มีงักให้ลูกคล้อยตามความเห็นของตน การเบียดเบียนให้ไปทำบุญ
การแต่งกาย

ตาราง ๓๓ ลักษณะความขัดแย้ง ๑๐ อันดับแรกที่มารุ่นซึ่งพ่อแม่ประกอบอาชีพเกษตรกรรมมีมาก
ที่สุด

อันดับ	เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	คะแนน
๑.	พ่อแม่ขมขื่นเอาพี่น้องหรือเพื่อนบ้านขึ้นมาเป็นตัวอย่าง	๒๕๓
๒.	พ่อแม่ขมขื่นทำให้เอาอย่างคนที่ประสบความสำเร็จในการเรียน	๒๕๒
๓.	พ่อแม่ขอให้ทำตามความต้องการและคำแนะนำของพ่อแม่ทุกอย่าง จะทำอะไร ก็ต้องได้รับความเห็นชอบจากพ่อแม่เสียก่อน	๒๕๒
๔.	ลูกถือว่าการไปศึกษา ศึกษาศาสตร์ การละเล่นเป็นการพักผ่อนหย่อนใจ แต่ พ่อแม่บอกว่าและไม่ว่ายอนุญาตให้ไป	๒๔๕
๕.	พ่อแม่ให้เงินใช้จ่ายเงิน และยืมให้ใช้จ่ายอย่างประหยัด	๒๓๘
๖.	อยากให้ของมีราคาซึ่งจะซื้อได้ แต่พ่อแม่ไม่อนุญาต	๒๓๘
๗.	พ่อแม่จู้จี้จุกจิกในเรื่องที่ลูกเห็นว่าเป็นเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ	๒๓๓
๘.	พ่อแม่ไม่ยอมให้ไปเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศ โดยเฉพาะในเวลากลางคืน	๒๓๒
๙.	พ่อแม่หัวเก่าไม่เข้าใจความต้องการของเด็กในปัจจุบัน	๒๓๑
๑๐.	พ่อแม่กับหรือแสดงความไม่พอใจเมื่อผลการเรียนไม่ดี	๒๓๐

จากตาราง ๓๓ แสดงว่าเด็กวัยรุ่นซึ่งพ่อแม่ประกอบอาชีพเกษตรกรรมขัดแย้งกับพ่อแม่
มากที่สุดในเรื่องการยกเอาคนอื่นขึ้นมาเป็นตัวอย่าง นอกจากนี้เป็นเรื่องการให้ลูกทำตามความ
ต้องการและคำแนะนำของพ่อแม่ การออกนอกบ้าน การใช้จ่ายเงิน การไม่อนุญาตให้ซื้อของมีราคา
จู้จี้ในเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ พ่อแม่ไม่เข้าใจความต้องการของลูก และเรื่องผลการเรียน

ตาราง ๓๘ ลักษณะความขัดแย้ง ๑๐ อันที่ ซึ่งพ่อแม่ประกอบอาชีพเกษตรกรมีน้อยที่สุด

อันดับ	เหตุการณ์ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	คะแนน
๑.	พ่อแม่มีเรื่องอึดอัดทะเลาะวิวาทกับคนบ้านใกล้เคียงจนดูร่ากาฏ	๘๑
๒.	พ่อแม่จู้เรื่องอาหาร เช่น กำหนดให้รับประทานอาหารให้เป็นเวลา พ่อจะคอย เตือนให้รับประทานอาหารที่มีประโยชน์ แต่ลูกไม่ชอบ	๑๕๓
๓.	พ่อแม่เกี่ยวกับทรงผม การไว้หนวดเครา และการใช้เครื่องสำอาง	๑๖๑
๔.	พ่อแม่กำหนดเวลาให้ทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น เวลาเล่น ดูทีวี ทำการบ้าน	๑๖๗
๕.	พ่อแม่ชอบบ่นว่าลูกไม่เอาใจใส่การเรียนเก่าที่ควร	๑๖๘
๖.	เวลาวางจะทำงานส่วนตัว เล่น หรือพักผ่อน มักจะบ่นและย่ำให้สนใจใน เรื่องการเรียนจนรู้สึกรำคาญ	๑๗๑
๗.	พ่อแม่ไม่พอใจเมื่อทำกิจกรรมพิเศษอื่น ๆ ให้เอาใจใส่แต่การเรียนเท่านั้น	๑๗๔
๘.	พ่อแม่บ่นว่าลูกขี้ขลาด ขี้ขลาดขี้ขลาด แต่ไม่เอาใจใส่การทำงาน	๑๗๕
๙.	พ่อแม่มักเคี่ยวเข็ญให้ไปทำบุญในเทศกาลต่าง ๆ	๑๘๔
๑๐.	พ่อแม่บ่นว่าไม่ช่วยทำงานและให้ทำงานบ้านมากเกินไป จนบางที่ไม่มีเวลา สำหรับทำงานส่วนตัว	๑๘๖

จากตาราง ๓๘ แสดงว่าเด็กวัยรุ่นซึ่งพ่อแม่ประกอบอาชีพเกษตรกรมีน้อยที่สุด
กับพ่อแม่มีน้อยที่สุดในเรื่องการทะเลาะวิวาทระหว่างพ่อแม่กับเพื่อนบ้าน นอกจากนั้นเป็นเรื่องพ่อแม่จู้
เรื่องอาหาร ทรงผม การกำหนดเวลาให้ทำกิจกรรมต่าง ๆ การเรียน การใช้เวลาว่าง การ
ทำกิจกรรมพิเศษ บ่นว่าลูกไม่เอาใจใส่การทำงานและให้ทำงานบ้านมากเกินไป และเรื่องการเคี่ยว
เข็ญให้ลูกไปทำบุญ

ตาราง ๓ ลักษณะความขัดแย้ง ๑๐ ข้อที่บันทึกไว้เกี่ยวกับเรื่องพ่อแม่ประกอบอาชีพอื่น ๆ ที่ยากที่สุด

อันดับ	เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	คะแนน
๑.	พ่อแม่ขมขื่นให้เขาอย่างคนที่ประสบความสำเร็จในการเรียน	๑๖๐
๒.	พ่อแม่ขมขื่นเขาเหมือนหรือเพื่อนบ้านขึ้นมาเป็นตัวอย่าง	๑๕๖
๓.	พ่อแม่กับหรือแสดงความไม่พอใจเมื่อผลการเรียนไม่ดี	๑๕๖
๔.	พ่อแม่ไม่ค่อยอนุญาตให้ไปทัศนจรหรือเดินทางไกล	๑๕๑
๕.	พ่อแม่กังวลในเรื่องการคบเพื่อนที่พูดจาไม่สุภาพ คมสุรา สูบบุหรี่ เล่นการพนัน เที่ยวเก่ง ฯลฯ	๑๔๐
๖.	พ่อแม่ไม่พอใจและบ่นว่ากลับบ้านไม่ตรงเวลา	๑๔๔
๗.	พ่อแม่เข้มงวดเรื่องการใช้เงิน และย้ำให้ใช้จ่ายอย่างประหยัด	๑๔๖
๘.	พ่อแม่จู้จี้ในเรื่องที่ลูกเห็นว่าเป็นเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ	๑๔๕
๙.	พ่อแม่ไม่ค่อยอนุญาตให้ออกนอกบ้านหรือไปเที่ยว เพราะกลัวเสียเวลา กลัวเปลี่ยนทรัพย์สิน หรือกลัวมีความประพฤติเสียหาย	๑๔๔
๑๐.	พ่อแม่มักลงโทษอย่างรุนแรง เมื่อเกิดอารมณ์โมโห	๑๔๔

จากตาราง ๓ แสดงว่าเกี่ยวกับเรื่องพ่อแม่ประกอบอาชีพอื่น ๆ ขัดแย้งกับพ่อแม่ยากที่สุดในเรื่องขมขื่นให้เขาอย่าง เหมือนหรือเพื่อนบ้าน ที่ประสบความสำเร็จในการเรียน นอกจากนี้เป็นเรื่องการออกนอกบ้าน ผลการเรียน การคบเพื่อน การตรงต่อเวลา การใช้เงิน การจู้จี้ในเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ การลงโทษอย่างรุนแรง

ตาราง ๔๐ ลักษณะความขัดแย้ง ๑๐ อันดับที่ได้วัยรุ่นซึ่งพ่อแม่ประกอบอาชีพอื่น ๆ มีน้อยที่สุด

อันดับ	เหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความขัดแย้ง	คะแนน
๑.	พ่อแม่มีเรื่องดกเถียงทะเลาะวิวาทกับคนบ้านใกล้เคียงจนลูกรำคาญ	๘๘
๒.	พ่อแม่ักเคี่ยวเข็ญให้ไปทำบุญในเทศกาลต่าง ๆ	๘๙
๓.	พ่อแม่กำหนดเวลาให้ทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น เวลาเล่น ดูทีวี ทำการบ้าน ฯลฯ	๘๘
๔.	พ่อแม่จู้เรื่องอาหาร เณ กำหนดให้รับประทานอาหารให้เป็นเวลา และคอยเตือนให้รับประทานอาหารที่มีประโยชน์แต่ลูกไม่ชอบ ฯลฯ	๑๐๒
๕.	พ่อแม่ไม่ชอบให้หาเพื่อน ๆ มาที่บ้าน หรือติดต่อกับเพื่อนฝูงมาก ๆ เช่น เที่ยวคุยกันบ่อย ๆ เขียนจดหมายติดต่อกัน หรือโทรศัพท์บ่อย ๆ	๑๐๕
๖.	พ่อแม่ตำหนิการแต่งกายของลูกว่าไม่เหมาะสม เช่น ไม่เหมาะสมกับวัย รูปร่างลักษณะของลูก ฯลฯ	๑๐๖
๗.	พ่อแม่ต้องการให้ประกอบอาชีพตามที่เลือกให้ ไปว่าจะชอบหรือไม่ก็ตาม	๑๐๘
๘.	พ่อแม่ชอบคุยโอ้อวดเรื่องลูก ๆ ให้คนอื่นฟัง เช่น ลูกเก่ง ลูกเรียนดี ลูกสวย	๑๑๑
๙.	พ่อแม่สนใจธุระอื่น ๆ มากกว่า ไม่ค่อยเอาใจใส่ลูกเท่าที่ควร	๑๑๐
๑๐.	เวลาว่างจะทำงานส่วนตัว เล่น หรือพักผ่อน พ่อแม่มักจะบ่นและย้าให้สนใจในเรื่องการเรียนจนรู้สึกรำคาญ	๑๑๓

จากตาราง ๔๐ แสดงว่าเด็กวัยรุ่นซึ่งพ่อแม่ประกอบอาชีพอื่น ๆ ขัดแย้งกับพ่อแม่ น้อยที่สุดในเรื่องพ่อแม่มีเรื่องดกเถียงทะเลาะวิวาทกับเพื่อนบ้าน นอกจากนั้นเป็นเรื่องการเคี่ยวเข็ญให้ลูกไปทำบุญ การกำหนดเวลาให้ทำกิจกรรมต่าง ๆ การจู้เรื่องอาหาร การติดต่อกับเพื่อน ๆ การแต่งกาย การให้ลูกประกอบอาชีพตามที่พ่อแม่เลือกให้ การคุยโอ้อวดเรื่องลูก ๆ พ่อแม่ไม่ค่อยเอาใจใส่ลูก การใช้เวลาว่าง

* สรุป

เด็กวัยรุ่นทุกกลุ่มตัวอย่างขัดแย้งกับพ่อแม่มากที่สุดรวมกันในเรื่องต่อไปนี้

๑. พ่อแม่ขมย่ำให้เอาอย่างคนที่ประสบความสำเร็จในการเรียน
 ๒. พ่อแม่ขอให้ทำตามความต้องการและคำแนะนำของพ่อแม่ทุกอย่าง ว่าจะทำอะไรต้องได้รับความเห็นชอบจากพ่อแม่เสียก่อน จึงจะไปถูกนั้น
 ๓. พ่อแม่ขมย่ำให้เอาทำเองหรือเฝ้าหน้าซีบมาเป็นตัวอย่าง
- เด็กวัยรุ่นทุกกลุ่มตัวอย่างขัดแย้งกับพ่อแม่น้อยที่สุดรวมกันในเรื่อง พ่อแม่รักเกี้ยวเขี้ยวเครือให้ไปทำบุญในเทศกาลต่าง ๆ

ตอนที่ ๒ ทหารร้อยละของเด็กวัยรุ่นที่ขัดแย้งกับพ่อและกับแม่

ตาราง ๔๑ จำนวนและร้อยละของเด็กวัยรุ่นที่ขัดแย้งกับพ่อและกับแม่

กลุ่มตัวอย่าง	จำนวน	ร้อยละ
เด็กวัยรุ่นที่ขัดแย้งกับพ่อกว่าแม่	๒๐๖	๔๒.๔๓๔
เด็กวัยรุ่นที่ขัดแย้งกับแม่ มากกว่ากับพ่อ	๒๖๘	๕๕.๒๕๘
เด็กวัยรุ่นที่ขัดแย้งกับพ่อและกับแม่ในปริมาณเท่ากัน	๑๑	๒.๒๖๘
รวม	๔๘๕	๑๐๐

ตาราง ๔๑ แสดงว่าจำนวนเด็กวัยรุ่นที่ขัดแย้งกับพ่อกว่าแม่ ๒๐๖ คน คิดเป็นร้อยละ ๔๒.๔๓๔ ของเด็กวัยรุ่นทั้งหมดที่ขัดแย้งกับพ่อแม่ และเด็กวัยรุ่นที่ขัดแย้งกับแม่ มากกว่ากับพ่อ ๒๖๘ คน คิดเป็นร้อยละ ๕๕.๒๕๘ ของเด็กวัยรุ่นทั้งหมดที่ขัดแย้งกับพ่อแม่ และเด็กวัยรุ่นที่ขัดแย้งกับพ่อและกับแม่ในปริมาณเท่ากัน ๑๑ คน คิดเป็นร้อยละ ๒.๒๖๘ ของเด็กวัยรุ่นทั้งหมดที่ขัดแย้งกับพ่อแม่

ตอนที่ ๓ เปรียบเทียบความแตกต่างของปริมาณความขัดแย้งที่เด็กวัยรุ่นที่มีพ่อแม่
แยกความเพ่ อายู ถิ่นที่อยู่ อายุของเด็กรุ่นที่ห่างกับพ่อแม่ และอาชีพของพ่อแม่

ตาราง ๔๒ เปรียบเทียบความขัดแย้งของเด็กรุ่นที่มีพ่อแม่ แยกตามเพศ

กาสดิธิ กลุ่มตัวอย่าง	N ชาย ๕๐	ΣX	ΣX^2	$\bar{X}$	$S_{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}$	t
ชาย	$\frac{242}{50} = 4.84$ ๒๔๒	3,521 ๓๔,๐๘๖	๕,๐๓๔,๘๒๖	1๔๐.85 ๑๔๐.๘๕๑๒		
หญิง	๒๔๓	3,๕14 ๓๔,๑๒๘	๕,๓๖๑,๑๒๒	1๔๑.5๘ ๑๔๑.๕๖๓๓	๓.๒๔๐๘	๑.๒๐๔๖

จากการวาง ๔๒ แสดงว่าเด็กรุ่นชายและหญิงมีความขัดแย้งกับพ่อแม่ไม่แตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติในระดับที่เชื่อมั่นได้

ตาราง ๔๓ การเปรียบเทียบความขัดแย้งของเด็กรุ่นที่มีพ่อแม่ แยกตามอายุ

กาสดิธิ กลุ่มตัวอย่าง	n	ΣX	ΣX^2	$\bar{X}$	$S_{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}$	t
เด็กรุ่นตอนต้น (๑๓-๑๖ ปี)	3๐ ๒๗๖	2,๙7๕ ๔๐,๕๑๑	๖,๒๔๒,๐๒๔	1๔๕.76 ๑๔๖.๓๗๔๔		
เด็กรุ่นตอนปลาย (๑๗-๒๐ ปี)	2๐ ๒๐๘	4,403 ๒๔,๓๘๘	๔,๑๘๘,๘๘๓	๑๔๐.๖๑๓๖ 1๔๐.6	๑.๓๓๑๖	๔.๖๒๓๖**

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

ตาราง ๔๓ แสดงว่าเด็กรุ่นตอนต้นมีความขัดแย้งกับพ่อแม่มากกว่าเด็กรุ่นตอนปลาย
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ($t_{.๐๑} = ๒.๓๒๖$)

ตาราง ๔๔ เปรียบเทียบความขัดแย้งของ태กวัยรุ่นที่มีพ่อแม่แยกตามถิ่นที่อยู่

กาสดิติ กลุ่มตัวอย่าง	N	ΣX	ΣX^2	$\bar{X}$	$S_{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}$	t
태กวัยรุ่นในกรุงเทพฯ	๒๑๕	๓๑,๔๔๔	๕,๐๑๒,๐๑๓	๑๔๔.๕๗๒๗	๓.๑๓๒๕	**
태กวัยรุ่นในต่างจังหวัด	๒๗๐	๓๗,๑๗๔	๕,๔๑๒,๕๗๗	๑๓๗.๓๐๐๐		

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากการตาราง ๔๔ แสดงว่า태กวัยรุ่นในกรุงเทพมหานคร และ태กวัยรุ่นในต่างจังหวัด มีความขัดแย้งกับพ่อแม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ($t_{.๐๑} = ๒.๕๗๒$)

ตาราง ๔๕ เปรียบเทียบความขัดแย้งของ태กวัยรุ่นที่มีพ่อแม่แยกตามอายุของพ่อ

กาสดิติ กลุ่มตัวอย่าง	N	ΣX	ΣX^2	$\bar{X}$	$S_{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}$	t
태กวัยรุ่นที่พ่อมีอายุมาก	32	๔,๖๗๕	๒,๓๗๒,๓๖๒	๑๔๖.๑๒๕	๓.๓๑๓๓	๐.๗๖๘๑
태กวัยรุ่นที่พ่อยุ่มีอายุน้อย	18	๒๔,๖๗๓	๓,๗๖๔,๖๕๕	๑๓๗.๓๖๕		
	๑๗๐	๒,๕๙๗		๑๕๒.๒๗		

จากการตาราง ๔๕ แสดงว่า태กวัยรุ่นที่พ่อมีอายุมากกับ태กวัยรุ่นที่พ่อยุ่มีอายุน้อย มีความขัดแย้งกับพ่อแม่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ตาราง ๘๖ เปรียบเทียบความขัดแย้งของเทกวัยรุ่นที่มีต่อพ่อแม่ แยกตามอายุของแม่

กลุ่มตัวอย่าง คาสิคิ	N	ΣX	ΣX^2	$\bar{X}$	$S_{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}$	t
เทกวัยรุ่นที่แม่มีอายุมาก	๑๘๔	๒๓,๐๐๔	๔,๐๓๓,๓๕๒	๑๒๔.๘๓๘๓	๓.๑๔๔๒	๐.๒๙๙๓
เทกวัยรุ่นที่แม่มีอายุน้อย	๒๔๓	๔๑,๒๑๓	๖,๒๕๑,๘๔๖	๑๖๙.๖๑๓๖		

จากตาราง ๘๖ แสดงว่าเทกวัยรุ่นที่แม่มีอายุมาก และเทกวัยรุ่นที่แม่มีอายุน้อย มีความขัดแย้งกับพ่อแม่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นได้

ตาราง ๘๗ เปรียบเทียบความขัดแย้งของเด็กรุ่นที่มีพ่อแม่ แยกตามอาชีพของพ่อแม่

Source of Variation	SS	df	MS	F
Treatment (A)	๖,๑๖๑.๕๐๕	๖	๑,๐๑๖.๕๑๗	๐.๘๙๓
Within Group (W) <i>error</i>	๕๖๑,๙๓๖.๘๘๗	๔๙๘	๑,๑๒๕.๑๘๑	
Total	๕๖๘,๐๙๘.๓๙๒	๕๐๔		

จากตาราง ๘๗ แสดงว่าเด็กรุ่นที่พ่อแม่เป็นอาชีพรับราชการ ค่าขาย ทำงานในบริษัทเอกชน บริการและองค์การนานาชาติที่ไม่เกี่ยวข้องกับการค้า การบริการ เกษตรกรรม และอาชีพอื่น ๆ มีความขัดแย้งกับ พ่อแม่ไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่เมื่อพิจารณาถึงลักษณะความขัดแย้งที่เกิดขึ้นกับเด็กรุ่นแล้ว ปรากฏว่าเด็กรุ่นที่พ่อแม่เป็นอาชีพเป็นกรรมกรมีความขัดแย้งในลักษณะที่แตกต่างไปจากเด็กรุ่นที่พ่อแม่ประกอบอาชีพอื่น ๆ ในเรื่องการจัดเกี่ยวกับมารยาทต่าง ๆ การทำงาน ความสะอาด ความลำเอียง และสุขภาพ

ตอนที่ ๔ การหาความสัมพันธ์ระหว่างความขัดแย้งกับพ่อแม่และการปรับตัวของเด็กวัยรุ่น

ตาราง ๔๔ แสดงค่าสหสัมพันธ์อันดับระหว่างความขัดแย้งกับพ่อแม่ และการปรับตัวของเด็กวัยรุ่น

ตัวแปร	r
ความขัดแย้ง	๐.๔๕๘ **
การปรับตัว	

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐

จากตาราง ๔๔ แสดงว่าความขัดแย้งกับพ่อแม่และการปรับตัวของเด็กวัยรุ่น มีความสัมพันธ์ในทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐ ($t_{.๐๐} = .๒๔๔$) นั่นคือ นักเรียนในกลุ่มตัวอย่างที่มีคะแนนความขัดแย้งสูง จะมีคะแนนการปรับตัวสูงด้วย

ตอนที่ ๕ เปรียบเทียบการปรับตัวของเด็กวัยรุ่นที่มีความขัดแย้งกับพ่อแม่มาก และเด็กวัยรุ่นที่มีความขัดแย้งกับพ่อแม่น้อย

ตาราง ๔๔ เปรียบเทียบการปรับตัวของเด็กวัยรุ่นที่มีความขัดแย้งกับพ่อแม่มาก และเด็กวัยรุ่นที่มีความขัดแย้งกับพ่อแม่น้อย

ค่าสถิติ กลุ่มตัวอย่าง	N	$\sum X$	$\sum X^2$	$\bar{X}$	$S_{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}$	t
เด็กวัยรุ่นที่มีความขัดแย้งกับพ่อแม่มาก	๒๖๕	๒๕,๓๓๗	๒,๔๘๖,๕๗๓	๙๕.๖๑๑๓		
เด็กวัยรุ่นที่มีความขัดแย้งกับพ่อแม่น้อย	๒๑๔	๑๗,๕๘๘	๑,๘๕๕,๑๖๐	๘๒.๐๐๐๘	๑.๕๑๒๘	๘.๘๘๖๘**

** ปีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑

จากการตาราง ๔๔ แสดงว่าเด็กวัยรุ่นที่มีความขัดแย้งกับพ่อแม่^{มาก}ปรับตัวได้ต่ำกว่าเด็กวัยรุ่นที่มีความขัดแย้งกับพ่อแม่^{น้อย}อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ($t_{.๐๑} = ๒.๓๒๒$)

ผลเฉลี่ย $\bar{X} = .46$ จิตสังคม ปรับตัวได้ดีมาก.

บทที่ ๕

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

✓ ความมุ่งหมายในการศึกษาครั้งนี้

๑. เพื่อศึกษาลักษณะความขัดแย้งในสถานต่าง ๆ ของเด็กวัยรุ่นที่มีต่อพ่อแม่แยกตามเพศ อายุ
๒. เพื่อศึกษาว่าท้องถิ่นที่อาศัย อาชีพและอายุของพ่อแม่ จะมีผลต่อความขัดแย้งของเด็กวัยรุ่นหรือไม่ อย่างไร
๓. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความขัดแย้งกับพ่อแม่ และการปรับตัวของเด็กวัยรุ่น

กลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยครั้งนี้กระทำกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๒ ปีละปีที่ ๕ ปีการศึกษา ๒๕๑๗ ของโรงเรียนในกรุงเทพมหานคร นครปฐม และเพชรบุรี จำนวน ๔๔๕ คน ชาย ๒๔๒ คน หญิง ๒๐๓ คน

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

๑. แบบสอบถามการปรับตัว (สร้างโดยคมเพชร ฉัตรสุณกุล และคณะ)
๒. แบบสอบถามความขัดแย้ง ซึ่งนรา สมประสงค์, นพรัตน์ คารายน, วราภรณ์ อินวรัชศรี, วาสนา อัมโอบนุ, อัญชลี ตันศิริ และผู้วิจัยได้ร่วมกันสร้างขึ้น

การวิเคราะห์ข้อมูล

๑. จัดลำดับความสำคัญของความขัดแย้งที่เกิดขึ้นกับเด็กวัยรุ่น แยกตามเพศ อายุ และท้องถิ่น อาชีพของพ่อแม่
๒. หาการถดถอยของ เด็กวัยรุ่นที่ขัดแย้งกับพ่อและกับแม่

๓. หาค่าสถิติพื้นฐานของกลุ่มต่าง ๆ
๔. เปรียบเทียบความแตกต่างของความขัดแย้งที่เด็กวัยรุ่นมีต่อพ่อแม่ แยกตามเพศ อายุ ถิ่นที่อยู่ อายุของพ่อแม่ โดยใช้ $t - test$
๕. เปรียบเทียบความแตกต่างของความขัดแย้งที่เด็กวัยรุ่นมีต่อพ่อแม่ แยกตามอาชีพของพ่อแม่ โดยใช้ $F - test$
๖. หาค่าความสัมพันธ์ระหว่างความขัดแย้งกับพ่อแม่และการปรับตัวของเด็กวัยรุ่น โดยใช้ Product Moment Correlation
๗. เปรียบเทียบการปรับตัวของเด็กวัยรุ่นที่มีความขัดแย้งกับพ่อแม่มากและเด็กวัยรุ่นที่มีความขัดแย้งกับพ่อแม่น้อย โดยใช้ $t - test$

* ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

๑. ลำดับความสำคัญของความขัดแย้ง

๑.๑ เด็กวัยรุ่นมีความขัดแย้งกับพ่อแม่มากในเรื่องต่อไปนี้

- ✓ ๑.๑.๑ พ่อแม่ชอบยกเอาพี่น้องหรือเพื่อนมาขึ้นมาเป็นตัวอย่าง
 - ✓ ๑.๑.๒ พ่อแม่ชอบย่ำให้เอาอย่างคนที่ประสบความสำเร็จในการเรียน
 - ๑.๑.๓ พ่อแม่ชอบให้ทำตามความต้องการและคำแนะนำของพ่อแม่ทุกอย่าง
- จะหาอะไรต้องได้รับความเห็นชอบจากพ่อแม่เสียก่อนจึงจะไม่ถูกบน

- ✓ ๑.๑.๔ พ่อแม่หัวเก่าไม่เข้าใจความต้องการของเด็กในปัจจุบัน

- ✓ ๑.๑.๕ พ่อแม่กักขังเรื่องการคบเพื่อนที่พูดจาไม่สุภาพ คมสุรา สูบบุหรี่ เล่นการพนัน เที่ยวเตร่ ฯลฯ

- ๑.๑.๖ พ่อแม่ไม่ค่อยอนุญาตให้ไปค้างบ้านเพื่อนหรือบ้านญาติ

- ✓ ๑.๑.๗ พ่อแม่มักบ่นหรือแสดงความไม่พอใจเมื่อผลการเรียนไม่ดี

- ๑.๑.๘ พ่อแม่ไม่ค่อยอนุญาตให้ออกนอกบ้านหรือไปเที่ยวเพราะกลัวเสียเวลา

- ๑.๑.๙ พ่อแม่ไม่ค่อยอนุญาตให้ทันสมัยหรือเดินทางไกล

- ๑.๑.๑๐ ก่อนออกนอกบ้านต้องขออนุญาตทุกครั้ง และต้องชี้แจงว่าไปไหน

อย่างไร ก็ใคร

๐.๒ เด็กวัยรุ่นมีความขัดแย้งกับพ่อแม่ในเรื่องต่อไปนี้

✓ ๐.๒.๑ พ่อแม่มักมีเรื่องถกเถียงทะเลาะวิวาทกับคนบ้านใกล้เคียง

จนถูกรำคาญ

✓ ๐.๒.๒ พ่อแม่กำหนดการแต่งกายของลูกว่าไม่เหมาะสม เช่น ไม่เหมาะสม

กับวัยฐานะ รูปร่างลักษณะของลูก ฯลฯ

๐.๒.๓ พ่อแม่กำหนดเวลาให้ทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น เวลาเล่น ดูทีวี

ทำการบ้าน ฯลฯ

๐.๒.๔ พ่อแม่มักเคี่ยวเข็ญให้ไปทำบุญในเทศกาลต่าง ๆ

✓ ๐.๒.๕ พ่อแม่รู้เรื่องอาหาร เช่น กำหนดให้รับประทานอาหารให้เป็นเวลา

และคอยเตือนให้รับประทานอาหารที่มีประโยชน์ แต่ลูกไม่ชอบ ฯลฯ

✓ ๐.๒.๖ พ่อแม่บ่นเกี่ยวกับทรงผม การไว้หนวดเครา และการใช้เครื่องสำอาง

✓ ๐.๒.๗ พ่อแม่ให้เงินไม่เพียงพอในการใช้จ่าย หรือให้ไม่คงที่

๐.๒.๘ พ่อแม่บ่นว่าลูกส่ำวาย ชอบแต่งตัวแต่ไม่เอาใจใส่การทำงาน

๐.๒.๙ พ่อแม่ไม่ยอมให้พาเพื่อน ๆ มาที่บ้าน หรือติดต่อกับเพื่อนฝูงมาก ๆ

เช่น ให้อยู่ด้วยกันบ่อย ๆ เขียนจดหมายติดคอ หรือโทรศัพท์บ่อย ๆ

๐.๒.๑๐ พ่อแม่ชอบคุ้ยโอ้อวดเรื่องลูก ๆ ให้คนอื่นฟัง เช่น ลูกเก่ง ลูกเรียนดี

ลูกสวย ฯลฯ

✓ ๒. เด็กวัยรุ่นที่ขัดแย้งกับแม่มากกว่ากับพ่อมีจำนวนมากกว่าเด็กวัยรุ่นที่ขัดแย้งกับพ่อกว่ากับแม่

๓. เปรียบเทียบความแตกต่างของความขัดแย้งที่เด็กวัยรุ่นมีต่อพ่อแม่แยกตามเพศ อายุ
ถิ่นที่อยู่ อายุของพ่อแม่ พบว่า

๓.๑ เด็กวัยรุ่นชายและหญิงมีความขัดแย้งกับพ่อแม่ไม่แตกต่างกัน ($t = 1.2042$)

๓.๒ เด็กวัยรุ่นตอนต้นมีความขัดแย้งกับพ่อแม่มากกว่าเด็กวัยรุ่นตอนปลายอย่างมีนัยสำคัญ

ทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ($t = 4.6272$)

๓.๓ เด็กวัยรุ่นในกรุงเทพมหานครและเด็กวัยรุ่นในต่างจังหวัดมีความขัดแย้งกับพ่อแม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ($t = 3.4722$)

๓.๔ เด็กวัยรุ่นที่พ่อแม่มีอายุมากและเด็กวัยรุ่นที่พ่อแม่มีอายุน้อยมีความขัดแย้งกับพ่อแม่ไม่แตกต่างกัน ($t = 0.7681$)

๓.๕ เด็กวัยรุ่นที่แม่มีอายุมากและเด็กวัยรุ่นที่แม่มีอายุน้อยมีความขัดแย้งกับพ่อแม่ไม่แตกต่างกัน ($t = 0.2297$)

๓.๖ เด็กวัยรุ่นที่พ่อแม่อาชีพรับราชการ, คาขาย, ทำงานในบริษัทเอกชน บริการและองค์การนานาชาติ ไม่เกี่ยวข้องกับการศึกษา, กรรมกร, เกษตรกรรม และอาชีพอื่น ๆ มีความขัดแย้งกับพ่อแม่ไม่แตกต่างกัน ($F = 0.873$)

๔. ความขัดแย้งกับความสัมพันธ์ทางบวกกับการปรับตัวอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ($r = 0.4568$)

๕. เด็กวัยรุ่นที่มีความขัดแย้งกับพ่อแม่ปรับตัวได้ดีกว่าเด็กวัยรุ่นที่มีความขัดแย้งกับพ่อแม่มากอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ($t = 8.9968$)

อภิปรายผล

๑. ลักษณะความขัดแย้ง

การศึกษาครั้งนี้พบว่าเด็กวัยรุ่นขัดแย้งกับพ่อแม่มากในเรื่องที่พ่อแม่ชอบยกย่องหรือเพื่อนบ้านชื่นชมเป็นตัวอย่าง ชอบย่ำให้เขาอย่างคนที่ประสบความสำเร็จในการเรียน การให้ลูกทำงานตามความต้องการและคำแนะนำของพ่อแม่ทุกอย่าง พ่อแม่ไม่เข้าใจความต้องการของลูก การคบเพื่อน การออกนอกบ้าน และเรื่องผลการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของ บล็อก (Block, 1937 : 192 - 206) ในเรื่องการยกย่องหรือเพื่อนบ้านชื่นชมเป็นตัวอย่าง การออกนอกบ้าน และสอดคล้องกับการศึกษาของ โพลล์ (อ้างจาก Powell, 1963 : 268) ในเรื่องผลการเรียน และการออกนอกบ้าน ส่วนที่แตกต่างไปจากผลการศึกษาในต่างประเทศอย่างเด่นชัดคือการที่พ่อแม่ชอบให้ลูกทำตามความต้องการและคำแนะนำของคนทุกอย่าง ที่เป็นเช่นนั้นเพราะการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ในประเทศทางตะวันตกและในประเทศไทยต่างกับในประเทศตะวันตก

พ่อแม่เปิดโอกาสให้ลูกเป็นตัวของตัวเองและมีอิสระมากกว่า นิดกับเมืองไทยซึ่งใช้วิธีการอบรมเลี้ยงดู
ระบบอาวุโส คือมุ่งให้บุตรธิดาเชื่อฟังตัวบุคคลมากกว่าหลักการ (แสง ศรีเมฆารัตน์, ๒๕๓๓: ๗๐)
มุ่งหวังที่จะให้เด็กแสดงความสามารถผู้ใหญ่ด้วยการกระทำตามคำสั่งทุกอย่างของผู้ใหญ่ (ละม้ายมาศ ศรีศักดิ์
และคณะ, ๒๕๖๐ : ๘๓ - ๘๖) /พ่อแม่จึงใช้วิธีการลงโทษเพื่อให้ลูกเป็นไปตามที่ตนต้องการและคาดหวัง
สิ่งที่ปรารถนา สุขขุม (ปราณี สุขขุม, ๒๕๖๔ : ๑๑๔) ได้ศึกษาพบว่าความคาดหวังในตัวลูก
ของพ่อแม่ไทยสัมพันธ์กับการลงโทษ การกระทำดังกล่าวของพ่อแม่ขัดกับธรรมชาติและความต้องการ
ของเด็กวัยนี้ซึ่งต้องการความเป็นอิสระ ต้องการให้เป็นที่ยอมรับว่าตนโตแล้ว ไขว่ขว้านกับพ่อแม่มากเกินไป
(สุชา จันทนอม, ๒๕๖๓ : ๑๒๔) เมื่อถูกบังคับให้กระทำตามหรือถูกเหนี่ยวรั้งไม่ให้กระทำในสิ่งที่
พ่อแม่เห็นว่าไม่สมควร จึงทำให้เกิดความขัดแย้งระหว่างลูกกับพ่อแม่ขึ้นได้

๒. จำนวนเด็กวัยรุนที่ขัดแย้งกับพ่อและกับแม่

จากการศึกษาครั้งนี้พบว่าจำนวนเด็กวัยรุนที่ขัดแย้งกับแม่มากกว่ากับพ่อบ้างมากกว่า
เด็กวัยรุนที่ขัดแย้งกับพ่อ บ้างมากกว่ากับแม่ ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของสตอท (Stott,
1940 : 415 - 428) ที่พบว่าเด็กวัยรุนมีความขัดแย้งกับแม่มากกว่ากับพ่อ ที่เป็นเช่นนี้เนื่องจาก
แม่มักทำโทษลูกมากกว่าพ่อ - และส่วนมากเรื่องการเอาใจใส่ดูแลลูก ๆ แม่เป็นผู้รับผิดชอบมากกว่าพ่อ
ดังนั้นโอกาสที่เด็กวัยรุนจะเกิดความขัดแย้งกับแม่จึงมากกว่าพ่อ

๓. การเปรียบเทียบความแตกต่างของความขัดแย้ง

๓.๑ ระหว่างเพศ พบว่าเด็กวัยรุนชาย และหญิงมีความขัดแย้งกับพ่อแม่ไม่แตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 1.2042$) ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่า "เด็กวัยรุนหญิง
มีความขัดแย้งกับพ่อแม่มากกว่าเด็กวัยรุนชาย" และค้านกับผลการศึกษาของสตอท (Stott,
1940 : 415 - 423) ที่พบว่าเด็กวัยรุนหญิงขัดแย้งกับพ่อแม่มากกว่าเด็กวัยรุนชาย อย่างไรก็ตาม
เมื่อพิจารณาคะแนนเฉลี่ยแล้วจะเห็นว่าเด็กวัยรุนหญิงมีแนวโน้มที่จะมีความขัดแย้งกับพ่อแม่มากกว่า
วัยรุนชาย ซึ่งสอดคล้องกับ วารินทร์ ม่วงสุวรรณ (วารินทร์ ม่วงสุวรรณ, ๒๕๖๓ : ๑๔๐)
ที่ได้ศึกษาถึงการอบรมเลี้ยงดูแบบควบคุม โดยเปรียบเทียบระหว่างเพศ พบว่าเด็กหญิงถูกควบคุม
มากกว่าเด็กชายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐ ที่เป็นเช่นนี้อาจเป็นเพราะขนบธรรมเนียม
ประเพณีและวัฒนธรรมไทยเน้นความแตกต่างระหว่างเพศ ในสังคมไทยถือว่าหน้าที่ผู้หญิงประพฤติ

ในทางที่ผิดหรือทำตัวไม่เหมาะสมจะถูกนิทวารร้ายมากกว่าผู้ชาย และถาถูกนิทวารร้าย
ให้เสียชื่อเสียงแล้วผู้หญิงก็มักจะเสียใจ และอับอายมากกว่าผู้ชาย ดังนั้นพ่อแม่จึงเป็นห่วง
และเคร่งครัดกับลูกสาวมากกว่าลูกชาย จึงทำให้ลูกสาวเกิดความขัดแย้งกับพ่อแม่มากกว่าลูกชาย

๓.๒ ระหว่างอายุ พบว่าเด็กวัยรุ่นตอนต้นมีความขัดแย้งกับพ่อแม่มากกว่าเด็ก
วัยรุ่นตอนปลายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐ ($t = 4.6272$) เป็นไปตามสมมุติฐาน
ที่ตั้งไว้ และสอดคล้องกับผลการวิจัยของโพลซัม (อ้างจาก Powell, 1963 : 268)
ซึ่งศึกษาพบว่าเด็กวัยรุ่นตอนต้น (อายุ ๑๓ - ๑๕ ปี) มีความขัดแย้งกับพ่อแม่มากกว่าเด็ก
วัยรุ่นตอนปลาย (อายุ ๑๖ - ๑๘ ปี) สาเหตุอาจเนื่องมาจากการอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่
ต่อเด็กวัยรุ่นตอนต้น - และเด็กวัยรุ่นตอนปลายต่างกัน กล่าวคือ เด็กวัยรุ่นตอนต้นพ่อแม่ยังคงควบคุม
ปกป้องและเอาใจใส่เด็กมาก พยายามให้ลูกปฏิบัติตามแนวทางที่พ่อแม่วางไว้อย่างเคร่งครัดกว่า
เด็กวัยรุ่นตอนปลายเพราะคิดว่าลูกยังเล็กอยู่ ประกอบกับเด็กวัยรุ่นตอนต้นเป็นระยะที่บารมี
รุนแรงมาก ท่องการจะทำสิ่งใดก็ต้องการประสบความสำเร็จแต่อย่างเดียว เมื่อถูกพ่อแม่ควบคุม
และวางแนวทางให้ปฏิบัติตามจึงเกิดความไม่พอใจและขัดแย้งมาก ส่วนเด็กวัยรุ่นตอนปลายนั้น
ความรุนแรงของอารมณ์จะลดลง จะคอย ๆ ปรับตัวเองให้เข้ากับสภาพแวดล้อม มีความรู้สึก
สำนึกต่อความผิด รู้ผิดรู้ชั่ว สามารถแก้ปัญหาต่าง ๆ อย่างถูกต้องเหมาะสมกับเหตุและผล
ปัญหาต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับพ่อแม่หรือผู้ใหญ่ลดลง จึงไม่ค่อยถูกเพ่งเล็งหรือเฝ้าระวังของควมมากนัก
และเด็กวัยรุ่นนี้มักจะสนใจเกี่ยวกับการวางแผนและเตรียมการสำหรับชีวิตในอนาคต ผู้ใหญ่จึงให้
ความปกป้องคุ้มครองน้อยลง เด็กได้รับความเป็นอิสระมากขึ้น ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว
จะเป็นไปอย่างราบรื่นและมั่นคงกว่าในระยะวัยรุ่นตอนต้น (นวลศิริ เปาโรหิตย์ และคณะ,
๒๕๑๕ : ๒๐๓ - ๒๐๔) ดังนั้นความขัดแย้งกับพ่อแม่จึงมีน้อยกว่าเด็กวัยรุ่นตอนต้น

๓.๓ ระหว่างถิ่นที่อยู่ พบว่าเด็กวัยรุ่นในกรุงเทพมหานครมีความขัดแย้งกับพ่อแม่
แตกต่างกับเด็กวัยรุ่นในต่างจังหวัดอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๐ ($t = 3.4722$)
ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่า "เด็กวัยรุ่นที่มั่งคั่งที่อยู่มากมีความขัดแย้งกับพ่อแม่ต่างกัน"
การที่เด็กวัยรุ่นในกรุงเทพฯ มีความขัดแย้งกับพ่อแม่ต่างกับเด็กวัยรุ่นในต่างจังหวัด อาจเป็นเพราะ
การอบรมเลี้ยงดูของพ่อแม่ต่างกัน จากการศึกษารายงานของ มัชฌิม บุนนาค (อ้างจาก มุขงา วชิระศักดิ์มงคล,
๒๕๑๖ : ๔๐) พบว่าสังคมประเพณีของวัฒนธรรมในจังหวัดพระนครและต่างจังหวัดแตกต่างกัน

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ประกอบกับสิ่งแวดล้อมและสภาพสังคมของกรุงเทพฯ และต่างจังหวัดต่างกัน ในกรุงเทพฯ ใ้รับอารยธรรมต่าง ๆ จากประเทศทางตะวันตกมากกว่า ทั้งในเรื่องการแต่งกาย สถานะเรียมยต่าง ๆ ที่เป็นสิ่งยั่วยุให้เด็กวัยรุ่นอยากลอง ซึ่งผู้ใหญ่อาจเห็นว่าไม่เหมาะสม จึงก่อให้เกิดความขัดแย้งระหว่างเด็กวัยรุ่นกับพ่อแม่มากกว่าในต่างจังหวัด

๓.๔ ระหว่างอายุของพ่อแม่ พบว่าระหว่างเด็กวัยรุ่นที่พ่อแม่มีอายุน้อยและเด็กวัยรุ่นที่พ่อแม่มีอายุน้อยมีความขัดแย้งกับพ่อแม่ไม่แตกต่างกัน และระหว่างเด็กวัยรุ่นที่แม่มีอายุน้อยกับเด็กวัยรุ่นที่แม่มีอายุน้อยมีความขัดแย้งกับพ่อแม่ไม่แตกต่างกัน ($t = 0.7681, 0.2297$) ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่า "เด็กวัยรุ่นที่พ่อแม่มีอายุน้อยมีความขัดแย้งกับพ่อแม่มากกว่าเด็กวัยรุ่นที่พ่อแม่มีอายุน้อย" และคำนึงถึงทัศนะของ เฮิร์ลอค (Hurlock, 1967 : 297 - 299) ซึ่งสรุปได้ว่าอายุของพ่อแม่ต่างกันจะทำให้เด็กเกิดความขัดแย้งกับพ่อแม่ต่างกัน กล่าวคือเด็กจะเกิดความขัดแย้งกับพ่อแม่ที่มีอายุน้อยกว่าเด็กที่พ่อแม่มีอายุน้อย การที่ผลการวิจัยครั้งนี้ไม่พบความแตกต่างของความขัดแย้งระหว่างเด็กวัยรุ่น ๒ กลุ่มดังกล่าว อาจเนื่องมาจากค่านิยมของเด็กวัยรุ่นไทยในเรื่องการเคารพผู้ใหญ่และพ่อแม่ ซึ่ง จันุมา อาจารย์ (อ้างจากชนพร วัฒนะโรจนภักย์ และประไพพัฒน์ ศักดิ์ศรีทวี, ๒๕๐๖ : ๒๓) ได้ศึกษาพบว่าเด็กวัยรุ่นไทยเห็นวาค่านิยมที่ควรรักษาไว้มากที่สุดคือการเคารพผู้ใหญ่ ดังนั้นถึงแม้ว่าพ่อแม่จะมีอายุน้อยหรือมากก็ตาม เด็กวัยรุ่นก็ควรให้ความเคารพเชื่อฟังไม่แตกต่างกัน จึงทำให้ความขัดแย้งที่เกิดขึ้นไม่ต่างกัน

๓.๕ ระหว่างอาชีพของพ่อแม่ พบว่า เด็กวัยรุ่นที่พ่อแม่มีอาชีพรับราชการ, ค้าขาย, ทำงานบริษัทเอกชน, บริการและองค์การนานาชาติไม่เกี่ยวกับการค้า การบริการ เกษตรกรรม และอาชีพอื่น ๆ มีความขัดแย้งกับพ่อแม่ไม่แตกต่างกัน ($F = 0.873$) ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ว่า "เด็กวัยรุ่นที่อยู่ในครอบครัวที่มีอาชีพต่างกันมีความขัดแย้งกับพ่อแม่ต่างกัน" สาเหตุอาจเนื่องมาจากการกำหนดเอาอาชีพของพ่อแม่แต่เพียงอย่างเดียวมาเป็นตัวแปรนั้นยังไม่ครอบคลุมพอ เพราะแต่ละอาชีพของแม่ยังแตกต่างกันออกไปอีก เช่น อาชีพรับราชการมีระดับชั้นตั้งแต่ชั้นจัตวาขึ้นไปจนถึงชั้นพิเศษ หรืออาชีพค้าขายก็แบ่งออกเป็นกิจการขนาดใหญ่ ขนาดกลาง และขนาดย่อย เป็นต้น ทำให้ไม่รวมถึงเศรษฐกิจและสถานภาพทางสังคมของครอบครัวใดแน่นอน อันอาจจะบ่งบอกความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่กับลูก จึงทำให้ความขัดแย้งของเด็กวัยรุ่นที่มีต่อพ่อแม่มีอาชีพต่างกันไม่แตกต่างกัน

๔. ความสัมพันธ์ระหว่างความขัดแย้งกับพ่อแม่และกฎปรับตัว พบว่าความขัดแย้งของ
 เด็กวัยรุ่นที่พ่อแม่สัมพันธ์กับการปรับตัวของเด็กวัยรุ่น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑
 ($r=0.4568$) ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานที่ตั้งไว้ แสดงให้เห็นว่าความขัดแย้งกับพ่อแม่มีผลต่อการ
 ปรับตัวของเด็กวัยรุ่น ทั้งนี้เพราะเมื่อเด็กมีความคิดเห็นไม่ตรงกับพ่อแม่ หรือการกระทำของเด็ก
 และของพ่อแม่ไม่สอดคล้องตามกันแล้ว ก็จะก่อให้เกิดความไม่สบายใจ ความตึงเครียด และความ
 ขงขี้ใจในตัวของเด็กวัยรุ่นอันส่งผลให้ เป็นคนปรับตัวไม่ได้ มักวิตกกังวล ขาดความเชื่อมั่น
ในตัวเอง จากการศึกษานี้ของ แลนดิส (Landis, 1954 : 105 - 106) พบว่าเด็กที่มาจาก
 ครอบครัวที่พ่อแม่ปกครองแบบประชาธิปไตย โดยทั่วไปแล้วปรับตัวได้ดีกว่าเด็กที่มาจากครอบครัว
 ที่พ่อแม่ปกครองแบบเผด็จการหรือแบบทรราช จากทัศนะของ โบเคอร์ และบีช (อ้างจาก Garrison,
 1955 : 233) ที่ว่าสัมพันธ์ภาพระหว่างพ่อแม่กับลูกและทัศนคติที่ดีของพ่อแม่จะทำให้ลูกปรับตัวทาง
 สังคมได้ดี ส่วนเด็กที่มีความขัดแย้งกับพ่อแม่ย่อมมักจะปรับตัวทางสังคมไม่ได้ และจากการศึกษา
 ของสคอตท์ (อ้างจาก Garrison, 1955 : 233) ซึ่งได้ศึกษาสภาพชีวิตภายในบ้านที่
 ผลต่อการปรับตัวของเด็กวัยรุ่น พบว่าเด็กที่ปรับตัวไม่ได้มีความเห็นขัดแย้งกับสิ่งที่พ่อแม่กระทำ
 จึงอาจสรุปได้ว่าความขัดแย้งกับพ่อแม่สัมพันธ์กับการปรับตัวของเด็กวัยรุ่น

๕. เปรียบเทียบการปรับตัวของเด็กวัยรุ่นที่มีความขัดแย้งกับพ่อแม่มากและเด็กวัยรุ่นที่
ความขัดแย้งกับพ่อแม่น้อย พบว่าเด็กวัยรุ่นที่มีความขัดแย้งกับพ่อแม่น้อยปรับตัวได้ดีกว่าเด็กวัยรุ่น
 ที่มีความขัดแย้งกับพ่อแม่มากอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .๐๑ ($t = 8.9968$) เป็นไปตาม
 สมมุติฐานที่ตั้งไว้ สอดคล้องกับการศึกษาของ วิทเมอร์ (Witmer, 1937 : 756 - 763)
 ซึ่งพบว่าเด็กที่ปรับตัวได้ดีมีความสัมพันธ์ในค่านิยมที่ดีกับพ่อแม่มากกว่าเด็กที่มีปัญหา เด็กเถรหรือ
 เด็กที่บอการกอนเป็นโรคจิต วาเร็งและเกร้าซิม และจิตเภท และจากการศึกษาของ คาเวน
 (Cavan, 1934 : 143 - 152) พบว่าสิ่งแวดล้อมทางบ้านที่ดีจะส่งผลให้เด็กวัยรุ่นปรับตัวได้ดี
 ทั้งนี้เพราะเด็กที่ได้รับความรัก มีสัมพันธ์ที่ดีกับพ่อแม่รู้สึกว่ามีค่า มีความเชื่อมั่นใน
 ตัวเอง ไม่รู้สึกหวั่นไหว จึงทำให้ปรับตัวได้ดีกว่าเด็กที่มีสัมพันธ์ที่ไม่ดีกับพ่อแม่ ซึ่งจะ
 รู้สึกว่าตนขาดความอบอุ่น วิตกกังวล และขาดความเชื่อมั่นในตัวเอง ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่า
 เด็กที่มีความขัดแย้งกับพ่อแม่ปรับตัวได้ดีกว่าเด็กที่มีความขัดแย้งกับพ่อแม่มาก

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ปกครอง

จากผลการศึกษาค้นคว้าพบว่าความขัดแย้งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นระหว่างเด็กวัยรุ่นกับพ่อแม่เป็นผลมาจากการที่พ่อแม่ไม่เข้าใจถึงธรรมชาติและความต้องการของเด็กวัยรุ่น การใช้วิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบเข้มงวดหรือปล่อยให้ละเลยเกินไป มักวางกฎเกณฑ์ระเบียบแบบแผนให้ลูกปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด ไม่ยอมให้ลูกเป็นตัวของตัวเอง ไม่เปิดโอกาสให้แสดงความสามารถ จากทัศนสภาพ และไม่ยอมรับฟังความคิดเห็นหรือเหตุผลของลูก ลงโทษลูกอย่างรุนแรงหรือไม่เอาใจใส่ลูกเท่าที่ควร พ่อแม่จึงพึงหลีกเลี่ยงพฤติกรรมดังกล่าว พร้อมกับพยายามเปลี่ยนแปลงวิธีการอบรมเลี้ยงดูที่สนองความต้องการของเด็กวัยรุ่นให้เหมาะสม โดยที่พ่อแม่อาจจะกระทำในสิ่งต่อไปนี้

๑. สนใจในการศึกษาหาความรู้เกี่ยวกับจิตวิทยาวัยรุ่นรวมทั้งวิธีการอบรมเลี้ยงดูแบบต่าง ๆ จากเอกสารและการวิจัย ซึ่งจะช่วยให้พ่อแม่ได้ทราบถึงการอบรมเลี้ยงดูให้สอดคล้องกับธรรมชาติและความต้องการของเด็กวัยรุ่นในปัจจุบัน

๒. เข้าใจถึงความเปลี่ยนแปลงของสังคม วัฒนธรรม และค่านิยม ที่เปลี่ยนแปลงไป ความความเจริญของโลกปัจจุบัน เพื่อที่จะได้เปลี่ยนแปลงการอบรมเลี้ยงดูลูกแบบประชาธิปไตย เพื่อสร้างเสริมสัมพันธภาพอันดีระหว่างพ่อแม่กับลูก

๓. พ่อแม่แสดงพฤติกรรมต่อไปนี้บ้างพอประมาณ เช่น การเปรียบเทียบลูกกับพี่น้องหรือเพื่อนบ้านและอย่าให้ลูกยึดถือเป็นตัวอย่าง การให้ลูกทำตามความต้องการของพ่อแม่ทุกอย่าง การกวตึงในเรื่องการคบเพื่อน แสดงความไม่พอใจเมื่อผลการเรียนของลูกไม่ดี ควบคุมให้ลูกอยู่กับบ้าน ไม่คอยให้เที่ยวเตร่ เป็นต้น ในขณะที่เดียวกันหาวิธีการให้ความรู้แก่เด็กเกี่ยวกับพัฒนาการ บทบาท และความสำคัญของเด็กวัยรุ่น เพื่อลดความขัดแย้งระหว่างเด็กวัยรุ่นกับพ่อแม่

๔. สร้างบรรยากาศที่อบอุ่นและสิ่งแวดล้อมที่ดีภายในบ้าน จะทำให้เด็กเกิดความสบายใจ ไม่รู้สึกถูกละทิ้ง รู้สึกว่าตนมีค่า มีคนให้ความรักความเอาใจใส่ บ้านเป็นสถานที่น่าอยู่ ซึ่งจะเป็นสิ่งเหนี่ยวนำไม่ให้เด็กออกไปหาความสนุกสนานนอกบ้านอันจะนำไปสู่ความเสียเปรียบได้ง่าย ดังนั้นพ่อแม่จึงเป็นบุคคลสำคัญในการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีให้เกิดขึ้นในบ้าน

ข้อเสนอแนะสำหรับครูและดูแลแนว

๑. ครูและดูแลแนวควรมีความรู้ทางด้านการจิตวิทยาวัยรุ่นเป็นอย่างดี เพื่อแนะให้พ่อแม่ได้เข้าใจถึงธรรมชาติและความต้องการ ตลอดจนวิธีอบรมเลี้ยงดูที่เหมาะสมกับเด็กวัยรุ่น
๒. ครูควรนำความรู้ทางด้านการจิตวิทยาวัยรุ่นมาใช้ในการเรียนการสอนหรือปกครองนักเรียนวัยรุ่น ด้วยการสร้างบรรยากาศแบบประชาธิปไตยขึ้นในโรงเรียน เช่น เปิดโอกาสให้เด็กได้แสดงความสามารถ รับฟังความคิดเห็นและเหตุผลของเด็ก เป็นต้น เพื่อสร้างเสริมบุคลิกภาพแบบประชาธิปไตยของเด็กวัยรุ่นให้เหมาะสมกับสภาพการณ์ของสังคมในปัจจุบัน
๓. ครูและดูแลแนวควรหามาตรการการป้องกันปัญหาของเด็กวัยรุ่นอันเป็นผลจากการขัดแย้งกับผู้ปกครอง และช่วยแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นเพื่อช่วยให้เด็กปรับตัวได้เหมาะสมกับสภาพการณ์ปัจจุบันต่อไป

ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยต่อไป

๑. ทำการวิจัยเรื่องนี้ซ้ำโดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่ต่างออกไป เช่น เด็กวัยรุ่นทั่วไปที่ไม่ใช่นักเรียน เด็กวัยรุ่นที่ติดยาเสพติด เด็กวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมขัดกับสังคมและคล้อยตามสังคม เป็นต้น
๒. ศึกษาความขัดแย้งระหว่างพ่อแม่กับลูกของเด็กวัยรุ่นอื่น ๆ
๓. ศึกษาความขัดแย้งระหว่างพ่อแม่กับลูก โดยสอบถามฝ่ายพ่อแม่ เพื่อทราบสาเหตุของความขัดแย้งที่เกิดจากลูก
๔. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความขัดแย้งกับพ่อแม่กับตัวแปรอื่น ๆ เช่น ความวิตกกังวล ความคิดสร้างสรรค์ ความเกรงใจ คุณธรรมแห่งพลเรือนคี่ วินัยทางสังคม เป็นต้น
๕. สร้างเครื่องมือสำหรับวัดความขัดแย้งขึ้นใหม่ หรือปรับปรุงแบบสอบถามฉบับนี้ให้ดียิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- คมเพชร ฉัตรศุภกุล การศึกษาเปรียบเทียบของประกอบทางคานเสรมจริง การปรับตัว และกิจกรรมในวิทยาลัย ของนักศึกษา ป.กศ. ชั้นปีที่ ๒ ปีการศึกษา ๒๕๑๔ ที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงและต่ำ ของวิทยาลัยครูในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ปริญญาโท กศ.บ. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๑๕, ๑๒๓ หน้า.
- จรรยา โกมลบุญ "สิทธิและความรับผิดชอบในบ้านของเด็กวัยรุ่น" รู้จักปัญหานักเรียนฉบับที่ ๒๐ กระทรวงศึกษาธิการ ๒๕๐๘, ๑๓๖ หน้า.
- ฉวี กาพย์ การศึกษาเปรียบเทียบบุคลิกภาพและความสามารถในการปรับตัวในโรงเรียนของนักเรียน ที่มาจากครอบครัวชั้นกลางและชั้นต่ำ วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๑๒, ๘๓ หน้า.
- ชัยนาค นาคบุปผา โลกของวัยรุ่น คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่ ๒๕๑๕, ๓๒๔ หน้า
- ชนพร วัธนโรจน์ภักโช และประไพพจน์ ศักดิ์ศรีทวี ค่านิยมของเด็กวัยรุ่น รายงานประกอบวิชา จิตวิทยาวัยรุ่น ๒๕๑๖, ๓๓ หน้า.
- นาฏเฉลียว สุมวงศ์ โรงเรียนจะสนองความต้องการของเด็กวัยรุ่นได้อย่างไร เอกสารแนะแนว การศึกษาและอาชีพ ฉบับที่ ๕ โรงพิมพ์การศาสนา ๒๕๑๐, ๔๖ หน้า.
- นอมฤติ จงพยุหะ และคณะ, คู่มือการศึกษาวิชาจิตวิทยา โรงพิมพ์มิตรสยาม ๒๕๑๖, ๑๘๒ หน้า.
- นวลศิริ เปาโรหิต และคณะ, จิตวิทยาพัฒนาการ คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง ๒๕๑๕, ๒๔๔ หน้า.
- บุหงา วชิรศักดิ์มงคล การศึกษาความสัมพันธ์และการเปรียบเทียบความเกรงใจ การรักษาน้ำ และแรงจูงใจไปสู่พฤติกรรมระหว่างนักเรียนไทยเชื้อสายไทย กับนักเรียนไทยเชื้อสายจีน ในกรุงเทพมหานครและจังหวัดในภาคเหนือ ปริญญาโท กศ.บ. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๑๖, ๘๗ หน้า.

ปราณีต สุขอุดม การศึกษาเปรียบเทียบสังคมประเพณีและบุคลิกภาพระหว่างคนไทยกับคนจีน

ปริญญาโท ค.ม. คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๒๕๑๔, ๑๓ หน้า.

ปราชญ์พลัน กัณเฑาะว์ ความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมตอบสนองระหว่างบุคคล ความเกรงใจ และการปรับตัว ปริญญาโท กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร

๒๕๑๕, ๒๓๕ หน้า.

ละม้ายมาศ ศรีหัตถ และคณะ, อิทธิพลของสังคมต่อการพัฒนาการของเด็กที่ตำบลเขาป่า อ.เมือง

จ.ชลบุรี รายงานการวิจัยฉบับที่ ๔ ของสถาบันระหว่างชาติสำหรับการค้นคว้าเรื่องเด็ก โรงพิมพ์คุรุสภา ๒๕๑๐, ๑๘๕ หน้า.

วารินทร์ ม่วงสุวรรณ ความสัมพันธ์ระหว่างการอบรมเลี้ยงดูแบบให้ความรัก และแบบควบคุม

ความเชื่อใจ และวินัยทางสังคม ปริญญาโท กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๑๗, ๑๘๕ หน้า.

วิมล โรจน์วีระ การศึกษาเปรียบเทียบความเข้มแข็งทางสังคมและการปรับตัว ระหว่างเด็ก

ชั้นประถมปีที่ ๔ ปีที่ ๗ และมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ปริญญาโท กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ๒๕๑๓, ๑๕๕ หน้า.

สุชา จันทนอม และอรุณศักดิ์ จันทนอม จิตวิทยาวัยรุ่น แพทย์พิตยา ๒๕๑๓, ๒๗๖ หน้า.

แสง ศรีเมฆารักษ์ "การพัฒนาพเมืองใน ระบอบประชาธิปไตย" วารสารสังคมศาสตร์

มกราคม ๒๕๑๓, ๑๕๕ หน้า.

สมศักดิ์ บุญเรือง การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างจิตสร้างสรรค์ แรงสูงใจไม่ล้มถึ ความสามารถ

ในการปรับตัวทางสังคมของนักเรียนชั้น ม.ศ. ๓ ในจังหวัดชลบุรี ปีการศึกษา ๒๕๑๕ ปริญญาโท กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร ๒๕๑๖, ๖๔ หน้า.

อภิสิทธิ์ วงษา ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้สึกกับนิคชอบ การปรับตัว และลักษณะความเป็นผู้นำ

ของนักเรียนชั้น ป.๗ และ ม.ศ.๓ ในเขตเทศบาลเมืองตาก ปริญญาโท กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ๒๕๑๗, ๖๔ หน้า.

- Block, V.L., "Conflict of Adolescent with their Mothers," Journal of Abnormal and Social Psychology, 1937, pp. 192 - 206
- Blair, Glenn Myers, Psychology of Adolescence for Teachers, Mcmillan Com,x New York, 1964, 118 pp.
- Cavan, Ruth S., "The Relation of Home Background and Social Relation to Personality Adjustment," American Journal of Sociology, XL (September, 1934) pp 143 - 154
- Fleming, C.M., Adolescence, Routledge and Kegan Paul ltd, London, 1957, x 262 pp.
- Garrett, Henry E., Statistics in Psychology and Education, Vakins Feffer and Simons Privated Ltd Bombay, 1969, 491 pp.
- Garrison C Karl, Psychology of Adolescence, Prentice - Hall Inc., x 4ed New Jersy, 1955, 510 pp.
- Garrison, C Karl, Psychology of Adolescence, Prentice - Hall Inc., 5 ed ^ New Jersy, 1956, 529 pp.
- Guilford, Joy Paul, Fundamental Statistic in Psychology and Educational, ' New York, McGraw - Hill, 1965, 605 pp.
- Hurlock, E.B. Adolescent Development, McGraw - Hill, Inc., 1967, 719 pp. +
- Jersald, Arthur, The Psychology of Adolescence, The Mcmillan Company, New York, 1961, 438 pp.
- Kakkar, S.B., "Adjustment and Self - Acceptance," The Psychological Abstract, 42 ; 5, 1968, 706 pp.
- Landis, Paul H., "The Ordering and Forbidding Technique and Teen - Age Adjustment," School and Society, LXXX (October, 1954) pp.105-106

- Landis, Paul H., "The Families that Produce Adjusted Adolescents,"
Clearing House, XXIX (May, 1955), pp. 537 - 540
- Lindquis, E.F., Design and Analysis of Experiments in Psychology and Education, Houghton Mifflin Company, 1956, 393 pp.
- Mullen, F.L., "Truancy and Classroom Disorders as Symptoms of Personality Problems," Journal of Educational Psychology, 1950, Vol. 41, pp. 97 - 109.
- Powell Marvin, The Psychology of Adolescence, The Bobbs - Merrill Company, Inc., Indianapolis, New York, 1963, 552 pp.
- Stott, L.H., "Parental Attitude of Farm, Town and City Parents in Relation to Certain Personality Adjustments in Their Children," Journal of Social Psychology, 1940, Vol. 11, pp. 415 - 428
- Strang, Ruth M., Group Work in Education, Harper & Brothers, New York, 1958, 322 pp.
- Thompson, Linda Ann, "Role Playing Ability and Social Adjustment in Children," Dissertation Abstracts, 1969, 3499 - B.
- Witmer, Helen L. "The Influence of Parental Attitudes on the Social Adjustment of the Individual," American Sociological Review, II (October, 1937) 756 - 763.

៖

៨៩

៖

ពាក្យឆ្លើយ

៖

៖

ภาคผนวก ก.

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

๑. การหาคะแนนเฉลี่ย (Mean) ใช้สูตร

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{N}$$

เมื่อ $\bar{X}$ แทน คะแนนเฉลี่ย

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่ม

๒. ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) ใช้สูตร

$$S = \sqrt{\frac{N \sum X^2 - (\sum X)^2}{N(N-1)}}$$

เมื่อ S แทน ความเบี่ยงเบนมาตรฐาน

$\sum X$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมด

$\sum X^2$ แทน ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง

$(\sum X)^2$ แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง

N แทน จำนวนนักเรียนในกลุ่ม

๓. การทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยระหว่าง ๒ กลุ่ม

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{S_1^2}{N_1} + \frac{S_2^2}{N_2}}}$$

เมื่อ t แทน ค่าที่ใช้พิจารณาใน t - distribution

$\bar{X}_1, \bar{X}_2$ แทน คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มที่ ๑ และ ๒ ตามลำดับ

S_1^2, S_2^2 แทน ความแปรปรวนของกลุ่มที่ ๑

N_1, N_2 แทน จำนวนคนในกลุ่มที่ ๑ และ ๒ ตามลำดับ

๔. การวิเคราะห์ความแปรปรวน

Source of Variation	df	SS	MS
Treatment (A)	a-1	$SS_A = \sum_{j=1}^a T_j^2/n_j - T^2/N$	$MS_A = SS_A/a-1$
Within Group (W)	N-a	$SS_W = SS_T - SS_A$	$MS_W = SS_W/N-a$
Total	N-1	$SS_T = \sum_{j=1}^a \sum_{i=1}^{n_j} X^2 - T^2/N$	

$$F = MS_A / MS_W$$

เมื่อ F พบ ค่าที่พิจารณาใน F - distribution

MS_A แทน ค่า Mean Square ระหว่างตัวแปรที่ศึกษา

MS_W แทน ค่า Mean Square ภายในกลุ่ม

X แทน คะแนนของแต่ละคน

T แทน คะแนนรวม

N แทน จำนวนคนทั้งหมด

a แทน จำนวนกลุ่มตัวอย่าง

j แทน กลุ่มตัวอย่าง

SS แทน ผลบวกของกำลังสอง (Sum of Square) ของ

ผลต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย และคะแนนของแต่ละคน

A subscription หมายถึง ระหว่างกลุ่ม

W subscription หมายถึง ภายในกลุ่ม

T subscription หมายถึง รวมทุกกลุ่ม

การดำเนินงานจำแนกรายขอของแบบสอบถามความขัดแย้งกับพ่อแม่

ข้อ ขอ	ค่า	ข้อ ขอ	ค่า	ข้อ ขอ	ค่า
๑.	๕.๐๘	๒๔.	๘.๘๘	๔๓.	๕.๕๖
๒.	๑๒.๒๓	๒๕.	๖.๐๐	๔๔.	๕.๓๓
๓.	๓.๓๓	๒๖.	๑๒.๐๘	๔๕.	๖.๑๐
๔.	๑๔.๓๓	๒๗.	๗.๐๘	๔๖.	๖.๒๐
๕.	๖.๕๓	๒๘.	๗.๒๖	๔๗.	๔.๐๘
๖.	๗.๕๕	๒๙.	๗.๐๘	๔๘.	๕.๖๕
๗.	๕.๕๖	๓๐.	๖.๖๖	๔๙.	๖.๘๕
๘.	๓.๖๐	๓๑.	๑๖.๑๖	๕๐.	๑๔.๓๓
๙.	๔.๑๖	๓๒.	๓.๖๕	๕๑.	๕.๒๖
๑๐.	๗.๕๐	๓๓.	๓.๓๓	๕๒.	๕.๘๕
๑๑.	๕.๕๕	๓๔.	๖.๕๕	๕๓.	๕.๕๕
๑๒.	๕.๓๕	๓๕.	๕.๘๕	๕๔.	๗.๕๕
๑๓.	๗.๐๘	๓๖.	๖.๑๖		
๑๔.	๑๐.๑๕	๓๗.	๖.๗๕		
๑๕.	๗.๑๖	๓๘.	๖.๒๖		
๑๖.	๕.๕๖	๓๙.	๑๖.๒๕		
๑๗.	๗.๖๐	๔๐.	๕.๗๓		
๑๘.	๗.๕๐	๔๑.	๗.๐๐		
๑๙.	๘.๕๕	๔๒.	๕.๘๓		
๒๐.	๓.๕๕	๔๓.	๗.๖๖		
๒๑.	๓.๖๖	๔๔.	๗.๕๐		
๒๒.	๘.๑๐	๔๕.	๕.๖๕		
๒๓.	๖.๓๕	๔๖.	๗.๐๘		

ภาคผนวก ข.

บทที่ ๕
↓

นักเรียนที่รัก ~~ผู้ส่งแบบเรียนทุกคน~~

ข้าพเจ้ามีความประสงค์ที่จะทำการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความขัดแย้งกับพ่อแม่ และการปรับตัวของเด็กวัยรุ่น เพื่อส่งเสริมความเข้าใจอันดีระหว่างเด็กวัยรุ่นกับพ่อแม่

ดังนั้นจึงใคร่ขอความร่วมมือจากท่านในการกรอกแบบสอบถามนี้ตามความรู้สึกและสภาพที่เป็นจริงของท่านมากที่สุด ข้อมูลต่าง ๆ เหล่านี้จะถือเป็นความลับ และท่านไม่ต้องลงชื่อ ขอให้ตอบแบบสอบถามนี้ด้วยความจริงใจและสมายใจในการให้คำตอบ กรุณาตอบให้ครบทุกข้อ เพราะแบบสอบถามที่ไม่ได้รับคำตอบครบถ้วนจะไม่เป็นประโยชน์ในการศึกษาครั้งนี้ สำหรับผลของการศึกษาค้นคว้าจะสรุปกล่าวออกมาเป็นส่วนรวม ไม่เฉพาะเจาะจงตอบบุคคลใดโดยเฉพาะ.

ขอขอบคุณในความร่วมมือด้วยดีของท่าน

น.ส. สว่างลัย สมสนิท X ๗๑๐๓

นิสิตปริญญาโท สาขาการแนะแนว

มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ๓

มหาวิทยาลัย ๕

*

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

แบบสอบถามฉบับนี้แบ่งออกเป็น ๓ ตอน คือ

ตอนที่ ๑

เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับรายละเอียดส่วนตัวของท่าน โปรดกาเครื่องหมาย / ลงใน
ช่องว่างหน้าข้อที่ตรงกับสภาพที่แท้จริงของท่าน ส่วนคำถามที่เว้นช่องไว้ให้นั้น ให้ท่านเติมคำตอบ
ของท่านลงไป

๑. เพศ

☐ ชาย

☐ หญิง

๒. อายุ ปี

๓. อาชีพของผู้ปกครอง (ถือเอาอาชีพหลักของหัวหน้าครอบครัวเป็นสำคัญ)

☐ รับราชการ หมายถึง ทำงานรับราชการทั้งพลเรือน ทหาร ตำรวจ หรือ
ทำงานของรัฐวิสาหกิจต่าง ๆ

☐ ค้าขาย หมายถึง ประกอบอาชีพทางการค้าทุกชนิด

☐ ทำงานในบริษัทเอกชน หมายถึง ผู้ดำเนินการของบริษัท หรือห้างหุ้นส่วนจำกัด
หรือทำงานในฐานะผู้ประกอบการ

☐ บริการและองค์การนานาชาติที่ไม่เกี่ยวข้องกับการค้า หมายถึง ประกอบอาชีพที่
เกี่ยวข้องกับการให้บริการ เช่น หน่วยงาน แพทย์ นักหนังสือพิมพ์ หรือทำงานในหน่วยงานของ
องค์การนานาชาติ

☐ กรรมกร หมายถึง ประกอบอาชีพที่ได้รับค่าจ้างตอบแทน เช่น รับเหมาก่อสร้าง
เย็บเสื้อผ้า ขับรถยนต์ รับจ้าง

☐ เกษตรกรรม หมายถึง ประกอบอาชีพในการทำนา ทำสวน ทำไร่ หรือ
เลี้ยงสัตว์จำหน่าย

๔. ขีดอายุประมาณ . . . ปี

มารดาอายุประมาณ . . . ปี

๕. ☒ บ้านที่อยู๋

☐ กรุงเทพมหานคร

☐ ต่างจังหวัด .

๔. ถิ่นที่อยู่

☐

กรุงเทพฯ

☐

ต่างจังหวัด

๕. บิดาอายุประมาณ ปี

มารดาอายุประมาณ ปี

ตอนที่ ๒

เป็นแบบสอบถามที่ถามเกี่ยวกับความรู้สึกที่มีต่อเหตุการณ์ ซึ่งท่านเห็นว่าขัดแย้งกับการกระทำของพ่อแม่ เหตุการณ์ต่าง ๆ เหล่านี้เกิดขึ้นกับเด็กวัยรุ่นโดยทั่วไป ขอให้ท่านพิจารณาข้อคำถามให้ละเอียดและขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความรู้สึกที่แท้จริงของท่านในแต่ละข้อ ในกระดาษคำตอบ

ระดับความรู้สึกที่มีต่อความขัดแย้ง หมายถึง การพิจารณาว่าถ้าพ่อแม่ของท่านแสดงการกระทำเหล่านั้น ท่านจะเกิดความรู้สึกไม่พอใจเหตุการณ์นั้น ๆ ในระดับใด มากที่สุด, มาก, ปานกลาง, น้อย หรือ น้อยที่สุด เมื่อท่านพิจารณาแล้วก็ขีดเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างนั้น ๆ ในกระดาษคำตอบ

ข้อสำคัญ การตอบแบบสอบถามนี้ไม่มีคำตอบที่ถูกหรือผิด เพราะขึ้นอยู่กับความรู้สึกที่แท้จริงของแต่ละบุคคลที่มีต่อเหตุการณ์นั้น ๆ ดังนั้นขอให้ท่านตอบให้ตรงกับความรู้สึกที่แท้จริงของท่านให้มากที่สุด ซึ่งจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งต่อการวิจัยครั้งนี้

ท่านเกิดความรู้สึกไม่พอใจเพียงใดต่อเหตุการณ์ต่อไปนี้แต่ละข้อซึ่ง เป็นการกระทำของพ่อแม่

ข้อที่	เหตุการณ์	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
๑	รู้จำให้ทำการบ้านบ่อย ๆ		✓			
๒	ไม่อนุญาตให้เลือกเรียนวิชาที่ตนชอบ				✓	
๓	เวลาว่างจะทำงานส่วนตัว เล่น หรือพักผ่อน มักจะบ่นและย่ำให้สนใจในเรื่องการเรียนจนรู้สึกรำคาญ					
๔	ไม่ชอบให้พี่วิทยุหรือดูทีวีในขณะที่ทำการบ้านหรืออ่านหนังสือเรียน					
๕	กำหนดเวลาให้ในการทำกิจกรรมต่าง ๆ เช่น เวลาเล่น ดูทีวี ทำการบ้าน ฯลฯ					
๖	ชอบบ่นว่าลูกไม่เอาใจใส่การเรียนเท่าที่ควร					
๗	เริ่มงวดกวดขันเกี่ยวกับการเรียนและการดูหนังสือที่บ้าน					
๘	ชอบย่ำให้เขาอย่างคนที่ไม่ประสบความสำเร็จในการเรียน					

ข้อ	เหตุการณ์	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
๓.	ต้องการให้ประกอบอาชีพตามที่มีความรู้เลือกให้ ไม่ว่าจะชอบหรือไม่ชอบก็ตาม					
๔.	ให้เงินไม่เพียงพอในการใช้จ่าย หรือให้ไม่ก ที่					
๕.	ให้เงินเรื่องการใช้จ่ายเงิน และย้าให้ใช้จ่ายอย่างประหยัด					
๑๐.	บ่นว่าค่าของในราคาแพง หรือข้อหาของเครื่องใช้บ่อย ๆ					
๑๑.	ชอบให้ทำตามความต้องการและคำแนะนำของพ่อแม่ทุกอย่าง จะทำอะไรต้องได้รับความเห็นชอบจากพ่อแม่เสียก่อน จึงจะไม่ถกบน					
๑๒.	ชอบยกเอาพี่น้องหรือเพื่อนบ้านขึ้นมาเป็นตัวอย่าง					
๑๓.	บ่นว่าไม่ช่วยพ่อแม่ทำงาน และให้ทำงานนานมากเกินไป จนบางทีไม่มีเวลาพอสำหรับทำงานส่วนตัว					
๑๔.	รู้จักเกี่ยวกับมารยาทต่าง ๆ เช่น การรับประทานอาหาร ยืน เดิน นั่ง นอน การพุดจา และการวางตัวต่อหน้าบุคคลอื่น					
๑๕.	พอใจที่จะเล่าและเปรียบเทียบถึงการอบรมมารยาท และการวางตนในสมัยก่อน					
๑๖.	ไม่อนุญาตให้เลือกซื้อหรือคัดเลือกเสื้อผ้าแบบที่ท่านชอบ					
๑๗.	ตำหนิการแต่งกายของท่านว่าไม่เหมาะสม เช่น ไม่เหมาะสมกับวัย					
๑๘.	บ่นเกี่ยวกับทรงผม การใส่แว่นตา และการใช้เครื่องสำอาง					
๑๙.	ถ้าจะเอาเงินสายบ้างในทันที ก็บ่นจนท่านรำคาญ					
๒๐.	มักมีเรื่องถกเถียง วาดาวกับคนในบ้านจนท่านรำคาญ					
๒๑.	มักมีเรื่องถกเถียงทะเลาะวิวาทกับคนบ้านใกล้เคียงเรื่อยจนท่านรำคาญ					

ข้อ	เหตุการณ์	มาก	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย ที่สุด
๒๒.	พ่อแม่ชอบทะเลาะกันเอง หรือความเห็นของพ่อแม่ไม่ตรงกับ พ่อหรือแม่ มักบังคับให้ลูกทำตามความเห็นของตน					
๒๓.	ไม่ค่อยอนุญาตให้ไปค้างบ้านคนอื่น เว้นญาติ					
๒๔.	ไม่ค่อยอนุญาตให้ออกนอกบ้านหรือไปเที่ยวเพราะกลัวเสียเวลาทำงานอื่น ๆ กลัวเบี่ยงทรัพย์ หรือกลัวมีความประพฤติเสียตาย			๕		
๒๕.	ไม่ชอบให้ไปเที่ยวกับเพื่อนต่างเพศ โดยเฉพาะในเวลากลางคืน					
๒๖.	ไม่อนุญาตให้ไปเที่ยวกลางคืนกับเพื่อนเพศเดียวกัน					
๒๗.	อบรมเรื่องการวางตัวกับเพื่อนต่างเพศอย่างเข้มงวดกวดขัน					
๒๘.	มักไม่ค่อยพอใจเมื่อลูกอยู่ในกลุ่มเพื่อนฝูงแล้วส่งเสียงกรีดกราดเฮฮาอย่างสนุกสนาน					
๒๙.	ไม่ชอบให้พาเพื่อน ๆ มาที่บ้าน หรือติดต่อกับเพื่อนฝูงมาก ๆ เช่นเที่ยวคุยกับบ่อย ๆ เขียนจดหมายติดต่อกัน หรือโทรศัพท์บ่อย ๆ					
๓๐.	ชอบให้คบและเอาแบบอย่างเพื่อนที่พ่อแม่ชอบ					
๓๑.	กวดขันเรื่องการคบเพื่อนเพศต่าง ไม่สุภาพ กัมสุรา สุมหรื เล่นการพนัน เที่ยวเก่ง ฯลฯ					
๓๒.	จัดเรื่องอาหาร เช่น กำหนดให้รับประทานอาหาร ให้เป็นเวลา และคอยเตือนให้รับประทานอาหารที่ประโยชน์ แต่ทานไม่ชอบ ฯลฯ					
๓๓.	บ่นว่าหรือไม่อนุญาตทานเกี่ยวกับการสุมหรื					
๓๔.	มักเที่ยวเชิญให้ไปทำบุญในเทศกาลต่าง ๆ					

ข้อ	เหตุการณ์	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
๓๕.	ยี่สิบปีที่ผ่านมาเริ่มมากเกินไป จนไม่ฟังเหตุผลของลูก ๆ					
๓๖.	ขอบคุณโอวาทเรื่องลูก ๆ ให้คนอื่นฟัง เช่น ลูกเก่ง ลูกเรียนดี ลูกสวย ฯลฯ					
๓๗.	แสดงความลำเอียงต่อลูก ๆ					
๓๘.	มักลงโทษอย่างรุนแรง เมื่อเกิดอารมณ์โมโห					
๓๙.	ย่ำแย่ให้ทำดี ให้เป็นคนดี					
๔๐.	กังวลกับสุขภาพของท่านมากเกินไป เช่น ไม่นอนดึก หรือเตือนให้รับประทานยา หรือให้ไปหาหมอบ่อย ๆ					
๔๑.	จริงจังเรื่องความสะอาดของร่างกาย ขาวของเครื่องใช้					
๔๒.	พ่อแม่หัวเก่าไม่เข้าใจความต้องการของเด็กในปัจจุบัน					
๔๓.	ไม่พอใจและบ่นว่าถ้ากลับบ้านไม่ตรงเวลา					
๔๔.	อยากได้ของมีราคาซึ่งจะพอใช้ได้ แต่พ่อแม่ก็ไม่อนุญาต					
๔๕.	ชอบให้ยืมบ้าน ไม่ชอบให้ไปเล่นนอกบ้าน หรือบ้านคนอื่น					
๔๖.	บ่นว่าท่านสรวล ชอบแกล้งตัวแต่ไม่เอาใจใส่การทำงาน					
๔๗.	จิบ่นว่าเกี่ยวกับเรื่องที่ท่านเห็นว่าเป็นเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ					
๔๘.	ไม่ค่อยอนุญาตให้ไปในงานรื่นเริง ต่าง ๆ เช่น งานเต้นรำ งานของโรงเรียน ฯลฯ					
๔๙.	ท่านถือว่าการไปดึกกีฬา ภาพยนตร์ การละเล่นเป็นการพักผ่อนหย่อนใจ แต่พ่อแม่บ่นว่า และไม่ค่อยอนุญาตให้ไป					
๕๐.	ไม่ค่อยอนุญาตให้ไปทัศนจารหรือเดินทางไกล					
๕๑.	ก่อนออกนอกบ้านต้องขออนุญาตทุกครั้ง และต้องชี้แจงเกี่ยวกับการออกนอกบ้านว่าไปไหน อย่างไร กับใคร					

ข้อที่	เหตุการณ์	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
๕๒.	การอนุญาตลูก ๆ มักไม่ค่อยสม่ำเสมอ					
๕๓.	มักบ่นหรือแสดงความไม่พอใจเมื่อผลการเรียนไม่ดี					
๕๔.	ไม่ชอบให้อ่านหนังสืออื่น ๆ ที่ไม่ใช่ตำราเรียน					
๕๕.	ไม่พอใจเมื่อทำกิจกรรมพิเศษอื่น ๆ ให้เอาใจใส่แต่การเรียนเท่านั้น					
๕๖.	เมื่อมีปัญหาต่าง ๆ ที่ไม่พอใจหรือกลัวใจ ชอบมาระบายอารมณ์เสียกับลูก ๆ					
๕๗.	พ่อแม่สนใจธุระอื่น ๆ มากกว่า ไม่ค่อยเอาใจใส่ลูกเท่าที่ควร					
๕๘.	ปฏิบัติต่อลูกเหมือนกันว่าลูกเป็นเด็กเล็ก ๆ อยู่เสมอ					

ระหว่างพ่อกับแม่ ท่านขัดแย้งกับใครมากกว่า

☐

พ่อ

☐

แม่

☐

พ่อแม่พอ ๆ กัน